Ova je biografija drugačija od bilo koje knjige koju ste ikada pre čitali...

"Brate Moore, brate Lindsay, sećate li se te vizije koju sam vam rekao u Americi, one o dečaku koji je uskrsnuo iz mrtvih? Otvorite svoje Biblije i pročitajte mi šta piše o tome na praznoj stranici."

Jack Moore je brzo otvorio svoju Bibliju i na brzinu pročitao šta je zapisao pre dve godine... "Smeđa kosa, smeđe oči... između osam i deset godina starosti... siromašno odeven u stranu odeću... unakažen od nesreće... zemlja s naslaganim stenama i zimzelenim biljem - brate Branhame, ovo sigurno odgovara opisu."

"To je on," potvrdio je Bill. Srce mu je jako lupalo od uzbuđenja kada se setio ishoda vizije. "I ovako govori Gospod: 'Ovaj će se dečak vratiti u život.'"

Gordon Lindsay je uzdahnuo u neverici. "Hoćeš mi reći da će ovo raskomadano dete ponovo disati? Kako je to moguće?"

Bill je hrabro izjavio: "Ako ovaj dečak ne bude živ u sledećih nekoliko minuta, možete mi zakačiti znak na leđa s natpisom da sam lažni prorok."

Upravo ćete pogledati u područje natprirodnog...

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 3

Čovek i njegovo poslanje

(1946. - 1950.)

Autor:
Owen Jorgensen

IZDAO:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD

PREVOD:

www.biblijski-vjernici.com

_____

www.messagehub.info
www.vjerujznaku.com
www.nevesta-hristova.com

Posveta

Negde na svetu iskreni tinejdžer traži odgovore na pitanja kao:

Postoji li zaista Bog? Ako postoji, ko je On? I gde je? I je li tom Bogu stalo do mog života?

Tebi, mladi istraživaču, posvećujem ovu knjigu.

Jer sam nekad to bio ja.

Sadržaj

Posveta V
Predgovor autora IX
Kratak pregled druge knjige XIII

KNJIGA 3: Čovek i njegovo poslanje

31. Čudan san slepca 3
32. Izazov mentalno poremećene osobe 10
33. Osmodnevni red za molitvu 20
34. Šok nakon povratka kući 32
35. Odbio ček od $1 500 000 39
36. Vera Apača 48
37. Anđelov ukor 55
38. "Molitveni red čuda" 60
39. Stene u Coloradu 67
40. Veliki test 74
41. Povezanost s Bosworthom 84
42. Skrhan i oporavljen 95
43. Pojava drugog znaka 104
44. Shvatanje svoje službe 112
45. Fenomeni u Fort Wayneu 126
46. Anđeo fotografisan u Houstonu 141
47. Nightingalin očajnički let 158
48. Uskrsnuće mrtvog dečaka prema viziji 165
49. Prijatelji i neprijatelji 180

50. Pralja prizemljuje njegov let....191
51. Objašnjenje vizija....196
52. Orao uz tok reke Troublesome....204
Autorovo objašnjenje....213
Izvori i literatura....215
Indeks....218
Informacije o knjigama....229
Narudžba knjige....233

Predgovor autora

3. AVGUSTA 1993. GODINE, anđeo Gospodnji došao je u moju kuću te mi progovorio o knjizi koju sada držite u rukama. Da objasnim...

1974. godine, kada sam imao 21 godinu, oženio sam divnu hrišćanku po imenu Marguerite. Petnaest smo godina zajedno radili i poučavali našu decu o milosti Isusa Hrista. Onda se dogodilo nešto neviđeno. Pretpostavljam da se radilo o krizi srednjih godina. Iz ne znam kog razloga, Marguerite se pitala je li nešto propustila u životu. Vratila se u školu i nakon tri godine postala viša medicinska sestra. Dok je studirala, polako je odlazila od Hrista u svet. U jednom je trenutku njeno skretanje prešlo meru, što je unelo nemir u naš brak.

1991. godine Marguerite je upisala univerzitet kako bi postala asistent doktora. Kada je diplomirala u januaru 1993. godine, ja sam upravo završavao nacrt *Knjige 3: Čovek i njegovo poslanje*. U zadnjem poglavlju treće knjige napisao sam kratak pregled spajajući najzanimljivije delove ranog života Williama Branhama. Iako sam na ovoj biografiji radio pet godina, moja supruga nije pročitala niti jednu stranicu. Odjednom sam poželeo da ona posluša kratak pregled. Nerado je sela i poslušala. Kada sam prestao čitati, ona je počela plakati. Rekla je: "Owene, nisam htela pročitati tvoju knjigu jer sam se bojala

da ću se, čim to učinim, uveriti da je to istina. I sada se to dogodilo. Želim se vratiti Isusu."

Kratak pregled prve, druge i treće knjige završio sam do jula. Tada sam se suočio s pitanjem koje me mučilo zadnjih pet godina: kako knjigu ponuditi ljudima koji bi je hteli pročitati? Celo sam je vreme planirao sam štampati, ali sam sada bio duboko u dugovima zbog godina školovanja svoje supruge. U očekivanju sugestija, poslao sam nekoliko poglavlja nekolicini ljudi za koje sam smatrao da bi mogli savetima pomoći.

Ovim se vraćam na anđeosku posetu. Margueritina zadnja godina školovanja fizički ju je iscrpila. Naporan raspored ju je umorio što joj je oslabilo imunološki sistem. Zadnju je godinu često bolovala od prehlade, bronhitisa, upale pluća i čira, a i čestih migrena. Nikako nije ozdravljala iako nismo mogli uperiti prstom u izvor problema.

3. avgusta 1993. godine, Marguerite je ustala u 9:30. Toga jutra je moja kći trebala odvesti kod lekara. Marguerite je rekla: "Betsy, pozovi tatu. Moram mu nešto reći pre nego odemo."

Ja sam radio u susednoj prostoriji u našoj prodavnici. Kada sam ušao u kuću, Marguerite je uzbuđeno rekla: "Owene, upravo me posetio anđeo Gospodnji!" To mi je privuklo pažnju. U 19 godina našeg braka nikad pre nije videla nešto slično. Nastavila je: "To nije bio san, ili je bio san drugačiji od svih koje sam sanjala do sada. Bila su dva đavola i imali su imena. Jedan se zvao Illsa, a drugi Samona. Tamo je takođe stajala medicinska sestra koju poznajem, a ona sama za sebe tvrdi da je hrišćanka. Ova je medicinska sestra prijatno čavrljala s ta dva đavola. Ležala sam na krevetu sličnom operacijskom stolu na hitnom odeljenju u bolnici. Nisam mogla govoriti, ali me medicinska sestra mogla videti i ja sam joj mogla davati znakove. S moje je jedne strane stajao brat Branham, a s druge anđeo Gospodnji. Brat Branham je rekao medicinskoj sestri: 'Dobro pripazite na ovu ženu jer je ona Božija kći.'"

Marguerita je ovaj deo uzbuđeno naglasila. Otkako se vratila Isusu Hristu pre sedam meseci, Sotona ju je neprekidno podsećao na pređašnje greške i mučio sumnjama u njeno spasenje. Sada je uzviknula: "Owene, ja sam spašena! Znam da sam spašena!"

Rekao sam: "Marguerito, želim da to zapamtiš dok si živa. Nikad više nemoj sumnjati u svoje spasenje."

"Zapamtiću," složila se i nastavila, "anđeo mi je rekao: *'Idi reci Owenu šta si videla. Reci mu da će dobiti novac.'* Medicinska sestra je pitala: 'Novac za šta?' Ja u viziji nisam mogla govoriti, tako da sam gestikulirala kao da čitam knjigu. Medicinska sestra je pitala: 'Je li novac za knjigu?' Anđeo je odgovorio: *'Da, a pomoći će mu dva čoveka sa zapada.'*" Marguerite je dodala: "Owene, videla sam kako se hiljade raduju zbog ove knjige."

Kada je dovršila priču, ja sam otišao natočiti benzin u automobil na našoj pumpi na farmi. Nakon nekoliko minuta ćerka me vriskom pozvala da se odmah vratim. Marguerite je pala u nesvest. Odneli smo je u auto. Uskoro je ležala na operacijskom stolu na hitnom odeljenju u bolnici, međutim, bilo je prekasno.

Marguerite je imala samo 40 godina. Lekari nisi pronašli medicinske razloge zbog kojih je umrla. Jednostavno, došlo je njeno vreme za odlazak. Zato što je bila Božije dete, Bog je čekao dok njena duša nije bila spremna pre nego što ju je pozvao kući. Verujem da je Marguerite upravo pred smrt pogledala duhovnu dimenziju i rekla mi šta je videla. Pitam se jesu li Illsa i Samona bili demoni koji su je pokušali odvući od Hrista te je, pošto nisu uspeli, mučili infekcijama, migrenama i sumnjom. Možda su bili tamo na kraju kako bi videli da su izgubili bitku. Isus Hrist je pobedio - Marguerite je bila spašena. Što se tiče anđelove poruke, znam da je ona bila za mene. Koju sam veću utehu mogao dobiti od te da mi anđeo kaže kako ću ponovo videti svoju ženu?

Onog dana kada smo sahranili Marguerite, nazvao me brat Pearry Green, pastor Tucson Tabernaclea iz Arizone. Svidelo mu se poglavlje koje sam mu poslao i hteo je pročitati celi rukopis. Kasnije je ponudio štampu i distribuciju *Natprirodan život Williama Branhama* preko Tucson Tabernacle Booksa.

Ispunile su se reči koje je anđeo rekao Margueriti. Nadam se da ćete i vi biti jedan od hiljadu ljudi koje je ona videla da se raduju zbog ove knjige. Neka vas Bog blagoslovi dok budete čitali.

- Owen Jorgensen, 1996.

Kratak pregled druge knjige

MNOGO GODINA William Branham nije mogao razumeti svoj neobičan život. Zašto je on bio jedini propovednik u Jeffersonvilleu u Indiani koji je imao vizije? Ostali su ga propovednici upozoravali da te vizije dolaze od Sotone, kneza laži i obmana. Zašto su se vizije uvek ispunjavale i zašto su toliko često pomagale ljudima?

U maju 1946. godine Billova zbunjenost je dostigla vrhunac. Izolovavši se u pećini daleko u šumovitim brdima Indiane, očajnički je tražio odgovor. Nešto posle ponoći tamu je oterao anđeo svetla. Anđeo je rekao: *"Ne boj se. Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga reći ti da je tvoje rođenje neobično i život neshvaćen da bi se pokazalo da ti trebaš odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Ako budeš iskren kada se budeš molio i budeš mogao zadobiti ljude da ti veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak. Ići ćeš na mnoga mesta po zemlji i moliće se za kraljeve, i vladare i moćnike. Propovedaćeš mnoštvima po svetu i hiljade će doći k tebi po savet. Moraš im reći da njihove misli u nebu govore glasnije od njihovih reči."*

Bill se pobunio: "Gospodine, ja sam siromašan čovek i živim među siromašnim ljudima. Kako bih mogao ići po svetu? I kako bih mogao postići da budem razumljiv? Ja imam samo osnovno školsko obrazovanje. Možda bi to trebao biti neko dovoljno obrazovan ko bi mogao govoriti ljudima. Ne bi me slušali."

Anđeo je odgovorio: *"Kao što su proroku Mojsiju dana dva znaka da potvrde da je poslan od Boga, tako će tebi biti dana dva znaka. Prvi - kada uzmeš desnu ruku osobe u svoju levu ruku, moći ćeš detektovati prisutnost bilo koje bolesti uzrokovane mikroorganizmom po vibracijama koje će se pojaviti u tvojoj levoj ruci. Tada se moraš pomoliti za tu osobu. Ako se tvoja ruka vrati u normalu, možeš tu osobu proglasiti isceljenom. Ako ne, samo zamoli blagoslov i idi. Pod pomazanjem od Boga, nemoj pokušavati misliti svoje vlastite misli, biće ti dano šta reći. "*

Bill još nije bio uveren: "Ali šta ako mi i dalje ne budu verovali?"

"Drugi znak je veći od prvoga. Ako ostaneš ponizan i iskren, dogodiće se da ćeš moći reći po viziji same tajne njihovih srca. Tada će ti ljudi morati verovati. Ovo će pokrenuti Evanđelje u snazi što će najaviti drugi Hristov dolazak."

Nakon nedelju dana Bill je bio primoran iskušati anđelove reči. U sredu uveče očajan je muž doveo na nosilima svoju suprugu u nesvesnom stanju u crkvu. Margie Morgan je bila toliko zahvaćena rakom da su doktori digli ruke od nje. Kada je Bill uzeo njenu malaksalu desnu ruku u svoju levu, zglob njegove šake i donji deo ruke počeli su se trzati kao da je dotaknuo kraj niskonaponske električne žice. Ruka mu je malo natekla i postala žarko crvena. Mogao je osetiti vibracije kroz ruku. Pognuvši glavu, zamolio je Isusa Hrista da isceli ženu koja je umirala. Čim je završio s molitvom, vibracije su prestale i crvenilo s ruke se povuklo. Nakon tri dana Margie Morgan je ustala iz kreveta, šetala hodnicima bolnice i molila doktora da je pusti kući.

Vest o ovom čudu se brzo proširila i uskoro je William Branham primio telegram iz St. Louisa, iz Missourija. Propovednik Daugherty je želeo da Bill dođe moliti za njegovu ćerku. Tri meseca je mala Betty Daugherty bolovala od tajanstvene bolesti koja je zbunjivala sve njene lekare. Bill je otišao u St. Louis gde mu je Bog otkrio njen problem. Bez ikakvog napora, Betty Daugherty je bila isceljena. Propovednik Daugherty je tada zamolio Billa da se vrati u St. Louis da održi nekoliko sastanaka probuđenja s naglaskom na božansko

isceljenje. Bill je pristao. Vrativši se u Jeffersonville, dao je otkaz u komunalnoj službi u Indiani. Tada se sastao s đakonima crkve kojoj je bio pastor i prepustio da ga neko zameni iza propovedaonice dok je odsutan. Osetio je da će od sada nadalje puno radno vreme raditi kao evanđelista.

Njegov prvi skup isceljenja bio je zapanjujuće uspešan. Propovedao je uveče. Nakon svake službe pozvao bi bolesne da izađu napred i okupe se oko propovedaonice kako bi ih mogao dotaknuti i moliti za svakoga pojedinačno. Čuda su se događala redovno. Ljudi su bili isceljeni od ukrštenih očiju, artritisa, kile, tuberkuloze, dijabetesa, srčanih mana, dečijih paraliza, tumora, raka, živčanih poremećaja, bolesti želuca, pa čak i slepoće. Do završetka probuđenja, Bill se molio za više od 1000 ljudi. Bio je iscrpljen, ali sretan - i nestrpljiv da mu Gospod pokaže kuda krenuti dalje.

KNJIGA 3

Čovek i njegovo poslanje

(1946. - 1950.)

William Branham na fotografiji koja se spominje u Poglavlju 46 "Anđeo fotografisan u Houstonu"

Poglavlje 31
Čudan san slepca
1946.

NADAHNUTE zadivljujućim isceljenjima u St. Louisu, vesti su se proširile južnim i zapadnim državama kao vinova loza koja pušta grane, s pričom kako je anđeo sreo nepoznatog propovednika iz Indiane zvanog William Branham i naredio mu da odnese dar božanskog isceljenja čovečanstvu koje pati. Nedugo nakon što se Bill vratio kući iz St. Louisa, stigao je telegram od drugog propovednika koga nije poznavao - propovednik Adams iz Camdena, iz Arkansasa, želeo je biti pokrovitelj Billovog nedeljnog skupa u svom gradu. Bill je pristao te su dogovorili da će to biti u prvoj polovini avgusta 1946. godine.

Pošto Bill nije imao vlastito odelo, pozajmio je korišćeno odelo od svog brata. Ovo je odelo bilo nošeno za vreme automobilske nesreće usled čega se poderalo na nekoliko mesta. Meda je zašila pantalone ispeglanim zakrpama, dok je Bill zakrpio veliki raspor na desnom džepu sakoa. Meda je uzela njegove dve bele košulje, pažljivo uklonila šavove s izlizanih kragni, okrenula kragne i ponovo ih zašila. Bill je spakovao malu torbu, ubacio je u prtljažnik svog starog Forda i krenuo na jug.

Kada je stigao u Camden, Bill je pozdravio propovednika Adamsa pružajući pogrešnu ruku uz objašnjenje: "Oprostite što

pružam levu ruku, ali, ona mi je bliža srcu." Zapravo, bilo ga je sramota neuredne zakrpe na džepu sakoa pa ga je želeo držati prekrivenog desnom rukom. To je narednih nekoliko meseci često radio.

Camden, blizu južne granice Arkansasa, imao je oko 15 000 stanovnika. Ali uskoro nakon početka sastanaka postalo je očigledno da ljudi dolaze od svuda s juga. Propovednik Adams je iznajmio veliku školsku dvoranu koja je čak i prve večeri bila potpuno popunjena. Bill je pokušao ohrabriti ljude da veruju Bogu podsećajući ih da je *"Bogu sve moguće"*, ali je raspoloženje slušateljstva i dalje bilo formalno i neuverljivo. Činilo se kao da su došli iz radoznalosti i da sada sede sa stavom "dokaži". Bill ih je nastojao podstaći na razumevanje rečima: "Dragi prijatelji, ja sam samo čovek, ali vam pokušavam objasniti da je Bog poslao Svog anđela koji je bio sa mnom."

Za trenutak je Bill osetio promenu atmosfere. Mogao je osetiti prisutnost koju je osetio u pećini blizu Tunnel Milla. Očigledno je to takođe osetilo i slušateljstvo jer su ljudi začuđeno gledali. Bill je video kovitlajući vatreni krug kako ulazi kroz zadnja vrata dvorane. "Neću više morati govoriti o tome," rekao je Bill, "jer on sada dolazi."

Natprirodna je vatra prošla kroz prolaz upravo iznad glava ljudi. Kroz mnoštvo se raširio uzdah. Žene i deca su počeli vrištati, padati ili se izmicati od šoka. Na početku prolaza sedeo je hromi baptistički propovednik u invalidskim kolicima. Kada je Vatreni Stub prešao preko njega, iskočio je iz svog zatvora na točkovima i gurnuo invalidska kolica niz prolaz ispred sebe, proslavljajući Boga što je glasnije mogao. To je izbacilo skepticizam iz mnoštva.

Tada se jantarno svetlo kretalo prema napred te se zaustavilo i lebdelo upravo iznad Billove glave. Propovednik Adams je stajao s druge strane propovedaonice dok je fotograf slikao za novine, fotografišući natprirodno svetlo.[45] Sledećeg je trenutka propovednik Adams krenuo prema fenomenu kao da će ga dotaći, uz povik: "Vidim ga!" Svetlo je sve više blještalo i

[45] Pogledajte 19. sliku u knjizi Gordona Lindsayja: "William Branham, čovek poslan od Boga".

propovednik Adams se odmaknuo s privremenom slepoćom. Tada je zvezda nestala.

Od tog se trenutka otopio skepticizam mnoštva te se ostatak večeri vera podigla kao plima. Bill je zatražio da ljudi koji žele molitvu stanu u red s jedne strane zgrade. Stotine su ustale te se gurale u ispresecani red. Bill je hteo da mu ljudi prilaze s desne strane jer je mogao osetiti pritisak anđela Gospodnjeg koji je tamo stajao. Bill bi levom rukom uzeo desnu ruku osobe. Kod onih koji su bolovali od bolesti uzrokovanih mikroorganizmima ruka bi mu svaki put pocrvenela.Nakon molitve, znao je da su ljudi isceljeni ukoliko bi mu se ruka vratila u normalno stanje. Za one s drugim poteškoćama, vera je toliko jako pulsirala u njihovim srcima da je jednostavna molitva u Isusovom Imenu često bila sasvim dovoljna da se dogodi ono što se pre činilo nemogućim.

Te su se večeri događala čuda u stotinama života. Bill se molio za jednog po jednog bolesnog dugo nakon ponoći. U trenutku kada je konačno prestao, leva mu je ruka bila toliko ukočena da ju je, kada se vratio u hotelsku sobu, morao pola sata držati pod tekućom vodom kako bi mu se u mišiće vratio osećaj.

Sledećeg jutra nakon doručka, dok se Bill molio u hotelskoj sobi, načuo je razgovor ispred svojih vrata. Čovek je govorio: "Dobro, samo bih hteo nakratko popričati s bratom Branhamom. Ja sam reporter i nešto mu želim pokazati."

Hotelski službenik, zadužen za čuvanje Billovih vrata, odgovorio je: "Bez obzira ko ste, naredili su mi da ne puštam nikoga. Sada je vreme molitve."

Krenuvši prema vratima, Bill je pozvao reportera neka uđe. Reporter je nestrpljivo zakoračio. Izvadio je fotografiju i pokazao je: "Brate Branhame, pogledajte."

Dok je uzimao fotografiju, Bill je proučavao sadržaj. To je bila crno-bela fotografija sa sinoćnjeg sastanka. Bill je video sebe kako stoji iza propovedaonice. Iznad njega je pulsiralo to natprirodno svetlo, a s leve je strane stajao propovednik Adams.

"Brate Branhame," rekao je reporter, "moram priznati da sam sinoć počeo kao skeptik. Mislio sam da je cela priča o anđelu i isceljenju samo psihologija. Ali, ovde je na slici! Zapazite četiri ravnomerno raspoređena svetla ispod balkona. To

su bila jedina svetla iza vas. To znači da svetlo koje sija iznad i pored vas mora biti natprirodno."

Bill je klimnuo glavom: "zaista izgleda kao svetlo koje sam video."

Reporter je rekao: "Ja pripadam baptističkoj crkvi, ali želim Duha Svetoga kojeg vi imate."

Pre nego je Bill uspeo odgovoriti, neko je pokucao na vrata. Očekujući sobaricu, Bill se iznenadio kada je ugledao direktoricu hotela. Ušla je i nervozno okretala ključ među prstima. Bill joj je pokazao sliku anđela Gospodnjeg.

"Zbog toga sam i došla kod vas," rekla je. "Brate Branhame, ja sam sinoć bila dole i takođe sam videla svetlo. Gledajte," izgledala je nervozno, ali kao da se mučila pronaći prave reči, "brate Branhame, ja - ja želim biti nanovo rođena."

Kako bi odgovorio, Bill je podigao roletne na prozoru i pokazao prema brdima izvan grada. "Vidite li ovaj beli puteljak koji se spušta između borova? Pre nekoliko dana bio sam tamo oko četiri sata i ustrajno se molio da Bog dopusti da njegov anđeo poseti ovaj grad, te da uzburka srca ljudi kao nikad pre. To se upravo dogodilo. Nije teško biti nanovo rođen. Stvar je u jednostavnom predavanju svog života u potpunosti Isusu Hristu."

Njih su troje kleknuli na pod u hotelskoj sobi te su oboje, direktorica i reporter, bili nanovo rođeni u Božiju porodicu.

Nakon sat vremena na vrata je došao mladić s telegramom od drugog propovednika, g. Browna, koji je pitao Billa da dođe održati sastanke u Little Rock u Arkansasu. Mladić koji je doneo telegram zastao je na hodniku kao da želi još nešto reći. Bill ga je pitao treba li još nešto. Mladić je rekao: "Moj je otac četiri godine imao probleme s leđima. Sinoć je bio isceljen i danas je drugačiji. Sada kao da imam novog tatu. I ja želim upoznati Isusa."

"Blagoslovljeno tvoje srce, sine. Uđi i zatvori vrata. Možeš pronaći Isusa upravo ovde. Nije teško."

Mladić je kleknuo, skinuo kapu i stavio je na pod, te predao svoje srce Hristu.

Kroz ostatak nedelje u Camdenu, rastao je broj ljudi kako su ljudi svedočili prijateljima i komšijama o isceljenjima te ih nagovarali da dođu i sami se uvere u to da je Bog posetio njihov grad s anđelom. Iz veče u veče, Bill se molio za beskrajne redove ljudi i nakon ponoći. Do Billove zadnje službe isceljenja te sedmice u nedelju, osećao se iscrpljeno.

Propovednik Adams je prepustio Billu da u nedelju ujutro propoveda u lokalnoj crkvi. Pošto je to trebala biti samo služba bez molitvi za bolesne, Bill je osećao da za to ima dovoljno snage. Naravno, došlo je više ljudi nego što je crkva mogla primiti.

Nakon službe, četiri su snažna policajca pomogla Billu i propovedniku Adamsu proći kroz mnoštvo do pastorovog crvenog automobila. Ljudi su se gurali kako bi videli Billa. Neki su ga pokušali dodirnuti dok su ih službenici pokušavali zadržati. Billovo se srce lomilo dok je gledao hrome i majke s bolesnom decom kako stoje na laganoj kiši u potrazi za isceljenjem. Hteo je dotaknuti svakoga i moliti se za svakoga dok mu dah ne napusti telo, ali je znao da ne može. Nakon kratkog odmora čekale su ga obaveze u Little Rocku.

U žamoru mnoštva Bill je čuo kako neko viče: "Smiluj se! Smiluj se!" Pogledao je i zapazio stari crnački par gde stoji na brežuljku iza crkve - daleko od mnoštva belaca. (U to su vreme na jugu na snazi bili zakoni Jima Crowa koji su zabranjivali crncima mešanje s belcima na javnim mestima.) Ovaj je stari crnac držao kapu u ruci, puštajući da mu kiša pada po tankom obodu sede kose na glavi. Nastavio je svoju žalosnu melodiju: "Milost! Milost! Smiluj se!"

"Jadan," pomislio je Bill dok je prolazio. Odjednom je zastao i ponovo pogledao starca. Događalo se nešto neobično. Bill je mogao osetiti nekakav pritisak na koži. Bio je to dobar, a ne loš osećaj, te je Bill osetio kako je povezan s tim crncem koji ga je dozivao s vrha brežuljka. Bill je krenuo prema starcu.

Jedan ga je od policajaca iz osiguranja pitao: "Kuda idete, propovedniče?"

"Duh Sveti želi da idem k tom crncu," odgovorio je Bill.

Službenik ga je upozorio: "Nemoj to učiniti, dečko. Dok te svi ovi belci dozivaju, izazvaćeš galamu na rasnoj osnovi. Ovo je jug."

Bill je otklonio opasnost: "Bez obzira na vaše zakone, Duh Sveti me šalje da razgovaram s tim čovekom."

Četiri su policajca sledila Billa do malog brežuljka na kojem su stajali crnac i njegova žena. Dok se Bill približavao, čuo je kako žena govori čoveku: "Dragi, evo pastora."

Bill se približio dok su službenici formirali krug oko njega kako bi sprečili mnoštvo. "Mogu li vam pomoći, ujko?" pitao je Bill.

Čovek je, kako bi ga pogledao, okrenuo glavu u pogrešnom smeru. Bill je shvatio da je starac slep. Čovek je zamuckivao: "Jesi - jesi li ti pastor Branham?"

"Da, ujko."

Starac je podigao ruke i lagano pogladio Billa po licu. "O, ti si mladić."

"Nisam toliko mlad," rekao je Bill. "Imam 37 godina."

"Pastore Branhame, možeš li me samo minut poslušati?"

"Samo izvolite, ujko."

"Oslepeo sam pre deset godina. Živim oko 320 km odavde. Nikad u svom životu nisam čuo o tebi do jutros. Oko tri sata sam se probudio u sobi. Naravno, ništa nisam video, ali dok sam gledao, ispred sebe sam mogao videti svoju majku. Ona je davno umrla, ali dok je bila živa, verovala je kao ti. Moja majka u svom životu nikad nije lagala. Ovog je jutra stala i govorila: 'Drago dete, ustani, obuci se i idi u Camden, u Arkansas. Pitaj za čoveka koji se zove pastor Branham i biće ti vraćen vid.' Zato sam ovde, pastore. Možeš li mi pomoći?"

Osećajući bol u srcu od sažaljenja, Bill je stavio ruke na oči starca i pomolio se: "Nebeski Oče, ne razumem kako mu je u snu došla majka, ali Te molim u Imenu Isusa da mu vratiš vid."

Mnoštvo se guralo. Policajci su se mučili odgurati ih. Bill je znao da što pre mora doći do automobila te se okrenuo kako bi otišao.

Starac se nasmejao i klimao glavom dok je mirno i zadovoljno ponavljao: "Hvala Ti, Gospode, hvala Ti."

Supruga ga je pogledala širokih očiju: "Dragi, vidiš li?"

"Naravno da vidim. Rekao sam ti da ću videti ako dođem ovde. Pogledaj." Pokazao je u pravcu automobila prema kojem je išao Bill. "Vidiš li taj automobil tamo? On je crven."

Njegova je supruga povikala: "O, Isuse!" dok su se radosno grlili.

Sužavajući zaštitni prsten, četiri su policajca jedva otpratili Billa kroz uzbuđeno mnoštvo do sigurnosti crvenog automobila.

Poglavlje 32

Izazov mentalno poremećene osobe

1946.

NAKON CAMDENA, William Branham je održao nedeljni skup u Pine Bluffu, u Arkansasu, i nakon toga otišao u Little Rock, glavni grad te države. Propovednik Brown je iznajmio veliki auditorijum blizu zgrade parlamenta. Do tada se Billov ugled toliko raširio usmenom predajom da je mnoštvo koje je posetilo sastanke u Little Rocku bilo veće od mnoštva u Camdenu. Auditorijum se ubrzo potpuno popunio, a mnogi su ostali napolju.

Prve je večeri Bill objasnio anđelovo poslanje te izneo svedočanstva iz Camdena i Pine Bluffa. Tada je zatražio da svi koji žele molitvu stanu u red njemu s desne strane. Odjednom su ustale stotine i postepeno, uz mnogo gužve, formirale red. Orguljaš je ponavljao melodiju "Samo veruj", dok su ljudi jedan po jedan prilazili po molitvu.

Kada bi osoba stala pred njega, Bill bi uzeo desnu ruku bolesnika svojom levom rukom. Ako je osoba bila bolesna, Bill bi odmah osetio vibracije u ruci kao slabe električne struje. Tada bi mu ruka pocrvenela kao da je zaražena i po poleđini bi se pojavile male bele kvržice. Prema uzorku ožiljaka Bill je mogao reći od čega osoba boluje. Govorio je u mikrofon kako bi

slušateljstvo moglo čuti. Ustanovio bi problem: čir, tuberkuloza, rak i sl. Njegove su dijagnoze uvek bile tačne. Tada bi se pomolio i ukoravao demone u Ime Isusa Hrista. Čim bi demoni napustili bolesnika, Billova bi ruka opet postala normalne veličine i boje. Tada bi bolesnika proglasio isceljenim i nastavio sa sledećom osobom u redu.

U tim bi trenucima često iz usta posmatrača pobegao spontani uzdah divljenja. Ovi ljudi nisu nikada videli nešto slično. Ovde je bio vidljiv dokaz Boga među njima. To je ganulo mnoge da iz poštovanja puste suzu.

Bill je bio zadivljen svojim darom kao i svi ostali. Pre ovog poslanja, nije mu nikad palo na pamet da mikroorganizmi vibriraju životom. Sada ne samo da je osećao vibracije, već je mogao posmatrati fizičku reakciju koju su izazivale u njegovoj levoj ruci - crvenilo i bele kvržice koje su stvarale uzorak zavisno o bolesti. Što je više Bill koristio ovaj dar, više je učio o demonima. Na primer, do sada je shvatio da je razlog zbog koga se kvržice na poleđini njegove ruke miču taj što se demonski život bolesti uznemiri zbog prisutnosti anđela.

Duhovni značaj ovih bakterijama ili virusima uzrokovanih vibracija postajao je sve jasniji. U slobodno je vreme između službi Bill ponovo i ponovo čitao Novi zavet, pokušavajući shvatiti Isusovu, Petrovu i Pavlovu službu isceljenja (i tako shvatiti vlastitu). Povezujući citate Pisma sa svojim poznavanjem moderne medicine, činilo mu se kao da se bolesti sastoje od dva dela - fizičkog i duhovnog. Fizički nivo bile su bakterije ili virusi koje je medicina mogla videti kroz mikroskop. Ali odakle su došle bakterije i virusi? Sigurno ne od Boga. Bakterije i virusi izvlačili su život od Bogom danog života osobe koju bi napali. Čitajući biblijske slučajeve o Isusovoj službi isceljenja, Bill je shvatio da su bakterije i virusi fizički deo demonskih sila. Upravo kao što se svako živo biće sastoji od fizičkog i duhovnog dela života, tako je i s bolestima. Lekari su se usredsredili na fizičku bolest, dok se Bill bavio demonologijom. Znak u njegovoj ruci je hvatao vibracije demonskog života koji je napadao Bogom dani život ljudskog bića.

Bill je znao da to što mu je ruka otekla ne može nikoga isceliti, ali je moglo podići veru. Natprirodno otkrivanje bolesti moglo je podići veru osobe do nivoa da on ili ona poveruje Bogu za isceljenje. Isus je rekao: *"Ako možeš verovati, sve je moguće onome koji veruje."*[46] Ali, Isus je bio taj koji je isceljivao - onda i sada.

Naravno, natprirodan znak nije bio potreban da se otkrije problem svake osobe. Neki su problemi bili očigledni. Jedan je čovek imao veliku, crvenu gušu koja mu je izrasla na vratu. Čim je Bill zamolio Isusa da isceli čoveka, guša je pobelela, pala na pod i otkotrljala se Billu pod noge. Reporter za novine snimio je fotografiju te se sutradan slika ovog čuda našla na naslovnoj strani.

Jedan je hromi starac koji je godinama hodao uz pomoć štaka isceljen pred svima te je otišao s bine noseći štake iznad glave dok je proslavljao Isusa Hrista. Sledeće večeri kada je počela služba, ovaj je čovek sedeo u prednjem delu s natpisom na leđima: ISUS HRIST ISTI JE JUČE, DANAS I ZAUVEK. Kada je Bill izašao na binu, ovaj je čovek ustao i povikao: "Ej, propovedniče, nešto bih te pitao."

Bill je prepoznao čoveka. "Šta to, oče?"

"Ja sam nazaren, a kada sam te prvi put slušao kako propovedaš mislio sam da si i ti nazaren. Ali kada sam video koliko je pentakostalaca na sastancima, pomislio sam da si sigurno pentakostalac. A onda sam čuo da si rekao da si baptista. Ne razumem."

"To je jednostavno, oče," odgovorio je Bill. "Ja sam pentakostalac-nazaren-baptista." Nakon što se mnoštvo prestalo smejati na ovu malu šalu, Bill je rekao: "Ozbiljno, ja samo predstavljam Gospoda Isusa Hrista i Njegovu milost. Pismo kaže da smo jednim Duhom svi kršteni u jedno telo i postajemo jedan narod.[47] Isus nas neće pitati jesmo li metodisti ili baptisti. On će nam suditi prema onome što nam je u srcima."

[46] Marko 9:23; takođe Matej 19:26; Marko 10:27; Luka 1:37
[47] 1. Korinćanima 12:12-27

Iz veče u veče, slivale su se stotine ljudi po molitve. To je opterećivalo Billovo telo budući da se molio za bolesne i one u nevolji do jedan, dva, čak i tri sata ujutro. Propovednik Brown bi ga ukočenog i iscrpljenog vodio do hotelske sobe gde bi uhvatio šest sati grčevitog sna.

Jednog ga je jutra propovednik Brown probudio zbog hitnog slučaja. "Dole niz stepenice je g. Kinney iz Memphisa, iz Tennesseeja. Čini se da njegov prijatelj g. D-,[48] koji je rukovodioc poštanskog ureda u Memphisu, umire od astmatične upale pluća. G. Kinney je doleteo ovde kako bi te zamolio da se dođeš moliti za g. D-. G. Kinney ti je već rezervisao mesto u avionu kako bi ovog jutra odleteo u Memphis. Trebao bi da stigneš nazad do večerašnje službe. Idem dole niz stepenice pa ću ga dovesti ovde."

Bill se obukao i tek je stavio kaput kada je čuo zvuk jakog vetra. Pretpostavio je da je to napolju i pomislio: "Moj Bože, danas stvarno duva." Onda je video natprirodno svetlo u sobi kako lebdi u vazduhu, rotira i pulsira energijom. Bill je kleknuo kraj kreveta. Uskoro je čuo glas anđela: *"Ne idi tamo. Njegovo je vreme došlo."* Tada je svetlo iščezlo. Bill je ustao i skinuo kaput.

Nakon nekoliko minuta propovednik Brown se vratio s čovekom koji je izgledao pod stresom i uznemireno. "Brate Branhame, zovem se Kinney. Moj prijatelj g. D- sada nije pri svesti, ali ja verujem da Bog može..."

Bill ga je prekinuo. "Gospodine, Duh Sveti me sreo pre nekoliko minuta i upozorio da ne idem s vama jer ovako govori Gospod: 'Čovek će umreti.'"

"Mislite da nema nade?"

"Verovatno će biti mrtav kada se vratite. Ali, još ću se moliti o tome. Nazovite me ujutro i obavestite o njegovom stanju - kada je umro i je li već bio mrtav kada ste se vratili. Nemojte me zvati večeras jer ću biti na službi do dva ili tri sata ujutro."

[48] Svaki put kad se u ovoj biografiji pojavi prezime u ovom obliku (D-), to znači da William Branham nije izneo prezime te osobe kada je pričao o tom događaju. Autor je nasumično izabrao početno slovo zbog funkcionalnijeg opisivanja događaja.

Te je večeri nakon nekoliko sati neprestanog moljenja za bolesne, propovednik Brown rekao: "Brate Branhame, javi mi kada budeš trebao malo odmora. Želim ti pokazati nešto u podrumu auditorijuma. To je slučaj kakav još nisi sreo."

Umornom od pritiska, Billu je dobro došao izgovor da se malo odmori. "Spreman sam za pauzu," rekao je. Dok su ljudi stajali u redu i čekali, propovednik Brown je odveo Billa u podrum gde su sreli mladića koji je sedeo na zadnjoj stepenici stepeništa. Izgledao je kao tipičan farmer iz Arkansasa. Bio je obučen u iznošenu plavu košulju i radno odelo. Čovek je buljio u podrum prozirnim, tužnim pogledom. Bill je takođe pogledao i šokirao se od prizora. U celom svom životu Bill nikada nije video nešto slično. Izvaljena nasred velikog podruma, na golom podu, ležala je visoka, mišićava žena obučena u belu majicu kratkih rukava i crne kratke pantalone. Bill je pretpostavio da ima između 30 i 35 godina. Ležala je na leđima s rukama i nogama u vazduhu. Noge su joj bile razmazane od krvi iz mnogih posekotina.

Pogledavši na čoveka na stepenicama, Bill je sumnjičavo pitao: "Brate, je li to tvoja supruga?"

"Da, brate Branhame."

"Moj Bože! Šta joj je?"

"Nakon što je rodila najmlađu bebu, lekari smatraju da ju je to bacilo u preuranjeni klimakterijum. Dali su joj neke injekcije, ali nisu bile ispravne i poludela je. Dve je godine u ludnici. Prodao sam farmu kako bi sakupio dovoljno novca da joj pomognem, ali ništa od onoga što su lekari pokušali nije pomoglo. Brate Branhame, ja kući imam četvoro dece. Kada sam čuo priču o poremećenoj ženi iz Mississippija koja je sinoć isceljena na tvojim sastancima, prodao sam mazgu kako bih sakupio novac i mogao dovesti svoju ženu u kolima hitne pomoći."

"Zašto krvari iz nogu?"

"U instituciji su rekli da je možemo odvesti samo na jednu noć. Ali, kada su je pokušali uvesti u kola hitne pomoći, nisu mogli. Zato sam sa sobom uzeo četiri brata iz svoje crkve te smo je uspeli staviti u automobil. Onda, na putu ovde, sva četvorica je nisu mogla zadržati te je razbila stakla uz zadnje sedište. Kada

smo je doveli u zgradu, gurala nas je posvuda. Jedva smo je doveli u podrum i polegli na leđa. Jednostavno je ostala tako, s rukama i nogama u vazduhu."

Bill je sažaljivo pogledao na poremećenu ženu kako leži na leđima na sred poda dok su joj krvave ruke i noge bile podignute u vazduh. Bill je rekao njenom mužu: "Idem je uhvatiti za ruku i videti hoću li osetiti vibracije."

Strah je zasvetlio iz čovekovih očiju. "Brate Branhame, nemoj joj prilaziti. Ubiće te."

Ignorišući upozorenje, Bill se prišunjao poremećenoj ženi koja ga je intenzivno posmatrala proračunatim pogledom. "Dobro veče," rekao je Bill, pružajući ruku prema njenoj desnoj ruci.

Upravo kada joj je dohvatio zglob, iznenada ga je udarila šakom toliko snažno da je skoro pao s nogu. Nije mogla biti teža od 75 kg, ali se činilo kao da poseduje četiri puta više snage od prosečne žene. Dok ga je potezala prema sebi, Bill se uplašio da će mu slomiti kosti. Ukočio je noge, uhvatio je za grudni koš i snažno gurnuo. Oslobodio je ruke i pobegao prema stepeništu.

Poremećena žena ga je nastavila progoniti. Još uvek je ležala na leđima i brzo puzala telom po betonskom podu kao velika zmija dok je ispuštala neartikulisane zvukove. Na pola puta do stepeništa, promenila je smer i krenula prema drvenoj klupi koja je stajala pored zida. Udarila je glavom u rub klupe toliko jako da se raspuklo drvo. Krv joj se pomešala s kosom. Uzela je komad drveta i bacila na svog muža, ali ga je promašila za samo nekoliko centimetara i pogodila malter na zidu iza njega.

"Brate Branhame," jecao je muž, "ima li nade za nju?"

"Gle, brate", rekao je Bill dok je stavljao ruku na rame čoveka, "jedino što znam i mogu ti reći - kada me je taj anđeo sreo, rekao mi je ako budem iskren i dovedem ljude da mi veruju, da će onda On isceliti bolesnog. Imaš li toliko jednostavne vere da Isus Hrist, Sin Božiji, izbacuje đavole?"

Čovek je hrabro odgovorio: "Verujem."

Kada je to čula opsednuta žena, vrisnula je: "Williame Branhame, ti nemaš ništa sa mnom. Ja sam je doveo ovde." Tada je žena počela puzati na leđima prema Billu.

"Šta je to?" iznenađeno je pitao muž. "Ta žena ni ne zna kako se zove! Ona nije izgovorila ni reč zadnje dve godine."

"To nije bila ona," rekao je Bill. "To je bio demon koji ju je opseo. On zna da će morati napustiti ženu ako sad budeš verovao Gospodu Isusu Hristu. Udružimo se u molitvi."

Žena je ponovo vrisnula: "Nemaš ništa sa mnom!" dok je Bill pognuo glavu i molio se: "Nebeski Oče, u Ime Tvog Sina Isusa Hrista, neka je đavo napusti."

Žena je utihnula. Za trenutak je pala na pod kao da je bez života. Muž je pitao: "Šta da sada radim?"

"Čim završi služba, vrati je u instituciju. Ako budeš verovao, to će se dogoditi. Javi mi kako se završilo."

SLEDEĆEG JE JUTRA sunce udarilo Billu u oči. Okrenuo je glavu na jastuku kako bi pogledao kroz prozor hotela te se preplašio kada je video ženu kako sedi pored njegovog kreveta. Njena je seda kosa bila svezana u punđu, a nosila je svetlo smeđi komplet i beli pojas. Nije gledala njega, već je gledala prema zidu tako da ju je mogao videti iz profila. Izgledala je tužno.

Nemiran, Bill je pomislio: "Kako mi je uspela ući u sobu? Vrata su zaključana, a ključ je ovde na noćnom ormariću."

Oslanjajući se na lakat, zbunjeno je rekao: "Gospođo?" Tada je Bill video kako upravo iza žene pored zida sedi čovek. Bio je visok i sed, obučen u svetlo smeđe odelo i svetlo crvenu kravatu. I on je izgledao tužno. Žena se okrenula pogledati čoveka i njih su se dvoje jedno drugome nasmešili.

"Šta je ovo?" pomislio je Bill. Legao je u krevet. Kada je to učinio, odjednom više uopšte nije ležao na krevetu, već je stajao na bini u crkvi koju nije prepoznao. Ugrizao se jako za prst kako bi proverio spava li. Bol ga je uverila da je potpuno budan. Tada je znao da je to vizija.

Crkva je nestala i Bill se ponovo našao u krevetu. Posmatrao je sedog čoveka i ženu. Oni su mu se nasmešili, klimnuli glavama i činilo se kao da se smeškaju jer su sretni. Odjednom su samo nestali.

Zatvorenih očiju Bill je uzdahnuo: "Bože, ne razumem ovo, zato mi, molim Te, pokaži šta to znači." Pretpostavio je da će se njih dvoje pojaviti u redu za molitvu te večeri. To se već događalo: video bi viziju osobe pre službe i kasnije je te večeri, kada bi prepoznao tu osobu u redu za molitvu, znao da će Bog učiniti nešto posebno u životu te osobe. Obično bi takva vizija Billu pokazala tačno ono što će se dogoditi za vreme molitve. Ova je vizija pak završila tajanstveno.

Dok je uzimao svoju Bibliju s noćnog ormarića, Bill je pitao: "Gospode, šta želiš da pročitam u Tvojoj Reči ovog jutra?" Tada je nasumice otvorio Bibliju. Otvorila se 2. Kraljevima 20. glava. Bill je čitao kako je Gospod poslao proroka Izaiju kralju Ezekiji kako bi mu rekao da je došlo njegovo vreme, te da će mu ta bolest uzeti život. Kralj Ezekija se okrenuo prema zidu i žarko molio još vremena. Gospod je čuo Ezekijinu molitvu i rekao Izaiji: "Idi reci Mome sluzi Ezekiji da ću mu darovati još 15 godina."

U tom je trenutku zazvonio telefon. Bill je podigao slušalicu očekujući propovednika Browna. Umesto njega bio je g. Kinney iz Memphisa. Bill je ovaj slučaj potpuno smetnuo s uma, ali se odmah setio. "Dobro, brate Kinney, kakve novosti imate za mene?"

Osećala se težina u glasu g. Kinneyja: "Brate Branhame, celu noć smo sedeli pored njega. On će nas napustiti svaki trenutak."

"Recite mi, g. Kinney, nosi li g. D- nekad svetlo smeđe odelo i svetlo crvenu kravatu?"

"Pa da, u tome je celo vreme. Zašto?"

"A gđa. D- nosi li nekad svetlo smeđi komplet s belim pojasom?"

"Upravo je sada u toj suknji. Kako znate? Brate Branhame, poznajete li ih?"

"Da. Pozovi gđu. D- na telefon."

G. Kinney je oklevao: "Već sam joj rekao šta ste rekli."

"Želim razgovarati s njom," insistirao je Bill. Uskoro se s druge strane čuo drhtav, uzrujani ženski glas. Bill je rekao: "Sestro D-, ovako govori Gospod: 'Tvoj suprug će živeti.' Veruješ li to?"

Gđa. D- nije odgovorila. Bill je čuo nekakvo komešanje u pozadini, a onda se g. Kinney ponovo javio na telefon. "Šta ste rekli, brate Branhame? Žena se onesvestila."

"Rekao sam da će njen suprug živeti. Opisivao sam ga jer sam ga video u viziji pre nekoliko trenutaka. Letim za Memphis sledećim letom. Dočekajte me na aerodromu."

Kada je Bill stigao u bolnicu u Memphisu, na hodniku ga je srela sestra gospodina D-. Bila je ljuta, nezadovoljna i drska: "Odlična ideja! Propovednik svetih valjača dolazi se moliti za mog brata. Mislim da je to sramota."

Bill je prošao pored nje, razmišljajući: "Sotona ne može poslati dovoljno đavola iz pakla da to sada zaustavi. Gotovo je jer je to: 'Ovako govori Gospod.'" Sreo je medicinsku sestru koja je izlazila iz sobe. "Ima li unutra lekara i medicinskih sestara?"

"Da," rekla je, "dva lekara."

"Molim vas zamolite ih da izađu."

Lekari su ljutito otišli. Bill je odmah prepoznao da je čovek koji je umirao na respiratoru onaj koga je video u viziji tog jutra. G. D- je ležao na leđima te je tužno gledao prema gore bez da je treptao. Bill se primakao pored respiratora i uzeo ga za ruku. Njegova se ruka trzala u ritmu vibracije upale pluća. "Brate D-, čujete li me?"

Gđa. D- je rekla: "Moj muž već dva dana nije pri svesti, brate Branhame."

Bill je pogledao staricu. I ona je izgledala tačno onako kako ju je video u viziji. "Ne sumnjate u ništa od onoga što sam vam rekao, zar ne?"

"Ne, ne sumnjam."

Obraćajući pažnju ponovo na čoveka na samrti, Bill se pomolio: "Dragi Bože, znam da su ovo ljudi koje sam jutros video u viziji. Sada, u Ime Isusa Hrista, molim Te, isceli ovog

čoveka." Iako je imao zatvorene oči, znao je da se trzanje u njegovoj ruci smanjuje jer je prestala vibrirati. Tada je Bill osetio kako ga čovek hvata za ruku. Bill je otvorio oči i zapazio kako g. D- jezikom oblizuje usne.

Gđa. D- je bila na podu pored kreveta još uvek sa zatvorenim očima u molitvi.

Bill je rekao: "G. D-, poznajete li me?"

Čovek je lagano klimnuo glavom i rekao: "Da, vi ste brat Branham."

Sada se njegova žena trgnula u čudu. Onda se, kada je shvatila šta se događa, bacila na respirator vrišteći: "Tata! Tata!" grleći ga i obasipajući poljupcima.

Bez dodatnih reči, Bill se izvukao iz sobe te se sledećim letom vratio u Little Rock.

Nakon dva dana g. D- je za doručak jeo šunku i jaja te je pušten iz bolnice. Dan posle vratio se na posao rukovodioca lokalne pošte.

Poglavlje 33
Osmodnevni red za molitvu
1946.

OSTATAK leta i početak jeseni 1946. godine, William Branham je bez odmora propovedao po celom Arkansasu. Budući da je svaki sastanak predstavljao reklamu za sledeći, dolazilo je sve više ljudi i redovi su za molitvu postajali sve duži. Bill je primorao sebe da se svako veče moli za bolesne do jedan, dva, a često i tri sata ujutro. Osećao je potrebu da nadoknadi propušteno vreme i na neki način ispravi greške koje je učinio pre deset godina kada ga je Bog pozvao da započne s evangelizacijom, a on je odbio. Iako je bio u dobroj kondiciji koju je stekao tako što je godinama hodao obilazeći dalekovode, ipak je veliki napor i nedostatak sna ostavljao traga na njegovom telu. Jednostavno se previše trošio.

Bilo bi drugačije da je tokom dana mogao odspavati koliko mu je bilo potrebno da obnovi energiju, ali to se retko događalo. Činilo se kao da uvek postoji neka posebna potreba koju Bill nije mogao odbiti - kao za vreme dok je Bill propovedao kod pastora Johnsona u Corningu, u Arkansasu. Nakon završetka službe u tri sata ujutro, Bill se potpuno iscrpljen srušio na krevet u susednom pastorovom domu. Nakon nekoliko sati, probudio ga je telefon. Čuo je g. Johnsona kako govori: "Ne možemo ga probuditi, gospodine. Tek je zaspao."

Očigledno je osoba s druge strane telefonske žice bila uporna. Konačno je Bill banuo u dnevni boravak i promrmljao: "Daj da popričam s njim."

"Halo, brate Branhame, ja sam Paul Morgan," rekao je čovek umornog ali odlučnog glasa. "Ja sam državni službenik ovde u Walnut Ridgeu, što je udaljeno oko 120 km od mesta u kojem si sada. Moja dvanaestogodišnja kći umire od upale pluća. Hoćeš li, molim te, doći moliti se za nju."

Telefon je bio pored prozora tako da je Bill mogao videti napolje. Dan je izgledao tmurno. Uporna je kišica padala na više od stotinu ljudi okupljenih u male grupe na livadi. Bill je znao da čekaju njega. "G. Morgan, rado bih došao kada bih mogao, ali gledajte, upravo sada ovde napolju stoje majke koje čekaju da se molim za njihove bebe. Stajale su ovde na kiši celu noć. Kako da ih ostavim i dođem se moliti za vašu ćerku?"

"Ja to cenim," rekao je g. Morgan, "ali tim majkama bebe ne umiru. Najbolji specijalista koga sam uspeo pronaći kaže da moja beba može živeti još oko tri sata. Brate Branhame, ona mi je jedinica. Molim te, dođi se pomoliti za nju."

Prisetivši se smrti svoje Sharon Rose, Bill je rekao: "Doći ću čim uspem."

Kada je poklopio slušalicu, pastor Johnson je protestovao: "Brate Branhame, ne možeš ići tamo. Jedva si živ."

"Pokušaću spavati na zadnjem sedištu dok budemo putovali."

Propovednik Johnson je vozio mokrim putem oko 120 km/h dok je Bill ležao u isprekidanom snu na zadnjem sedištu. Nije mu bilo udobno. Bolele su ga oči i glava. Bill je seo i naslonio glavu na prozor. Uskoro se naježio i osetio sve jači pritisak. Tada je video anđela Gospodnjeg kako sedi pored njega na zadnjem sedištu. Bill se odmah potpuno razbudio, zadržao je dah, širom otvorio oči, a mišići su mu se ukočili od straha.

Taman iznad anđela kružilo je natprirodno svetlo, ili preciznije, deo svetla, pošto je kružilo kroz krov automobila, pola unutra, pola spolja. Kao i obično, anđeo je imao prekrštene ruke i odlučno je gledao Billa. Ali kada je progovorio, anđelov

je glas zvučao toplo i uverljivo: *"Reci Paulu Morganu: 'Ovako govori Gospod...'"* Anđeo je, čim je završio s uputstvima, nestao.

Bill je u bolnici video nešto što nikad pre nije susreo. Umesto respiratora, uz krevet je stajala medicinska sestra i povremeno stavljala gumenu masku na nos devojčice čime joj je ubrizgavala kiseonik u pluća. Svaki put kada bi ubrizgala kiseonik, devojčica bi nekoliko puta teško površno udahnula. Medicinska sestra je rekla: "Moram pustiti kiseonik. Ovo je jedini način da je održimo u životu. Ona ne diše."

G. Morgan je zagrlio Billa i jecao: "Brate Branhame, pokušavao sam živeti ispravno. Ne znam zašto mi Bog uzima moju malu devojčicu."

"Nemoj se uznemirivati, brate Morgan," uvereno je rekao Bill. "Ne boj se. Imam za tebe reč od Gospoda. Najpre ću se pomoliti za tvoju ćerku." Dok je polagao ruke na devojčicu, Bill je zatražio njeno isceljenje u Ime Isusa Hrista. Medicinska sestra je ponovo krenula staviti gumenu masku na nos pacijentkinje. Bill je pružio ruku i zaustavio je. Nastao je napeti trenutak iščekivanja. Tada je devojčica sama lagano udahnula. Medicinska je sestra pogledala Billa, s upitnim izrazom. Bill joj je dao znak neka pričeka. Devojčica je ponovo udahnula, a zatim ponovo. Bilo je jasno da joj više ne treba respirator.

Bill se okrenuo prema roditeljima. "Mnogi su specijalisti proglasili da vam ćerka umire, ali ovako govori Gospod: 'G. Morgan, vaša će se devojčica oporaviti.' Evo vam reč od Gospoda (zapamtite je za sva vremena): 'Vode teku čiste, dalje.'"

Iako se Bill nije uspeo odmoriti ni malo pre početka večernje službe, ipak je smatrao da su ovakvi celodnevni izleti vredni - jer je nakon tri dana kćer Paula Morgana bila toliko zdrava da se vratila u školu.

DOŠLO JE vreme, u kasnu jesen 1946. godine, kada je Bill shvatio da jednostavno neće izdržati toliki konstantni napor. Odlučio je uzeti predah nakon dogovorenih osam večeri u Jonesboru u Arkansasu.

Pokrovitelj skupa u Jonesboru je bio propovednik Reed organizujući ga u saradnji s lokalnim crkvama. Zajedno su iznajmili najveći auditorijum u gradu. Ipak, gotovo da nije bilo dosta prostora da bi seli svi ljudi koji su došli. Slile su se hiljade i hiljade odsvuda s juga i srednjeg zapada. 70 km uokolo Jonesbora nije se mogla pronaći slobodna soba u hotelima i motelima. Oni koji nisu pronašli drugačiji smeštaj, spavali su u šatorima ili u kamionima i automobilima. Lokalne su novine objavile podatak da je prisustvovalo 28 000 ljudi. Kada su počeli sastanci, mnoge su hiljade ostale izvan auditorijuma u nadi da će dobiti priliku ući.

Bill je započeo prvu službu u Jonesboru svojim uobičajenim pozdravom. "Ako neko od vas bude u potrebi, pozovite me i ako budem u mogućnosti, doći ću kod vas bilo po kiši ili po suncu. Ili, kada budete u blizini Jeffersonvillea u Indiani, dođite me posetiti. Ja živim blizu crkve na ukrštanju 8. i Penn ulice. Volim vas i učiniću sve što mogu da vam pomognem." Usledila je hrabra Billova izjava: "Budući da mi je ovo zadnja nedelja u Arkansasu za neko vreme, nameravam stajati upravo ovde iza propovedaonice dok i poslednja bolesna osoba ne prođe kroz red za molitvu."

U tom je trenutku Bill primetio ženu koja je sedela napred i energično mu mahala. "Mogu li vam pomoći, sestro?" pitao je.

"Zar me ne prepoznaješ?" rekla je s velikim smeškom na licu.

"Ne, ne mogu se setiti."

"Poslednji smo se put sreli u Little Rocku. Rekli su mi da su mi noge bile krvave i da nisam bila pri zdravoj pameti."

Sada ju je Bill prepoznao. To je bila žena za koju se molio u podrumu gradskog auditorijuma u Little Rocku. Pre nekoliko meseci bila je toliko mentalno bolesna da je razbila staklo na zadnjem sedištu automobila i leđima puzala po podu podruma. Sada je mirno sedela sa svojim suprugom, a pored njih je sedelo njihovo četvoro dece. Njen je muž posvedočio: "Nakon što si se pomolio za nju te večeri, mirno je sedela u automobilu celim putem nazad u instituciju. Nakon tri dana proglasili su je potpuno zdravom i dopustili joj vratiti se kući."

To što je služba počela tako dramatičnim svedočanstvom uzdiglo je veru slušaoca do nebeskih očekivanja. Posmatrali su kako znak u Billovoj ruci natprirodno otkriva bolesti i divili se kada su videli kako je Billova tiha molitva menjala situaciju. Uskoro se ništa više nije činilo nemogućim. Ljudi su se, kao nepresušna reka, slili u red za molitvu s Billove desne strane. Iz sata u sat i dalje su pristizali. Čim je moljeno za jednu osobu i ona sela, neko drugi bi ustao i došao na kraj reda. Ljudi su imali neizbežan osećaj da Isus Hrist stoji pored ovog malog čoveka na bini te su svi hteli ući u Hristovu prisutnost.

Nije bio dogovoren kraj službe tako da ona jednostavno nije prestajala. Bill se molio celu noć za bolesne uz povremene prekide kako bi popio sok od narandže. Povremeno bi u ranim jutarnjim satima legao uz propovedaonicu i odspavao nekoliko sati. Kada bi se probudio, orguljaš bi još uvek tiho svirao: "Samo veruj, samo veruj, sve ti je moguće, samo veruj," a molitveni je red još uvek bio na mestu i sledeći je bolesnik čekao svoj red za molitvu.

Bill je jeo iza propovedaonice kako bi kroz dan mogao nastaviti s molitvama za bolesne. Oni koji su imali dovoljno sreće da su uspeli ući u auditorijum prvog dana, odbijali su izaći. Mnogi su čuvali sedišta dan za danom, šaljući nekoga po sendvič kada bi ogladneli. Takođe su telefonom zvali prijatelje i rođake te im govorili o fantastičnom Božijem delovanju za koje su svedočili i nagovarali ih da dođu i sami se uvere u čuda. To je tokom nedelje dovelo još ljudi u Jonesboro. Oni izvan auditorijuma strpljivo su čekali u dugom i zbrkanom redu ispred ulaznih vrata u nadi da će ući. Pomalo - vrlo sporo - red se pomicao kada bi nekoliko ljudi izašlo da bi drugi mogli ući. Ljudi koji su izlazili opisivali su divna čuda koja su se događala unutra. Samo je nekoliko ljudi napolju u redu otišlo, čak i kada je usred nedelje počela padati kiša.

Noć i dan Bill se molio za red bolesnih i onih u nevolji kojem nije bilo kraja. Čuda su bila nepresušna. Jednog jutra, oko četiri sata, pred Billa je iz reda došla 35-godišnja žena, a levom je rukom preko nosa držala maramicu. Bill je pretpostavio da plače. Uzeo je njenu desnu ruku svojom levom rukom, a

vibracije su otkrile njenu bolest. Rekao je: "Imaš rak, zar ne, gospođo?"

Žena je maknula levu ruku s lica. Nije imala nos jer ga je rak celog izeo.

"Veruješ li?" pitao je Bill.

Glas joj je drhtao u očajanju. "Brate Branhame, moram verovati! To mi je jedina nada."

"Onda sestro, mogu ti pomoći. Pošto je anđeo koji me je sreo rekao ako budem iskren i budem mogao dobiti da mi ljudi veruju, da onda ništa neće ostati pred mojom molitvom, čak ni rak." Dok se Bill molio u Ime Isusa Hrista, saosećao je s očajnom sudbinom ove mlade žene. Uskoro je jako trzanje u njegovoj ruci prestalo te je znao da je isceljena.[49]

Osme i zadnje večeri skupa u Jonesboru, Bill je napustio konstantni molitveni red kako bi otišao na železničku stanicu naći se sa svojom ženom. Nisu se videli mesecima. Ona je stigla da prisustvuje sastanku zadnje veče te da mu pravi društvo na povratku u Jeffersonville gde je išao po neophodan odmor.

Dok su se vozili prema auditorijumu, morali su se zaustaviti nekoliko blokova zgrada pre odredišta. Ulice i parkirališta bila su pretrpana automobilima, kamionima, biciklima i šatorima. Bill i Meda su počeli hodati. Konačno je Meda ugledala veliku gužvu ispred zgrade. Mnogi su držali novine iznad glava i tako se štitili od rose. Iako joj je Bill opisao preko telefona, nije to mogla predstaviti. "Billy, zar su svi ovi ljudi došli slušati tebe?"

"Ne," odgovorio je, "došli su videti Isusa."

---

[49] Nakon nekoliko meseci Bill je propovedao u Texarkani, u Teksasu, kad je ova žena izašla reći: "Brate Branhame, prepoznaješ li me?"

"Ne sestro, ne mogu se setiti," rekao je Bill.

"Sećaš li se da si se u Jonesboru molio za ženu kojoj je rak izjeo nos?"

Bill se setio. "Ti nisi ta žena, zar ne?"

"Da, jesam," odgovorila je. "Ne samo da je rak otišao, već kao što se može videti, nos je ponovo izrastao."

Meda ga je uzela za ruku i počela pevati: "Dolaze s istoka i zapada, dolaze izdaleka, na gozbu s Kraljem kao Njegovi gosti, kako su blagoslovljeni ti putnici!" Bill se pridružio: "Gledati lice Njegovo koje sjaji božanskim svetlom, divni sudeonici Njegove milosti, kao dragulji u kruni Mu." Bill nikad nije bio dobar pevač - imao je promukao glas i teško je održavao ritam - ali voleo je pevati. On i Meda su zajedno otpevali refren: "Otkad Isus oslobodi me, duša mi je vesela..."

Susrela ih je grupa portira te im pomogla provući se kroz nagurano mnoštvo i ući u zgradu. Odmah iza vrata, Bill je zapazio kako čovek maše plavom kapom da bi privukao njegovu pažnju. Bill se približio i upitao: "Mene zovete, gospodine?"

Čovek je nervozno stisnuo kapu. "Niste li vi brat Branham?" pitao je.

"Da, jesam. Ali, ne smem se moliti ni za koga ovde jer bi to izazvalo zbrku. Ako dođete kroz red za molitvu, onda ću..."

"O, ne tražim molitvu za sebe," objasnio je čovek. "Ja vozim vozilo hitne pomoći. Danas sam dovezao stariju pacijentkinju iz Missourija. Jako je bolesna. Upravo umire u mom vozilu hitne pomoći. Možda je već mrtva. Nigde ne mogu pronaći lekara i ne znam šta da radim. Možete li otići k njoj?"

"Gospodine, neće je proglasiti mrtvom na moju reč. Morate pozvati pogrebnika."

Vozač ga je nastavio nagovarati: "Kada biste barem otišli. Njen je suprug poludeo pa biste ga možda uspeli utišati."

Bill je znao gde su parkirana vozila hitne pomoći. Saobraćajna je policija odredila određeno područje samo za hitnu službu. "Mislim da ja ne mogu ići k toj ženi. Između nas i vozila hitne pomoći je najmanje 2000 ljudi."

"Pomoći ćemo vam," ponudio je jedan od četiri portira.

Tako je Bill pristao. Dosta teško, uz mnogo guranja, konačno su došli do vozila hitne pomoći parkiranih uz rub. Napolju su stajala četiri portira dok su Bill i vozač otvarali vrata i penjali se u vozilo hitne pomoći. Tamo je klečao stari čovek nad malaksalim telom naborane žene. Tom je čoveku košulja bila zakrpljena, a odelo izbledelo. Kroz rupe na cipelama videle su mu se čarape. Brada mu je izgledala kao da se nedelju dana

nije brijao. Pogrbljen, micao je glavu napred nazad i jecao: "O, majko, majko, zašto me napuštaš?"

Način na koji je čovek zakopčao slamnati šešir podsetio je Billa na njegovog oca. "U čemu je problem, gospodine?"

Starac je pogledao. "Jeste li vi lekar?"

"Ne, ja sam brat Branham."

"O, brate Branhame - jadna mama." Ponovo je pogledao nepomičnu ženu na ležaljci. "Izgubio sam je, sigurno. Davno je prestala disati. Toliko vas je htela videti pre nego je umrla. Bila mi je jako dobra supruga. Odgajala mi je decu, obrađivala zemlju i uvek mi bila od pomoći. Pre nekoliko godina je dobila rak ženskih organa. Odveli smo je u St. Louis kako bi je lekari operisali, ali nije joj pomoglo. Bilo joj je sve gore i gore." Pogledao je Billa, a glas mu je odao gorko razočaranje. "Ovog smo jutra slušali radio i čuli čoveka koji je svedočio da je deset godina bio slep i da je, nakon što ste se molili za njega, potpuno ozdravio. Mislio sam da bi se možda takvo čudo moglo dogoditi nama. Nismo imali ništa novca jer sam potrošio svu ušteđevinu na operaciju. Ali, prodao sam neke jorgane koje je napravila i zimnicu koju je spremila, te sam unajmio vozilo hitne pomoći da je doveze u Jonesboro." Tužno je pogledao svoju ženu. "Sada je mrtva, a ja ne znam šta ću bez nje. Biću toliko usamljen."

Kako bi ga malo utešio, Bill je rekao: "Dobro, oče, jedino što vam mogu ponuditi je molitva."

Bill nije znao je li žena mrtva. Izgledala je kao da jeste. Vozač hitne pomoći joj je izvadio protezu te su joj usne potpuno propale. Imala je mutnu tečnost u očima. Na Billov dodir, čelo joj je bilo hladno i lepljivo. Uzeo je njenu desnu ruku svojom levom rukom i tražio puls. Nije ga mogao napipati. Kao još jedan dokaz da je bila mrtva, Billova leva ruka nije mogla osetiti vibracije raka.

Pognuvši glavu, Bill je smireno rekao: "Dragi Gospode Isuse, molim Te da se smiluješ ovom bratu. Pomozi mu i blagoslovi ga. I ovoj ženi koja je došla celim putem verujući da..."

Bill je osetio da mu žena stišće ruku. Otvarajući oči, pažljivo ju je posmatrao. I dalje je izgledala kao truplo. Sigurno

mu se pričinilo ili je to samo grč mišića mrtve žene. Bill je zatvorio oči i nastavio s molitvom, ali nakon nekoliko trenutaka osetio je da mu ponovo stišće ruku. Ovaj je put znao da je reč o životu. Otvorio je oči i analizirao njeno lice. Koža se na njenom čelu naborala. Otvorila je oči i pogledala ga.

Bill nije rekao ni reč. Starac je i dalje držao zatvorene oči dok je trljao ruke s glavom usmerenom prema gore. Žena je lagano podigla glavu i rekla Billu: "Kako se zoveš?"

"Ja sam brat Branham."

Starac je trgnuo glavom i zaprepašteno vrisnuo: "Mama!" Tada ju je zagrlio i plakao od sreće: "Mama! Mama!"

Nakon što se ženinim obrazima vratila boja, Bill je zapazio da njegova leva ruka ne može osetiti vibracije raka u njenom telu. To je značilo da je bolest otišla.[50]

Starac je toliko vikao da je privukao pažnju nekolicine pored vozila hitne pomoći koji su se nagurali na prozore. Vozač je rekao Billu: "Mislim da su shvatili ko si. Teško ćeš se vratiti u zgradu."

Bill je znao da je vozač u pravu. Prilično je lako došao do tamo budući da ga ljudi pre nisu videli. Ali većina je njih danima čekali kako bi ušli unutra za molitvu. Čim bi saznali da je među njima, vest bi se proširila kao vetrom raznošenog požara i bilo bi mu vrlo teško vratiti se u auditorijum.

Sinula mu je ideja. Rekao je vozaču: "Ako se leđima okreneš prozoru i lagano skineš kaput, sakrićeš unutrašnjost vozila hitne pomoći toliko da se mogu izvući kroz ova vrata. Ako odem odavde bez da me primete, biće u redu. Napolju me niko ne poznaje. Provući ću se pored mnoštva do kraja parkirališta. Moraćeš poručiti portirima da me tamo sretnu. Ne verujem da mogu proći kroz mnoštvo u auditorijum bez njihove pomoći."

"Reći ću im," rekao je vozač. Okrenuo je leđa prozoru na kojem je bilo nekoliko lica. Tada je raširio kaput i pomalo vadio ruku iz kaputa, uspešno prekrivši mali prozor. "Hajde," rekao je.

[50] Bill je ponovo sreo ovu ženu nakon osam godina. 1954. godine je bila jaka, zdrava i dobro.

Bill se tiho izvukao i žurno otišao uz red vozila hitne pomoći dok nije stigao na kraj parkirališta. Munje su osvetljavale kišicu koja je padala na glave nekoliko hiljada ljudi, žena i dece koji su se nagurali oko zadnjih vrata auditorijuma. Bill se osećao potpuno nepoznat budući da ga niko pre nije video. Tako, da ne bi čekao pomoć portira, Bill je pokušao sam proći kroz mnoštvo.

Hrapavi je glas oštro rekao: "Ne guraj se!"

"Oprostite," rekao je Bill te se pokušao progurati dalje.

Velik se čovek opasnog izgleda okrenuo prema njemu i viknuo: "Rekao sam da se prestaneš gurati!"

"Da, gospodine," prestrašeno je rekao Bill. "Izvinite."

Odlazeći iz gužve, Bill se pitao šta učiniti. Portira nije bilo na vidiku. Čuo je ženski glas kako doziva: "Tata! Tata!" Bill je pogledao ko plače i zapazio mladu tamnoputu devojku, staru oko 17 godina, kako se gura kroz mnoštvo belaca. Očigledno je bila slepa. Oči su joj bile bele od mrena. Ali ipak, zbog zakona Jimija Crowa koji je nalagao segregaciju belaca i crnaca, niko joj nije hteo pomoći.

Devojka je išla kroz mnoštvo prema Billu. Bill se pomakao na rub gužve dok nije bio direktno na njenom putu. Uskoro je nabasala na njega.

"Oprostite," rekla je, "slepa sam i izgubila sam tatu. Možete li mi pomoći pronaći autobus iz Memphisa?"

Bill je pogledao na dugačak red parkiranih autobusa na jednom kraju parkinga. "Da, mogu ti pomoći," rekao je. "Šta radiš ovde?"

"Tata i ja smo došli videti iscelitelja," odgovorila je.

"Kako ste čuli za njega?"

"Jutros sam slušala radio i jedan je čovek govorio o tome kako četiri godine nije mogao reći ni reč, a sada može govoriti. Drugi je čovek rekao da je on dvanaest godina bio u invalidskoj penziji zbog slepoće, a sada toliko dobro vidi da može čitati Bibliju. To mi je ponovo dalo nadu za moj vid. Kada sam bila mala devojčica dobila sam mrene na očima. Lekar mi je rekao da će ih skinuti kada odrastem, ali sada kada sam odrasla kaže

da su zarasle oko optičkih živaca i da ih ne sme dirati. Tako, ne preostaje mi ništa ako ne dođem do iscelitelja. Ali, večeras je zadnje veče da je ovde, a tata i ja nismo uspeli doći ni blizu zgrade. I još sam izgubila tatu, tako da se ne mogu vratiti ni do autobusa. Ljubazni gospodine, molim vas, hoćete li mi pomoći?"

"Da, gospođice, hoću. Ali pre toga želim te pitati o tom iscelitelju o kome govoriš. Veruješ li da bi Bog poslao anđela i danas isceljivao ljude?"

"Da, gospodine, verujem."

"Hoćeš reći da veruješ, uprkos tome što imamo toliko dobrih lekara i bolnica?" Bill se osetio posramljenim zbog toga što na ovaj način koristi njenu slepoću, ali je želeo iskušati njenu veru.

Brzo je odgovorila. "Niti jedan od tih lekara ne može mi pomoći. Gospodine, ako me uzmete za ruku i odvedete do iscelitelja, tada ću sama pronaći tatu."

Bill se više nije mogao pretvarati. "Sestro, možda sam ja taj koga trebaš videti."

Zgrabila je značku na njegovom kaputu i držala je. "Jeste li vi iscelitelj?" insistirala je.

"Ne, gospođice. Ja sam brat Branham, propovednik. Isus Hrist je iscelitelj. Ako samo spustiš ruke s mog kaputa..." uzeo ju je za šake kako bi je odmaknuo.

Devojka se držala svom snagom. Uhvatila ga je i nije ga htela pustiti. "Smiluj mi se, brate Branhame," molila je.

"Sestro, hoćeš li dopustiti da te držim za ruku dok se molim?" Bill je uspeo osloboditi jednu ruku devojke za molitvu. U ruci je osetio vibracije od mrene dok je započinjao s molitvom. "Dragi Isuse, jednog si dana Ti ulicama nosio taj stari hrapavi krst. Krv je tekla niz Tvoja ramena, a Tvoje se malo, krhko telo mučilo s teretom. Do Tebe je došao tamnoputi čovek po imenu Simon Kirinac, uzeo krst i pomogao Ti poneti ga.[51] A sada se jedna od Simonovih potomaka ovde muči u tami. Siguran sam da Ti razumeš..."

[51] Matej 27:32; Marko 15:21; Luka 23:26

Devojka je uzdahnula. "Nešto je prošlo kroz mene," rekla je dok se tresla. "Oči su mi jako hladne."

Bill je osetio kako vibracije u ruci prestaju. Demonski je život napustio mrene. "Sestro, zatvori oči nakratko. To je to. Mrene se smanjuju. Za nekoliko ćeš trenutaka moći videti. Nemoj pričati o tome da me ne prepoznaju. Ne želim da ljudi znaju da sam ovde. Sada polako otvori oči. Isus ti je dao vid."

Kapci su joj podrhtavali. Pogledala je i zaprepastila se: "Jesu li to lampe?"

"Da. Možeš li ih prebrojati?"

"Četiri! Zar to ljudi prolaze?" Pre nego je Bill stigao odgovoriti, povikala je iz sveg glasa. Svi su se okrenuli prema njoj. Ponovo je vikala: "Slava Bogu! Mogu videti! Mogu videti! Bila sam slepa, a sada vidim!"[52]

Ljudi su počeli prilaziti Billu i devojci. Upravo je tada grupa portira došla s kraja zgrade i okružila Billa. Pre nego su ga portiri odveli, čovek s iskrivljenom nogom koji se naslonio na štaku povikao je: "Znam da si ti brat Branham. Smiluj mi se. Ovde stojim osam dana. Kući imam petoro dece, a hrom sam. Verujem da si ti dobar dečko. Ako zatražiš od Boga, On će to učiniti."

Bill je rekao: "Onda, u Imenu Isusa Hrista, daj mi štaku."

Bez oklevanja, hromi je čovek pružio Billu ručno izrađenu štaku. Odmah mu se iskrivljena noga ispravila te je u potpunosti imao oslonac. Udarajući nogom o asfalt, čovek je vikao: "Isceljen sam! Isceljen sam!"

Uzbuđeno se mnoštvo naguralo prema napred. Četiri su se portira, koja su štitila Billa što su više mogli, progurala nazad u auditorijum dok su ljudi koji su bili dovoljno blizu pokušavali makar dotaknuti Billovu odeću dok je prolazio. Nije im bilo važno to što je Billovo odelo na mestima bilo zakrpljeno.

[52] Posle mnogo godina Bill je ponovo sreo ovu ženu. Radila je kao konobarica i rekla mu kako nikad više nije imala nikakvih problema s očima od dana isceljenja 1946. godine u Jonesboru, u Arkansasu.

Poglavlje 34

Šok nakon povratka kući

1946.

U JONESBORU je, u jesen 1946. godine, William Branham stajao na bini punih osam dana i noći te se molio za neprekidan red bolesnih i onih u nevolji. Na bini je jeo i spavao iza propovedaonice dok su oni u molitvenom redu strpljivo čekali da se probudi i nastavi s poslom. Do kraja nedelje Billovo se čelo treslo od umora. Potiljak mu je bio ozleđen na mestu gde je čupao dlake kako bi ostao budan. Ipak nije hteo prestati. Hteo je ostati tamo i moliti se za sve bolesne koji su došli, ali nije mogao. Tokom nedelje su vesti o isceljenjima i čudima privlačile kao magnet na hiljade ljudi u Jonesboro. Kada je Bill konačno stao nakon osme noći skupa isceljenja u Jonesboru, molitveni je red bio duži nego kada je počeo.

Bill se osećao iscrpljeno, fizički i psihički. Pastor Reed ga je odveo na spavanje, ali je bio toliko razdražljiv da nije mogao zaspati. Satima se prevrtao ispod pokrivača. Konačno je odustao i odlučio se odvesti kući u Jeffersonville i srušiti se u vlastiti krevet gde će moći danima neometano spavati.

Nakon nekoliko sati vožnje, Bill je teško oči držao otvorenima. Kako bi sprečio da zaspe za volanom, tukao je nogom o vrata dok se oplata na vratima nije izobličila. Jednom je zaspao. Probudio ga je zvuk sirene te je imao upravo toliko vremena da skrene u svoju traku. Potresen, skrenuo je i stao

kako bi se pribrao. Meda je i dalje spavala na zadnjem sedištu. Bill je izašao u nadi da će ga malo šetnje razbuditi. Odjednom se onesvestio od iscrpljenosti. Kada se konačno osvestio, bio je na pašnjaku za krave s ispruženim rukama te je mrmljao: "Samo veruj, sestro. Samo to moraš, samo verovati." Ljuto je zatresao glavom dok je razmišljao: "Šta mi je? Kao da sam poludeo."

Kada su kasno uveče stigli u Jeffersonville, stali su kod Medinih roditelja da pokupe decu. Rebeka je sada imala pet meseci. Bill je nije video tri meseca, zato nije bilo čudno što ga nije prepoznala. Kada ju je uzeo u naručje, počela je plakati i pokušavala se ponovo vratiti mami. To je bolelo. "Ne poznaje me," žalio se.

Dok je ljuljala Rebeku kako bi je umirila, Meda je glavom klimnula prema slici Billa koja se nalazila na rubu stola. "Istu sliku tebe držim na stoliću za presvlačenje. Svakog joj je dana pokažem i kažem: 'To je tvoj tata.'"

Bill je video sliku te se pogledao u ogledalo na hodniku. "Nije ni čudno što me ne prepoznaje. Izgubio sam 10 kg, izgubio sam puno kose, čak sam se pogrbio. Uopšte ne izgledam isto."

Drugi šok ih je dočekao kada su se dovezli pred svoju kuću - automobili parkirani s obe strane nekoliko ulica, a skoro 200 ljudi ga je čekalo u njegovom dvorištu.

"O čemu se radi?" pitala je Meda.

Bill je pocrvenio. "Gde god sam išao delio sam našu adresu i govorio ljudima da navrate ako budu blizu Jeffersonvillea, ako im bude potrebna molitva. Nisam očekivao da će tako brzo doći."

Do kasno uveče Bill se molio za mnoštvo ljudi u dvorištu. Konačno je i zadnja osoba otišla. Meda je pomogla Billu leći u krevet. Bila su 2 sata ujutro. Ležao je tiho i utonuo u polu san. Odjednom se naglo trgnuo i razbudio. Hvatali su ga grčevi u nogama.

Meda je sedela na rubu kreveta. "Bill, znaš li šta si radio?"

"Mislio sam da spavam."

"Zagrlio si jastuk i mrmljao: 'Ko je sledeći? Ako samo budete verovali - jer anđeo mi je rekao ako budem mogao dobiti da ljudi veruju...' Bill, bojim se za tebe."

Napolju se zaustavio automobil. Zvučao je staro - motor je tutnjio, a blatobrani zveckali od vibracija. Uskoro je neko pokucao na ulazna vrata. Meda je lagano sklopila Billove kapke. Rekla je: "Reći ću im da dođu sutra. Moraš spavati, dragi."

Bill je mogao čuti čoveka u kuhinji kako govori: "Beba je već dugo bolesna. Ne prestaje plakati. Plače danju i noću. Lekar ne može otkriti u čemu je problem." Bill je mogao čuti bebu kako ispušta neartikulisane zvukove - neko teško disanje, kao da pokušava plakati ali joj nije preostalo dovoljno snage za plač. Glas nije zvučao kao ljudski. Bill je čuo da Meda govori: "Ali, Bill je tek zaspao. Ne želim ga odmah probuditi." Onda je Bill čuo drugu ženu gde govori: "Doputovali smo iz severnog Ohaja. Putovali smo celi dan i celu noć."

Bill je pomislio: "Kako mogu spavati dok ta jadna beba pati u susednoj prostoriji, a možda bi joj molitva pomogla?"

Ustao se obučen u pidžamu. Na kuhinjskom je stolu ležala beba stara deset nedelja, umotana u dekicu. Njeno se malo lice grčilo dok je slabašno pokušavala plakati. Bill je zatražio da svi kleknu i zajedno su se pomolili Onome koji može osloboditi bolesno dete - Isusu Hristu. Beba je prestala plakati i lice joj se opustilo. Deset minuta kasnije kada je par odlazio, beba je gugutala i smejala se.

Pre nego se Bill stigao uvući nazad u krevet, zaustavio se drugi automobil. Bill je čuo kako neko trči prema kući. Neko je glasno pokucao na ulazna vrata. Bill je pustio uznemirenog mladića u kuhinju. Mladić je rekao: "Brate Branhame, moja sestra ima upalu slepog creva. Loše se oseća. Ujutro ima dogovorenu operaciju u Louisvilleu, ali je sada u tako lošem stanju i tata misli da neće stići do bolnice. To je loš planinski put. Mi živimo oko 55 km zapadno odavde - blizu Milltowna. Znamo šta je Bog učinio za Georgie Carter i zato me tata poslao da vidim ako biste se došli moliti za moju sestru. Hoćete li doći?"

Bez da je i na trenutak oklevao, Bill je rekao: "Da. Samo da se na brzinu presvučem pa ću te pratiti svojim automobilom."

Meda je počela plakati. "Dragi, zaspaćeš negde."

"Ne, sve će biti u redu, draga," uveravao ju je Bill.

Njegovo se samopouzdanje sleglo nakon nekoliko kilometara. Kapci su mu postali teški kao olovo. Povremeno bi se uštinuo da bi zadržao svest, povremeno je grizao prste, čak je pljunuo na prst i trljao oči pokušavajući oterati san. Mladić je vozio ispred njega po užasnom putu, pogotovo zadnjih trinaestak kilometara gde se put pretvorio u dva koloseka koja su išla uzbrdo u planinu uz ogradu. Sada se makar nije morao bojati da će zaspati, pošto bi se trgnuo kada god bi pokupio kamen ili upao u rupu na putu.

U staroj farmerskoj kući su bila upaljena sva svetla kada su stigla dva automobila i parkirala se. Nakon što je upoznao oca i majku, odveli su ga do kreveta devojke stare oko 18 godina. Bila je bleda, a kapljice su znoja odsijavale na njenoj slepoočnici. Pokazala je Billu otečeni bok.

Otac devojke je rekao: "Nije jela tri dana. Danas nije mogla niti piti. Ujutro bi trebala biti operisana. Za nekoliko sati bi po nju trebala doći hitna pomoć, ali noćas joj se stanje toliko pogoršalo da se bojim da neće preživeti put."

Billu je upala slepog creva bila poznata jer je nekoliko puta gledao kako njegov prijatelj Sam Adair operiše pacijente s tim problemom. Ako crvuljak ove devojke pukne - a izgledalo je da hoće - tada verovatno neće preživeti 60 km do New Albanyja. Već bi je tih prvih trinaestak kilometara ubilo.

Devojka je nervozno pitala: "O, brate Branhame, mislite li da ću preživeti?"

Pažljivo birajući reči, Bill je odgovorio: "Verujem da hoćeš ako imaš dovoljno vere. Veruješ li da te Isus Hrist može isceliti?"

Odgovorila je nervozno i naglo: "O, da, verujem. Moja crkva kaže da su dani čudesa prošli, ali mene nije briga šta kaže moja crkva, verujem da je Georgie Carter ozdravila i da ću i ja ozdraviti. Bojim se operacije."

Pošto je kroz proteklih šest meseci video na hiljade isceljenja i čuda, Bill je prepoznao da je devojkino nervozno ispovedanje vere zapravo sumnja i strah. "Sestro, ne želim te povrediti, ali ti ne veruješ. Obično bi bilo dosta vremena da uzmem to malo vere što imaš i pokušam te navesti da veruješ za

svoje isceljenje. Ali, ovo je hitan slučaj. Moraš verovati odmah, u protivnom, biću iskren, nećeš živa ugledati bolnicu."

Ni devojci ni njenim roditeljima nije se dopala Billova iskrenost, ali Bill nije imao izlaza. Situacija je bila kritična. Odlučio je probati nešto radikalno kako bi ona shvatila. Bill je sedeo na rubu devojčinog kreveta na strani koja je bila prema sredini sobe. Njeni roditelji i nekoliko komšija sedeli su s druge strane kreveta - bliže zidu. Nasred plafona bila je električna lampa. Između poda i plafona na kabelu koji je visio iz lustera bila je crveno-bela narukvica. Bill nije znao zašto ta narukvica visi tamo, osim ako je nisu koristili kao igračku za bebu koja je bila u kući. Shvatio je da će mu narukvica dobro poslužiti. Bill je rekao: "Svi vi odrasli treba da okrenete stolice i gledate u zid." Tada je rekao devojci: "Šta misliš, koliko je udaljena ta narukvica?"

"Oko 5 m. Zašto?"

"Govoriš mi da veruješ za sve. Želim da mi to dokažeš. Želim da gledaš ravno u narukvicu koja visi nasred sobe i želim da je nateraš da se zavrti, i onda želim da je nateraš da se njiše napred-nazad i onda da je zaustaviš. Ako to uspeš, tada ću znati da imaš dovoljno vere za čudo."

Devojka se ujedno iznenadila i razočarala. "O, brate Branhame! Zašto tražite to od mene. To niko ne može."

"O, da," rekao je Bill. "Može svako ko veruje. Isus je rekao: 'Sve je moguće ako veruješ.'"

Ostala je skeptična: "Ali, Isus je govorio o duhovnim stvarima. Ovo je materijalno. Možete li vi to?"

"Da, gospođice."

"Mogu li videti?"

"Ako želiš. Samo posmatraj narukvicu." Bill je usmerio pogled na obekat i usredsredio svoju veru. Do sada je video kako Bog čini toliko čuda da je znao kako je sve zaista moguće veri. Za trenutak je narukvica počela kružiti, onda se zanjihala napred-nazad i onda je stala."

Devojka je uzdahnula: "Brate Branhame, to je spiritizam!"

"Pretpostavljao sam da ćeš reći nešto slično. Ne, ovo nije spiritizam, ovo je vera. Spiritisti to često koriste za vradžbine - lome naočare, savijaju kašike i slično, ali to je ipak vera."

Devojka nije razumela šta joj govori: "Ja pripadam Crkvi Hristovoj. Mi govorimo kada Biblija govori i ćutimo kada Biblija ćuti. Tako nešto nema u Bibliji."

"Sigurno, to je u Bibliji," rekao je. "Seti se da je jednog jutra Isus prošao pored smokvinog drveta u potrazi za plodovima. Kada ih nije pronašao, prokleo ga je. Drvo je počelo venuti. Kada se uveče vraćao, drvo je uvenulo. Petar je zapazio kako se to brzo dogodilo, a Isus mu je odgovorio da ne samo da mogu učiniti isto što je On učinio smokvi, već kažu li ovoj gori da se pomakne - i ne budu sumnjali u svom srcu - to će se i dogoditi.[53] Nije li to rekao? Da, rekao je. Znam da tvoj pastor pokušava opravdati svoju neveru tvrdeći da je Isus govorio o planini greha, ali to je bila Maslinska gora. A rekao je da je samo potrebna vera kao gorušičino zrno. Ako samo toliko malo vere može pomeri goru, koliko je manja vera dovoljna tebi da pokreneš narukvicu?"

Devojka je tiho sedela i razmišljala. Duboko je disala zbog boli koju je trpela. Bill je odlučio probati nešto drugo: "Gledaj, sestro, pre pet meseci došao mi je anđeo i rekao da sam davno pre rođenja bio određen od Boga odneti dar božanskog isceljenja narodima. Stajao sam licem u lice s natprirodnim bićem, a on mi je rekao ako budem mogao dobiti da mi ljudi veruju i ako budem iskren kada se budem molio, da ništa neće ostati pred mojom molitvom. Zato, ako budeš verovala celim srcem, to će pokrenuti Boga. Tvoja ćete vera spasiti. Ne ono što budeš razumela, već ono što budeš zaista verovala."

Tada je devojka odgovorila: "Brate Branhame, znam da postoji nešto više od onoga što sam dosegla. Bože, smiluj mi se. Celim ću srcem pokušati verovati Njemu."

Dok ju je uzimao za ruku, Bill je posmatrao kako mu leva ruka crveni od pulsiranja nevidljivih vibracija. I pre je dodirivao ljude s upalom slepog creva te je bio upoznat s uzorkom belih kvržica koje se pojavljuju na ruci. Po intenzitetu samih vibracija

[53] Matej 21:18-22; Marko 11:12-13

mogao je reći da se radi o ozbiljnom slučaju. Dok je molio Gospoda Isusa da interveniše, lupanje u levoj ruci se smanjilo, a zatim prestalo. Leva se ruka vratila u normalu. Bill je rekao: "Neka te Gospod blagoslovi, sestro. Tvoja te vera spasila."

Uprkos radosti i olakšanju koje je zahvatilo prostoriju, Bill je seo i odmah zaspao. Probudio se nakon nekoliko sati s vedrinom na licu.

Otac je zaželeo dobro jutro i s entuzijazmom se rukovao s Billom, zahvaljujući mu: "Zvao sam hitnu i rekao im da ne trebaju dolaziti jer je moja ćerka potpuno isceljena."

Devojka je već ustala iz kreveta, sedela je za kuhinjskim stolom i jela sladoled. "Odlično se osećam, brate Branhame. Oteklina se potpuno povukla i više ne osećam ni malo boli. Jako sam gladna."

Poglavlje 35
Odbio ček od $1 500 000
1947.

SAD KADA se William Branham vratio kući u Jeffersonville, shvatio je da je dobio novi niz odgovornosti. Stizala su pisma od svuda iz Sjedinjenih Država i Kanade. U početku su se Bill i Meda trudili da sami odgovore na pristiglu poštu. Ali svakog bi dana poštar ostavio na ulaznim vratima novu veliku kutiju punu pisama te je Bill uskoro shvatio da je to za njega previše posla. Iznajmio je malu kancelariju i zaposlio g. i gđu. Cox, članove njegove zajednice, kao sekretare. Uz njihovu pomoć, Bill je razdvajao poštu na dve gomile. Prva i veća gomila pisama dolazila je od ljudi koji su opisivali svoje probleme i potrebe i tražili da se moli za njih. Bill je smatrao ove zahteve delom svog poslanja te se za svaki ozbiljno molio. Druga gomila pisama dolazila je od propovednika koji su ga pozivali da dođe održati skup isceljenja u njihovim mestima. Bill je takve pozive stavljao na stranu i molio se o tome gde Bog želi da krene.

Konačno je složio raspored zbog kojeg će biti zauzet sredinom 1947. godine. Najpre, dok severne države još budu pod snegom, putovaće na jug, početi s Louisianom i nastaviti zapadno prema Teksasu, Arizoni i Kaliforniji. Kasnije će u proleće provesti nekoliko meseci bliže kući, pre nego krene severno u Saskatchewan i Albertu u Kanadi.

Iako se nije potpuno oporavio od iscrpljenosti, Bill je bio nestrpljiv vratiti se poslu na koji ga je Gospod pozvao. Počeo je

u Shreveportu u Louisiani gde je trebao održati pet službi za Jacka Moorea, pastora nezavisne pentakostalne crkve poznate kao Life Tabernacle.

Kada je propovednik Moore poveo Billa u svoju crkvu za prvu službu, Moore je ostao zbunjen kada je video da je taj veliki šator toliko pretrpan strancima te su se on i njegov gost teško provukli unutra. Samo oglašavanje usmenim putem dovelo je porodice iz cele Louisiane i Arkansasa. Jack Moore je odlučio da je potrebno više prostora, tako da je za drugo veče iznajmio auditorijum u srednjoj školi. Ipak, nakon održavanja samo dve službe u auditorijumu u srednjoj školi, odlučio je vratiti sastanke u Life Tabernacle jer su ljudi prerano dolazili u srednju školu te su tako ometali nastavu.

Ovakvu nedelju brat Jack Moore nije video nikad pre - pet večeri prepunih čuda. Kasnije je o tome napisao: "Ljudi su ostali ponizni i blagi jer su znali da je Isus iz Nazareta prošao pored nas u Svome sluzi... Da, ovde su se ponovili biblijski dani. On je čovek koji *živi* ono što *propoveda*. Kažem ovo, ne kako bih uzdigao čoveka, već kako bih naglasio da se naše duboko poštovanje prema našem bratu [William Branhamu] zasniva na činjenici da izgleda kao da nam njegova služba približava našeg dragog Gospoda [Isusa] te nas bolje upoznaje s Njegovim živim rečima, Njegovom ličnošću i Njegovim božanstvom više od ičega pre..."[54]

Osetivši da treba bolje upoznati ovu fenomenalnu službu, Jack Moore je prepustio svoju crkvu u ruke pomoćnom pastoru kako bi do kraja godine mogao putovati s Williamom Branhamom.

Nakon Louisiane, Bill je odleteo u Teksas te je u Houstonu održao sastanke 15 večeri za redom pre nego što je otišao u Texarkanu i San Antonio. Za vreme prve večeri u San Antoniju, dogodilo se nešto što je Billa pogodilo u srž duha. Tek što je služba počela i vođa pesama slušateljstvu najavio Billa, mnoštvo je čekalo ponizno i s iščekivanjem. Dok je Bill prelazio binu prema propovedaonici, ustao je čovek koji je sedeo na bini i

[54] Gordon Lindsay: "William Branham, čovek poslan od Boga," 1950. godine, str. 103. - 104.

počeo govoriti u nepoznatom jeziku. Nerazgovetne su reči izletale glasno i brzo kao metak. Kada je prestao, slušateljstvo je i dalje bilo tiho. Drugi je čovek u pozadini auditorijuma ustao i povikao: "Ovako govori Gospod: 'Čovek koji hoda po bini nastupa sa službom koja je određena od Svemogućeg Boga. Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako je ovaj čovek poslan da prethodi Njegovom drugom dolasku.'"

Bill se osećao iscrpljeno i toliko slabo da su mu kolena počela klecati. Uhvatio se za propovedaonicu kako bi se pridržao dok je govorio u mikrofon: "Gospodine - vi u pozadini što se upravo izneli proroštvo - poznajete li ovog čoveka na bini koji je govorio u jezicima?"

Čovek u pozadini je ponovo ustao. Izgledao je kao kauboj. "Ne, gospodine, ne poznajem."

"Znate li išta o meni?"

"Do danas nisam čuo za vas."

"Kako ste došli ovde večeras?"

"Ljudi za koje radim išli su na sastanke i pitali me hoću li poći s njima. Zato sam došao."

Okrenuvši se prema čoveku na bini iza njega koji je govorio u jezicima, Bill je pitao: "Poznajete li vi tog čoveka koji je izneo proroštvo?"

"Ne, ne poznajem."

"Šta vi radite ovde večeras?"

"Ja sam lokalni prodavac. Pročitao sam u novinama o 'božanskom iscelitelju' i došao videti o čemu se radi."

Budući da je proučavao I Korinćanima od 12. do 14. glave, Bill je znao da je "tumačenje jezika" jedan od darova Duha Svetoga. Ipak, Bill je dugo vremena sumnjao misleći da je većina onoga što pentakostalci nazivaju "jezici" zapravo uzbuđenje, fanatizam i telesnost. Ovo se "tumačenje" nije uklapalo niti u jednu od tri navedene kategorije. Zvučalo je iskreno jer je ovaj stranac ponovio ono što je Bill čuo onog dana 1933. godine dok je krstio u reci Ohajo kada mu se iznad glave pojavila zvezda. To se dogodilo pre 14 godina! Bill je drhtao

pitajući se hoće li u njegovoj službi biti nešto više osim molitve za bolesne.

NAKON TEKSASA, Bill je otputovao u Phoenix u Arizoni. Stres ga je neprekidno crpio, činilo se više od mnogo sati stajanja i premalo sna. Dok se Bill molio za bolesne, zapravo je osećao demonske sile s kojima se borio. Izgledao je umorno kao da je motikom i lopatom kopao rupe u kamenom tlu. Kad god bi Bill uzeo desnu ruku bolesnika u svoju levu i dopustio vibraciju bolesti kroz svoju ruku sve do srca, Bill je osećao da gubi vlastitu energiju - energiju koja se nije obnavljala nakon prospavane noći.

Bill je o demonima učio tako što je ono što je čitao u Bibliji potvrđivao s onim što je doživljavao dok se molio za bolesne. Čitao je u Novom zavetu kako su demoni izbačeni iz jedne osobe mogli tražiti novog domaćina.[55] Posmatrao je taj fenomen na svojim sastancima. Dok je bolesnik na bini bivao oslobođen od mentalnog poremećaja, bilo je moguće da nevernik bez poštovanja u slušateljstvu odjednom bude pogođen istom bolešću. Na jednom je sastanku bila grupa ljudi koji nisu imali poštovanja - izrugivali su se i zviždukali. Bill se molio za mladića koji se tresao na podu zbog epileptičnog napada. (Svaki bi epileptičar kada bi došao u prisutnost anđela Gospodnjeg uvek dobio napad.) Bill se molio za mladića koji je uskoro oslobođen. Čim je vibracija napustila Billovu ruku, grupa od dvanaest nevernika je podivljala od epileptičnih napada. Nakon toga, Bill je uvek bio oprezan. Kada god bi osetio tvrdoglavost, zatražio bi od slušateljstva da pognu glave i mole se s njim. Otkrio je da su čak i nevernici bili sigurni na njegovim sastancima ako su imali poštovanja.

Jedne je večeri u Phoenixu kroz red za molitvu došlo dete. Bill je uzeo devojčicu za ruku i osetio vibracije epilepsije. Dete je dobilo napad. Pala je na binu i nekontrolisano se tresla. Publika je uzdahnula. Bill je ostao miran i zatražio od svih da pognu glave. Kada je on pognuo glavu kako bi se molio, osetio

[55] Matej 8:28-32 i 12:43-45

je prekid u toku vere. Pogledavši iznad mnoštva, primetio je čoveka koji nije pognuo glavu. Bill je rekao u mikrofon: "Meni s desna je čovek podignute glave. Gospodine, ako i ne verujete, molim vas da pognete glavu i imate poštovanja. Ove demonske sile mogu prelaziti s jednog na drugog."

Čovek nije pognuo glavu. Prišao mu je jedan od portira i razgovarao s njim, a onda prišao bini i rekao Billu: "To je g. K-, jedan od javnih službenika Phoenixa. On kaže da u ovome nema ništa više od malo dobre psihologije. Insistira na tome da neće pognuti glavu."

Bill je ponovo rekao u mikrofon: "U redu, gospodine. Zamolio sam vas. To je sve što sam mogao." Tada se Bill okrenuo prema devojčici koja je još uvek čekala na podu i ispuštala duboke zvukove. Bill se molio: "Bože, nemoj dopustiti da ovo nevino dete ispašta zbog nevere tog čoveka. Blagoslovi dete i oslobodi je." Devojčica se umirila i ubrzo otvorila oči. Njen joj je staratelj potrčao pomoći da ustane te su zajedno sišli s bine slaveći Boga.

G. K- se nasmejao kao da želi reći da je dokazao da nije morao pognuti glavu. Nažalost, bila je to pobeda kratkog veka.

Zadnje je veče u Phoenixu Bill obećao mnoštvu da će se pokušati moliti za sve u zgradi koji budu želeli. To bi bilo nemoguće da je morao uzeti svaku osobu za ruku kako bi vibracije otkrile svaku bolest. Te je večeri pokušao nešto drugo. Nazvao je to brzim molitvenim redom. Ljudi su se u molitvenom redu neprekidno polako kretali, a Bill je samo polagao ruke na njihova ramena dok su prolazili, moleći Gospoda Isusa da ih isceli.

Od mnogih čuda koja su se dogodila te večeri, verovatno je najneverovatnije ono koje se dogodilo Haddie Waldorf, ženi koja je umirala od raka srca, jetre i debelog creva. Pošto su doktori odustali od nje, očajno je pokušavala doći do čoveka koji je tvrdio da pored njega stoji anđeo dok se moli za bolesne. Haddijin muž i stažista iz bolnice doveli su je na sastanak na nosilima. Dok su čekali u redu za molitvu, osetila je da je život napušta. Rekla je svom mužu: "Ako i umrem, svejedno me provedite kroz red." Bili su daleko u pozadini. Dok se red za molitvu polako kretao prema napred, pala je u nesvest. Uskoro

je prestala disati. Stažista je pokušao opipati Haddijin puls, ali ga nije mogao osetiti, pa je pokrio prekrivačem po glavi. Ali g. Waldorf s velikom odlučnošću nije napuštao red. Trebalo je gotovo sat vremena da g. Waldorf dovede svoju ženu napred. Neko je rekao Billu da stiže truplo. Bill je zaustavio red kako bi se mogao duže pomoliti za ovaj slučaj. Žena je na njegov dodir bila hladna. Kada je Bill zamolio Boga da vrati život Haddiji Waldorf, ne samo da je ponovo počela disati, već je uskoro sedela, a kasnije i sama odšetala iz zgrade.[56]

Dugačak red za molitvu u Phoenixu bio je prepun isceljenja i čuda. Iako se Bill kratko molio, ipak mu je trebalo do tri ujutro kako bi dodirnuo sve bolesne koji su prolazili. Prema procenama Jacka Moorea, te se večeri u februaru 1947. godine Bill molio za 2500 ljudi.

DO MARTA Bill je putovao obalom Kalifornije. Njegovi prvi sastanci u Los Angelesu preplavili su veliku crkvu u Monterey Parku što je podstaklo crkve koje su sarađivale na preseljenje sastanaka u Municipal Auditorijum u Long Beachu.

Drugo veče zajedno tri čoveka i mlada žena doneli su na nosilima u red za molitvu ženu u nesvesti. Bill je držao opuštenu desnu ruku bolesne žene i osetio poznate vibracije. "To je rak," rekao je.

Mlada je žena odgovorila: "Da. Ona se zove Melikian. Ovo je njen doktor, a ja sam joj kći. Nedavno je bila u St. Louisu radi uklanjanja obe dojke u pokušaju sprečavanja širenja raka, ali nije pomoglo. Sada joj je jedina nada u Bogu."

Dok je spuštao glavu, Bill je od Boga molio čudo. Prestale su vibracije u ruci. Kada ju je hteo proglasiti isceljenom, obuzeo ga je čudan osećaj te je bez razmišljanja rekao: "Ovako govori Gospod: 'Za tri dana ova će žena ići u kupovinu.'"

[56] Gđa. Haddie Waldorf je nastavila posećivati sastanke Williama Branhama do svoje smrti 1965. godine. On bi je često pozdravio u slušateljstvu i ispričao ovo čudo.

Njen doktor, koji je očigledno došao na zahtev porodice, ogorčeno se naljutio: "Nemoguće, propovedniče Branham! Ova žena očigledno umire. Kako možete njenima davati takvu lažnu nadu?"

Bill je smireno odgovorio: "Doktore, ako ta žena ne ozdravi i ne bude hodala ulicom za tri dana, možete staviti znak na moja leđa na kojem će pisati da sam lažni prorok i možete me voziti po gradu na haubi svog automobila."

Pred kraj nedelje, Billa je iz sna od iscrpljenosti probudio zvuk jakog kucanja na vrata hotelske sobe. U hodniku je bio crkveni službenik čiji je posao bio da pazi na Billovu privatnost. Iza njega su stajala dva lepo odevena stranca. "Žao mi je što te ometam, brate Branhame, ali traže te njih dvojica. Znam da se moraš odmarati, ali njihov je posao neobičan pa sam mislio..."

"Uđite, kako vam mogu pomoći?"

Dvojica su ušla, a govornik je prešao na stvar. "Mi smo predstavnici g. Melikiana."

"Melikian?" Bill je ponovio ime kako bi se pokušao setiti odakle ga poznaje.

"G. Melikian vodi vinariju Mission Bell. Njegova je žena početkom nedelje isceljena od raka na vašim sastancima."

Bill se setio žene u nesvesti na nosilima. "Kako je ona?"

"G. Branham, njen je oporavak iznenadio sve, a pogotovo njenog doktora. Dan nakon što ste se molili za nju došla je k svesti i sedela je na krevetu. Treći je dan otišla u kupovinu sa svojom ćerkom, upravo kako ste rekli. G. Melikian je toliko zahvalan te nas šalje da vam predamo ovaj ček od $1 500 000."

Čovek je držao ček. Bill se nije pomerio. Čovek je rekao: "G. Branham, to nije šala. Ovo je potpuno ispravan ček napisan na vaše ime." Pružio mu je listić papira.

Bill i dalje nije uzimao ček. Razmišljao je o svojoj porodici koja živi u kolibi s dve sobe u Jeffersonvilleu, o svojoj ženi kako nosi vodu u kuću udaljenu pola kvarta, a onda iznosi prljavu vodu pošto u kući nemaju tekuću vodu, razmišljao je o tome koliko je kuća zimi prohladna i koliko produva, i kako Meda stavlja krpe oko vrata i prozora da bi sprečila promaju. Bilo bi divno pružiti svojoj ženi i deci nešto bolje, ali...

Tolike se godine Bill trudio shvatiti svoj poziv od Gospoda. Kada je iskoračio iz Božije volje 1937. godine, toliko je propatio da ga sad čak ni $1 500 000 ne bi izazvalo da se odrekne svojih uverenja. Znao je da nije on iscelio gđu. Melikian od raka, Gospod Isus Hrist ju je iscelio. Kako da primi nagradu za nešto što nije učinio? A osim toga, Bill je istakao tri glavne zamke koje su često uništavale ljude koji bi počeli živeti za Boga: žene, popularnost i novac. Bilo koji propovednik koji bi flertovao s jednom od ove tri opasnosti, lako bi skrenuo i pao. Bill je davno odlučio da će se čuvati sve tri, bez obzira na cenu.

"Gospodo," rekao je odlučno, "ne želim niti pogledati taj ček. Recite g. Melikianu da cenim to, ali ne mogu primiti njegov novac."

NAKON POSLEDNJEG molitvenog reda u Long Beachu u Kaliforniji, koji je završio u dva sata ujutro, Bill je utrnuo i bez osećaja teturao prema automobilu. Jack Moore i Young Brown su vozili Billa gradom oko sat vremena, razgovarali s njim i pokušali od njega dobiti odgovor. Otvorili su njegov prozor kako bi mu kiša prskala u lice. Konačno je Bill došao k sebi te je poželeo otići u krevet.

Odvezli su ga u hotel. Kada su izašli iz lifta u malo predvorje, naguralo se mnoštvo ljudi i dozivalo Billa želeći s njim razgovarati. Moore i Brown su ga gurali kroz mnoštvo kada je na pod ispred Billa pala žena, uhvativši ga za nogavicu. Jack Moore se spustio kako bi je odgurnuo, ali mu je Bill dao znak da stane i rekao: "Hajde da barem poslušamo njenu priču."

Ni uz to obećanje, žena mu nije htela pustiti nogu. Oči su joj otkrivale očajanje. "Brate Branhame, ja sam gđa. K-. Moj suprug i ja bili smo na vašim sastancima u Phoenixu. Kada ste se molili za dete s epilepsijom, moj suprug je odbio pognuti glavu. Sledećeg se dana osećao nekako čudno po celom telu. Mislio je da je to samo umislio. Onda ga je nakon dva dana policija pronašla kako besciljno luta Phoenixom. Mozak mu se pomutio. Ne zna ni ko je ni šta radi."

Tada je Bill primetio čoveka koji je stajao dalje od grupe - pogled mu je bio prazan, lice mršavo, kosa i odeća neuredne, a

lice prekriveno raščupanom bradom. "Je li to vaš suprug?" pitao je Bill.

"Da, brate Branhame," jadala se gđa K-. Pokušavala sam ga svako veče dovesti u red za molitvu, ali nisam uspela. Očajna sam. Nešto se mora učiniti. Ne želi jesti. Čak ga moram polivati vodom." Spustila je čelo Billu na cipelu.

Okrenuvši se k Jacku Mooreu, Bill je rekao: "Odvedi g. K- u moju sobu da možemo biti malo nasamo."

Jack Moore je uzeo g. K- za ruku i poveo ga kao da je retardirano dete. Bill ih je pokušao pratiti, ali mu gđa. K- nije puštala nogu, niti je popustila stisak. Konačno su Moore i Brown uzeli Billa i odneli ga u njegovu sobu, povlačeći za sobom gđu. K-. Nakon što su zaključali vrata, napokon su je naterali da pusti Billovu nogu.

"Sestro," rekao je Bill, "pre oko godinu dana sreo me anđeo Gospodnji i rekao mi da ću odneti dar isceljenja narodima sveta. Rekao mi je ako budem iskren i budem mogao zadobiti ljude da mi veruju, da ništa neće ostati pred mojom molitvom. Otkrio sam da je to istina: nema bolesti, bez obzira koliko teška bila, koja neće biti isceljena ako se dovoljno dugo molim za osobu. Verujete li mi?"

"Da, brate Branhame, verujem."

G. K- je mirno stajao. Nije ni treptao. Zurio je u prazno. Ali, kada mu je Bill prišao, odmaknuo se i zarežao kao životinja. Zbog sigurnosti, Moore i Brown su držali g. K- za ruke dok je Bill položio ruke na čoveka i počeo se moliti. Pobeda nije došla jednostavno. 45 minuta se Bill borio s tim demonom mentalne poremećenosti. Konačno je g. K- trepnuo i pogledao po sobi ponašajući se kao čovek koji se upravo probudio u neočekivanom prostoru pa se pita gde je i zašto. Nakon što mu je žena objasnila, g. K- je zagrlio Billa kao davno izgubljenog brata. Napustio je hotel zdravog razuma kao i nekad pre, iako je sada bio poprilično skloniji Evanđelju Isusa Hrista.

Poglavlje 36
Vera Apača
1947.

KADA JE WILLIAM BRANHAM sredinom marta 1947. godine stigao u Oakland u Kaliforniji, čuo je za mladog Davida Walkera, "dečaka" propovednika koji je održavao evangelističke službe u gradu iste večeri kada se Bill molio za bolesne. Iz radoznalosti, Bill je prvo veče završio ranije kako bi mogao otići poslušati malog Davida. Billu se svidelo ono što je čuo. Iako je mali David bio mršavi tinejdžer, baratao je Božijom Rečju mudrije i hrabrije nego što se to očekivalo za njegov uzrast.

Nakon sastanka, Bill ga je otišao upoznati. Dok su razgovarali, dvojica su evanđelista uporedili procenjenu veličinu slušateljstva na njihovim sastancima. Mali je David propovedao u Oaklandu već nekoliko večeri, a njegov auditorijum nikada nije bio popunjen više od trećine. (Njegov je auditorijum primao 7000 ljudi, a po večeri je bilo oko 2500 slušatelja.) S druge strane, Bill je održavao sastanke u auditorijumu s 3000 sedećih mesta, a na njegovom se prvom sastanku skupilo oko 7000 ljudi. Mali David je predložio da zamene auditorijume. To su i učinili i obojici je odgovaralo. Bill je hteo platiti malom Davidu razliku u ceni iznajmljivanja manjeg i većeg auditorijuma, ali dečak nije hteo uzeti novac uz objašnjenje: "Možda ćeš mi jednog dana moći pomoći."

U to je vreme Jack Moore, koji je i dalje pratio Branhamove skupove, odleteo u Ashland u Oregonu kako bi nagovorio svog prijatelja Gordona Lindsayja da sam dođe pogledati ovu fenomenalnu službu. Moore se veselio dok je govorio Lindsayju o Božijoj snazi kojoj je svedočio: oticanje Billove ruke; otkrivanje bolesti; slepi, gluvi i hromi bivali su izlečeni; demoni su isterivani. Uveravao je Lindsayja da se ovo isplati videti. Zajedno su se odvezli u Kaliforniju na Billove sastanke u Sacramentu.

Služba je te večeri pogodila Gordona Lindsayja u srž vere. S 41 godinu, Lindsay je već 23 godine bio propovednik Evanđelja: poslednjih 5 godina kao pastor u Ashlandu u Oregonu, a pre toga 18 godina kao evanđelista koji je putovao po celim Sjedinjenim Državama i Kanadi. Svih tih godina, na svim tim sastancima, nikad nije video snagu Duha Svetoga toliko vidljivo prikazanu kao te večeri u Sacramentu. To ga je nadahnulo do vrhunca vere kakvu pre nije poznavao. Silno je želeo podeliti ovo iskustvo sa svojim prijateljima. Dok je razmišljao o pastorima i organizacijama koje je poznavao širom zemlje, dobio je jednu ideju. Sledećeg se dana Gordon Lindsay susreo s Billom i preneo mu ovu misao. To je bio početak prijateljstva koje će za obojicu imati dalekosežne posledice.

Iz Sacramenta Bill je krenuo prema Santa Rosi u Kaliforniji. U nedelju uveče portiri su se mučili zadržati mladića u zaobilaženju reda za molitvu. Mislili su da ne želi čekati svoj red. Gužva koju je to stvaralo ometala je Billa u molitvi za bolesne. Bill je načuo kako mladić objašnjava portirima: "Ne želim u red za molitvu. Samo želim postaviti pitanje propovedniku."

Prišavši rubu bine, Bill je pitao: "Šta želite, gospodine?"

Mladić je pitao: "Kako spelujete svoje ime?"

Billu se to učinilo kao čudan razlog za izazivanje tolikog meteža. Odgovorio je: "B-R-A-N-H-A-M."

Čovek je pogledao na komadić papira u ruci, a onda se okrenuo i uzbuđeno uzviknuo prema mnoštvu: "Mama, to je to! To je to!" Majka je izašla i objasnila: "Moj suprug i ja smo evanđelisti iz Skupština Božijih. Ja imam dar govorenja u jezicima, a moj suprug ima dar tumačenja. Pre dvadeset i dve

godine molila sam se u jezicima kada je došlo tumačenje preko mog supruga s proroštvom o večeri kao što je ova. Zapisala sam to na papir i sve ove godine spremila ga u ormarić. Kada sam čula o vašim sastancima, izvadila sam ga, ali smo se hteli uveriti da ste vi taj."

Uzela je papir iz ruke svog sina i pružila ga Billu. Pisalo je:

"Ovako govori Gospod: 'U poslednjim danima, pre dolaska Gospoda, poslaću Svog slugu Williama Branhama uz zapadnu obalu.'"

"Pre dvadeset i dve godine!" pomislio je Bill. To se moralo dogoditi 1925. godine kada je on imao samo 16 godina. Trnci su mu prošli niz kičmu. Ovde je u starom proroštvu ležala nova potvrda da je njegova služba predodređena od Boga za nešto posebno.

PRED KRAJ aprila 1947. godine, Bill se vratio u Phoenix održati sastanke posebno za građane koji govore španskim jezikom. Tada je prvi put održao službu s prevodiocem.

Tokom dana Bill se susreo s hrišćanskim propovednikom koji je radio sa Indijancima Apači u San Carlos Indian rezervatu, oko 80 km istočno od Phoenixa. Ovaj je misionar doveo sa sobom tri bolesna Indijanca da bi prisustvovali Branhamovim sastancima s nadom da će ti Indijanci doći u red za molitvu i biti isceljeni. Taj je misionar pozvao Billa da održi sastanke u rezervatu. Bill mu je obećao da će, ako Gospod isceli tih troje Indijanaca, održati sastanke za Apače.

Te je večeri Bill učinio hrabar izazov. Do sada se toliko puta uverio u spremnost Isusa Hrista da isceli ljude da je Billova vera imala samo nekoliko ograničenja. (Zar mu nije anđeo rekao ako bude iskren i bude mogao dobiti da mu ljudi veruju, da ništa neće ostati pred njegovom molitvom?) Nakon svih čuda kojima je svedočio protekle godine, nije se bojao suočiti s najtežim slučajevima na koje je nailazio. Zapravo im se radovao jer je osećao da su samo veći dokaz da njegov Bog može učiniti sve.

Sada je, ispred ovih ljudi koji govore španskim jezikom, rekao: "Dovedite mi nekoga hromog ili unesrećenog. Dovedite mi najgori slučaj i garantujem vam da će ta osoba biti isceljena pre nego završim molitvu."

Neko je doveo hromu devojčicu, Meksikanku koja nikad u životu nije hodala. Bila je strašno deformisana - leđa su joj bila pogrbljena, a noge skvrčene i bez funkcija. Bez trunka sumnje Bill se počeo moliti za oslobođenje ove devojčice. Prošlo je pet minuta bez promene... pa deset minuta... pa petnaest. Bill se nije zabrinjavao. Znao je da će Bog to učiniti. Nije bilo važno koliko će trajati. Prošlo je dvadeset minuta... pa trideset. Bill se nastavio tiho moliti Bogu da oslobodi ovu devojčicu iz njenog zatvora. Prošao je sat... a onda sat ipo. Ljudi su u auditorijumu postajali sve nestrpljiviji dok su pokušavali zadržati ono pouzdanje za koje se činilo da ga poseduje čovek na bini. Nakon sat i 45 minuta molitve, mala je Meksikanka vrisnula. U leđima joj je puklo dok je po prvi put u svom životu ispravila kičmu. Zajednica je poludela od olakšanja i oduševljenja dok je ova mala hroma devojčica stajala na svojim tankim nogama i silazila s bine držeći Billa za ruku.

Kao odgovor, ljudi su se nagurali u red za molitvu da bi i oni došli na red. Uz pomoć prevodioca, Bill se još deset sati molio za bolesne i one u potrebi. Ovi su ljudi iz španskog govornog područja pohrlili Isusu Hristu s tolikom dečijom verom da su se događala mnoga čuda. Među stotinama koje su bile isceljene, bila su i trojica Indijanaca Apača koje je misionar doveo iz rezervata.

Kako je i obećao, nakon nekoliko dana Bill je otputovao na istok na jednovečernju službu isceljenja u San Carlos Indian rezervat. Mala je drvena crkva bila premala da bi u nju stale stotine i stotine Indijanaca koji su se okupili da čuju Billovu propoved te je misionar spojio mikrofon na nekoliko spoljnih zvučnika. Porodice su raširile deke na tlo i sedeći slušale. Bill je počeo govoriti baš u vreme zalaska sunca. Prevodila ga je žena iz plemena Apača.

Zbog svoje ljubavi za američki zapad, Bill je puno pročitao i razmišljao o položaju Indijanaca. Možda mu je malo indijanske krvi u njegovim venama dalo toliko saosećanje. Ovo je veče,

dok je otvarao svoje srce braći i sestrama Indijancima, osetio svoju službu dublje nego inače. Rekao je Indijancima da mu je žao zbog toga kako su se belci odnosili prema njihovim precima. A znao je da čak i danas vlada Sjedinjenih Država retko razmatra predmete od važnog značaja za Indijance. "Ali, postoji Neko ko će vam uvek ponuditi pošten dogovor," rekao im je, "a to je Gospod Isus Hrist."

Kada je Bill prestao propovedati, tražio je da oni u potrebi za molitvom stanu u red njemu s desne strane. Niko od Indijanaca nije ustao. Zbunjen, Bill je pitao prevoditeljicu u čemu je problem. Ona nije znala. Možda su svi skeptični.

Vraćajući se misionarstvu, misionar je doveo svoje pomoćnike koji su pristali doći na molitvu. Prva je došla Indijanka s detetom privezanim na leđima. Žena nije govorila engleski. Čim je Bill uzeo njenu desnu ruku u svoju levu, osetio je puls demonske vibracije. Osećaj je bio kao da mu je električni šok udario ruku do srca. Pocrvenila mu je poleđina ruke i bele su se kvržice micale po koži. Bill je rekao u mikrofon: "Damo, imate polnu bolest."

Žena ga je iznenađeno pogledala kao da pita: "Kako znaš?" Onda je priznala da je rekao istinu.

Dok je još uvek držao njenu ruku, Bill je auditorijumu objasnio dar isceljenja opisujući da znak u ruci hvata vibracije svih bolesti uzrokovanih mikroorganizmima. Pognuvši glavu i sa zatvorenim očima, Bill se molio Isusu Hristu da oslobodi ovu ženu od njene bolesti. Kada je otvorio oči, leva mu je ruka bila normalna. To su mogli videti oni u prvim redovima. Bila je isceljena. Uzdah zadivljenosti razlio se među redovima skeptika.

Sledeće, majka je dovela kći. Bill je uzeo devojčicu za ruku, a onda se okrenuo k prevoditeljici i rekao: "Ne znam šta nije u redu s njom. To nije bolest uzrokovana mikroorganizmom jer ne osećam reakciju prisutnosti nekog drugog mikroorganizma."

Pošto majka nije govorila engleski, prevoditeljica Apača ju je morala pitati u čemu je problem s devojčicom. Onda je prevoditeljica objasnila Billu: "Ona gluva... nema. Takva je od groznice pre nekoliko godina."

Bill je uzeo devojčicu u naručje i pomolio se: "Gospode Isuse, molim te učini nešto da bi ovi ljudi razumeli." Kada je završio s molitvom, znao je da je isceljena. Nagovarao ju je da pokuša govoriti. Devojka je promrmljala neke nerazumljive zvukove. Bill se opravdavao: "O, s vremenom će govoriti sve bolje i bolje."

Prevoditeljica je rekla sa smeškom: "Već govori puno dobro."

Onda je druga majka dovela svog sina. Bill ga je uzeo za ruku, ali nije osećao vibracije. Kada je pitao u čemu je problem s dečakom, majka je uhvatila svog sina za kosu i zabacila mu glavu prema nazad kako bi pokazala ukrštene oči. Kada je Bill video dete s ukrštenim očima, setio se svoje kćeri Sharon Rose i toga kako su joj oči otišle u krst od boli dok je umirala od meningitisa kičme. Bill je tražio od mnoštva da pogne glave. Tada je uzeo u naručje ovog malog dečaka Apača tako da mu je glava bila na njegovom ramenu, kako ga ne bi gledao. Sa svom iskrenošću, Bill se molio Bogu za oslobođenje deteta. Kada je osetio da je Duh Sveti iscelio dečaka, Bill je tražio od Indijanaca da podignu glave. Bez da je prvo proverio, Bill je okrenuo dečaka prema mnoštvu. Apači su složno promrmljali. Sada su oči dečaka bile savršeno poravnane. Bill je preko prevoditeljice tražio od dečaka da zavrti očima kako bi pokazao isceljenje. To je bilo uverljivo. Digla se prašina dok su stotine Apača navalile u red Billu s desne strane da bi se molio za njih.

Bill se divio jednostavnoj veri Apača. Kada su ti Indijanci među sobom videli natprirodno, otvorili su srca za to i požnjeli dobrobiti. Pogrbljena je starica hramala na štakama napravljenim od drški za metle. Kosa joj je bila ukrašena trakama od kože, a smeđa koža naborana od godina provedenih na suncu i vetru. Kada je pogledala Billa, niz bore na njenom licu potekle su suze. Bill je osetio njenu veru, ljubav i poštovanje. Pre nego što se uspeo pomoliti za nju, uspravila se i dala mu štake. Zatim je bez pomoći sišla s bine.

Tokom večeri Bill se molio za dugačak red Apača. Kako se bližila zora, primetio je da su mnogi Indijanci koji su dolazili kroz red za molitvu bili mokri od pojasa na niže. Pitao je prevoditeljicu koja je objasnila: "Najpre su mislili da si

prevarant. Kada su videli da su se oči dečaka ispravile, mnogi su hodali kilometrima... kroz reku... doveli voljene za molitvu."

Dva Indijanca, koja su obojica bila mokra do pojasa, donela su starca na nosilima načinjenim od grubo rezanog drva. Noć je bila hladna. Bill je pitao prvog Indijanca: "Zar se ne bojiš upale pluća?"

Čovek je odgovorio: "Isus Hrist će se pobrinuti za mene. Doveo sam svog oca. Verujem da će ga Isus isceliti."

Polažući ruku na starca, Bill se pomolio: "Neka vas Gospod Isus isceli i ozdravi." Dvojica su mladića odneli starca s bine. Nakon što se Bill pomolio za još nekoliko ljudi, čuo je kako neko viče. Kada je pogledao ko, video je starca kako sam stoji, viče i maše nosilima.

Sledećeg su jutra Indijanci pitali Billa voli li ići u lov. Bill je znao da je na njihovom rezervatu istaknut natpis kojim se zabranjuje ne-Indijancima lov na posedu Apača, te je ovo smatrao posebnom čašću. "Da, volim loviti." Upregli su ponije i jahali uz kanjon. Lov je bio veličanstven. Divlje su patke letele toliko blizu da ih je Bill mogao hvatati rukama.

Poglavlje 37
Anđelov ukor
1947.

U MAJU 1947. GODINE, William Branham je svedočio o najdivnijem čudu koje je ikad video. Nedelju dana je održavao sastanke u šatoru u Vandaliji u Illinoisu. Kao i obično, mnoštvo je ljudi preplavilo šator i parkiralište. Prve je večeri Bill izneo isti izazov kao i u svakom gradu nakon španskih sastanaka u Phoenixu pre mesec dana. Rekao je: "Dovedite mi najgori slučaj koji možete pronaći i dajte mi dovoljno vremena za molitvu, i garantujem vam da će Isus Hrist isceliti tu osobu pre nego što napustim binu."

Žena je izašla sa šesnaestogodišnjim dečakom. Nagnula se i šapnula Billu u uho. Okrenuvši se prema mikrofonu, Bill je rekao: "Majka kaže da je njen sin rođen slep."

Iz auditorijuma se čuo napeti uzdah, kao da se pitaju: "Tražimo li previše od Boga?" Ali Bill je verovao da će Bog to učiniti. Video je toliko čuda prošle godine da je znao da je s Bogom zaista sve moguće onima koji veruju. Polažući ruke na rame slepog dečaka, molio se za čudo u Ime Isusa.

Deset minuta je prešlo u pola sata... zatim sat... zatim sat i po... bez rezultata. Kiša je pljuštala po krovu šatora. Ljudi su postajali sve nemirniji. Bez sumnje, mnogi su se pitali koliko se dugo ovaj evanđelista može moliti usprkos toliko očiglednoj nemogućnosti. Ipak, dečak je *rođen* slep. Ali Billova se vera nije

kolebala, niti je odustajao od jednostavne molitve. U glavi je imao anđelove reči: "*Ako budeš iskren kada se budeš molio i budeš mogao dobiti da ti ljudi veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak."*

Nakon sat i 45 minuta molitve, dečak je počeo drhtati. Zamahnuo je glavom na levo, a zatim na desno. Uz krik se izmaknuo iz Billovog dohvata u majčin zagrljaj. Ona ga je čvrsto držala dok je on od uzbuđenja nekontrolisano vrištao i mahao rukama u svim smerovima, najpre pokazujući na svetlo, a zatim i na ostale objekte oko njega. Mogao je videti!

Ljudi su se uzburkali od vere u snagu isceljenja Isusa Hrista. Odjednom se dogodilo stotine čuda - hromi su prohodali iz invalidskih kolica ili su bacali štake i ustajali s nosila. Ništa se nije činilo nemogućim.

Nakon završetka službe, portiri su sakupili na gomilu sva ostavljena invalidska kolica i štake. Bill je, još uvek stojeći iza propovedaonice, radosno i zadovoljno posmatrao skupljanje. U šator su se vratili žena i dečak. Hodali su prema njemu prolazom posutim piljevinom. To je bio dečak koji je rođen slep. Sada je on vodio svoju majku stepenicama prema bini.

Dečakove su oči bile suzne od emocija. "Rekao sam mami da želim videti kako izgleda čovek koji mi je otvorio oči."

Bill se nasmešio. "Nadam se da ćeš Ga jednog dana videti jer ti je oči otvorio Gospod Isus Hrist."

Dečak je progurao ruku ispod Billove kravate i odmaknuo je s Billovih prsa. "Ovo ovde, je li to ono što zovete prugama?" Majka dečaka, koja je stajala iza njega, rasplakala se od sreće.

Kada se Bill vratio u svoju sobu, već je bilo 2 sata ujutro. Delio je sobu sa svojim sinom Billyjem Paulom i bratom Donnyjem. Dvadesetogodišnji Donny Branham, Billov najmlađi brat, pomagao je Billu na sastancima podeliti molitvene kartice pre službi te organizovati i usmeriti ljude koji su stajali u redu za molitvu. Jedanaestogodišnji Billy Paul se došao zabavljati. Pošto je škola bila pri kraju, Bill je dopustio svom sinu da ide s njim preko leta.

Ova je hotelska soba u Vandaliji imala dva bračna kreveta. U jednom su već spavali Donny i Billy Paul. Bill je obukao pidžamu i uvukao se u drugi krevet, te uskoro i sam zaspao.

Nije prošlo puno vremena i nešto ga je trgnulo te se probudio.

"O Bože, zar je već jutro?" pitao se dok je posmatrao kako se sjaj svetlosti pojačava u tamnoj sobi. "Činilo mi se kao da sam tek zaspao. Ej, čekaj malo. Prozor je s druge strane sobe. Tamo je samo zid."

Svetlo se širilo. Sada je više izgledalo kao fluorescentni oblak bez definisanih rubova. Bill je znao da je to duh, ali još uvek nije mogao sa sigurnošću tvrditi kakav duh. Dok se molio za bolesne, izbacivani su mnogi demoni i isterivani iz svojih domaćina i nije bilo neobično da ga neki od tih duhova nakon službe prate do hotelske sobe. Tada bi satima osećao njihov pritisak u sobi, a povremeno bi čuo zvukove kao zvonce.

Bill se izvukao ispod pokrivača i kleknuo pored kreveta, zatvorio oči i počeo se moliti. Srce mu je tuklo od straha od natprirodnog. Osetio je pritisak duha koji se približavao. Dok je došao do noge njegovog kreveta, znao je da je to anđeo Gospodnji - znao je jer je to bio isti onaj osećaj koji je doživeo u svojoj pećine pre godinu dana kada ga je sreo anđeo i preneo mu poslanje. Razlikovao se od demonskih duhova s kojima se borio u redovima za molitvu. Ti su duhovi bili zli i zastrašujući. Ovaj je duh bio svet i nadahnjivao je strahopoštovanjem.

Bill je rekao: "O, nebeski Oče, šta si poslao Svog anđela da mi kaže? Tvoj sluga sluša."

Odgovor nije došao odmah. Bill je čekao. Iako je imao zatvorene oči, znao je da je anđeo još uvek tamo. Mogao je osetiti prisutnost anđela kod noge kreveta. Nakon pet minuta, anđeo se privukao bliže te je lebdeo iznad kreveta ispred Billa. A onda je, toliko jasno kao što je čuo bilo koji drugi govor u svom životu, Bill čuo anđelov duboki, rezonantni glas kako govori: *"Tvoje je poslanje bilo da se moliš za bolesne. Previše ograničavaš dar isceljenja na izvođenje čuda. Ako nastaviš s ovim, dogodiće se da ti ljudi neće verovati ako ne vide čudo."*

Ove reči nisu bile rečene grubo, a ipak su se kao nož urezale u Billovo srce. Setio se izazova koji je prošlog meseca postavljao na svojim sastancima. "Dovedite mi najgori slučaj koji možete pronaći i garantujem vam da će ga Isus Hrist isceliti..." Bill nije znao da Gospodu nije ugodno što postavlja

takav izazov. Samo je hteo uzvisiti snagu Isusa Hrista pred ljudima. Ali dobre namere to nisu činile ispravnim. Bill je ponizno rekao: "Neću to više raditi. Pomozi mi Bože."

Osetio je da se anđeo udaljava od njega. Otvorivši oči, Bill je video da se zaustavio na pola sobe između kreveta i malog umivaonika u uglu. Lebdeo je u vazduhu, kovitlao i pulsirao svim duginim bojama. Bill je nakratko posmatrao. Osetio je olakšanje kao da mu je greh oprošten. Onda je impulsivno rekao: "Dozvoljava li moj Gospod da te moj dečak vidi?"

Ovo nije bila besmislena molba. Otkako je Bill počeo putovati po Sjedinjenim Državama, Billyja Paula je proganjala mogućnost da izgubi oca. Često bi prilikom rastanka Billy Paul molio: "Tata, nemoj me napustiti. Mame nema, a koga ja još imam na svetu osim tebe? Bojim se da ćeš otići i da se više nikad nećeš vratiti." Naravno, Bill bi ga pokušao razuveriti. Ipak, Bill bi zbog toga ponovo razmislio o odlasku. Tada bi razmišljao o onome što je Isus rekao: *"Ko nije voljan odreći se svega i ići za mnom nije dostojan biti moj učenik,"* i Bill bi otišao.[57] Ipak, nije mu bilo jednostavno ostaviti toliko zabrinutog sina. Sada, dok je klečao pored kreveta u Vandaliji u Illinoisu, a natprirodno svetlo lebdelo nasred sobe i Billy Paul spavao u drugom krevetu, Billu je palo na pamet da ako njegov sin jednom vidi anđela Gospodnjeg, možda će Billy Paul shvatiti koliko je važno da ga njegov tata povremeno ostavi i ide raditi posao Gospodnji.

Iako anđeo nije direktno odgovorio na Billovo pitanje, nije ni otišao. Bill je to protumačio kao da je to u redu. Pošto se nije želeo micati po sobi, Bill je pokušao probuditi Billyja Paula glasnim šaptanjem: "Billy. Psst... Billy!" Dečak se nije micao pa je Bill pokušao probuditi svog brata. "Donny, Donny!" Nije bilo odgovora. Bill je uzeo svoj jastuk i bacio ga na drugi krevet. Pogodio je Donnyja u glavu, što ga je razbudilo upravo dovoljno da gurne jastuk sa svoje glave. "Donny!" ponovo je šapnuo Bill.

Promrmljao je: "Da, šta želiš?"

"Donny, probudi mi Billyja."

[57] Matej 10:37-38; Luka 14:26-27

Donny je pospano napola seo u krevet kako bi mogao protresti Billyja Paula. "Billy, probudi se. Tata te zove."

Billy Paul se nagnuo i napola otvorio kapke: "Šta hoćeš, tata?"

Dok je Donny ponovo legao, video je natprirodnu vatru kako gori u vazduhu. Vrisnuo je od straha i otkotrljao se na deo kreveta što dalje od anđela. To je potpuno razbudilo Billyja Paula. Kada je dečak video svetlo i sam je vrisnuo. Iskočivši iz kreveta, Billy Paul je skočio u naručje svog oca i vikao: "Ne daj me, tata! Ne daj me, tata!"

Bill je čvrsto zagrlio svog sina koji se tresao i uveravao ga: "Dušo, neće ti nauditi. To je anđeo Gospodnji koji vodi tvog tatu. Upravo je sa mnom završio razgovor i pitao sam ga možeš li ga videti tako da se ne brineš za svog tatu kada te mora ostaviti da bi išao raditi posao Gospodnji."

Billy Paul je ponovo pogledao natprirodno svetlo. Ovaj je put video čoveka obučenog u belo kako stoji na podu s prekrštenim rukama i ozbiljnim pogledom gleda u njegovom smeru. Odjednom se čovek smanjio u belu maglu koja je brzinom svetlosti odletela iz sobe. Čudno, činilo se kao da je u sobi na mestu gde je stajao anđeo ostala duga.

Sledećeg je jutra Bill stajao na prozoru hotelske sobe i gledao na ulicu. Policijska je patrola vodila šleper pun invalidskih kolica, štaka, nosila, nožnih proteza - ostataka preostalih nakon sinoćnje službe isceljenja. Iza šlepera su marširali ljudi koji su odbacili ta pomagala. Pevali su Billovu himnu: "Samo veruj, samo veruj, sve ti je moguće, samo veruj."

Bill je plakao od radosti dok je razmišljao kako je veru svih tih ljudi sinoć nadahnulo jedno čudo - slepi dečak koji je primio vid. Istina, bilo je predugo moliti se za jednu osobu sat i 45 minuta dok su stotine drugih čekale na molitvu. Ali, nije li ova povorka pokazala da se isplatilo?

Sinoć je Bill mislio da razume anđelov ukor. Ovog jutra više nije bio siguran da li ga zaista razume.

Poglavlje 38
"Molitveni red čuda"
1947.

KAD GOD je William Branham održavao skupove, video je veliko mnoštvo ljudi i spektakularne rezultate. U junu 1947. godine proveo je dve nedelje u Jonesboru u Arkansasu. Ponovo su se, kao i prošle godine, u grad slile hiljade ljudi odsvuda s juga. Ovog je puta Bill pokušao sačuvati energiju. Umesto da se dan i noć moli za bolesne kao prošle godine, sve je službe završavao oko jedan ili dva ujutro. Ipak ga je uhvatila iscrpljenost. Osim fizičkog umora koji je nastao kao posledica borbe s demonima svake večeri, često se tokom dana nije mogao odmoriti. Bilo da nije mogao spavati zbog nervoze ili da se pojavila situacija na koju je morao hitno reagovati.

Jednog mu je jutra njegov domaćin, pastor Young Brown, pokucao na vrata i rekao: "Brate Branhame, nisam te hteo buditi, ali ovo je hitno. Možemo li razgovarati."

"Uđi, brate Brown."

"Jutros me je nazvao otac iz El Dorada u Arkansasu. Zove se Myrick. Izgleda da njegova kći umire od raka i on te pita da dođeš moliti za nju."

"El Dorado je prilično udaljen odavde, zar ne?"

"Da, oko 370 km. Imam Cessna avion spreman da te preveze, ako želiš ići."

Osetivši kako Duh Sveti želi da pođe, Bill je rekao: "Dobro - spremiću se za polazak kroz 30 minuta."

Kada je privatni avion sletio u El Dorado, u vazdušnoj je luci čekao doktor da bi se našao s Billom i odvezao ga do Myrickovih. Na putu je doktor dodao nekoliko detalja. "Laddie Myrick ima 28 godina. Brate Branhame, toj jadnoj devojci nije bilo lako. Hroma je zbog dečije paralize otkako je devojčica, a sada ju je zahvatio rak. Pre dve nedelje sam je otvorio i izvadio 2,7 kg raka. Sada je sve ponovo izraslo. Koliko ja vidim, za nju apsolutno nema nade."

Petnaest je ljudi - roditelji, braća i sestre, stričevi i tetke, bratići i sestričine - stajalo u dvorištu i čekalo Billa. Nakon rukovanja, svi su se sabili u kuhinju. Bill je pitao: "Zna li Laddie šta je njen problem?"

"Ne," odgovorio je njen otac. "Nikad joj nismo rekli. Mislili smo da je tako bolje. Nemojte joj reći, brate Branhame."

"To ne mogu obećati." Bill je mogao videti da se njenom ocu to nije dopalo. "Nemojte sada plakati. To će samo umanjiti vašu veru. Morate biti snažni i verovati da Gospod Isus može isceliti vašu kćer. Jeste li hrišćani?"

"Ne, brate Branhame. Laddie je jedina hrišćanka od svih nas. Verovatno smo previše zli. Možda je to razlog zašto nam je Bog uzima."

Bill je primetio priliku: "Ako Bog produži život ovoj mladoj dami, hoćete li mi svi obećati da ćete se pokajati, predati svoja srca Isusu Hristu, krstiti se i živeti hrišćanskim životima?"

Jednoglasno su pristali. Bill je otišao sam u spavaću sobu. Laddie je bila bleda i natečena - zaista je izgledala kao žena kojoj je preostalo još samo nekoliko dana života. Bill se predstavio.

Laddie je rekla: "Brate Branhame, znam da vi možete reći ljudima kakav problem imaju."

"Da, 'gospođice, uz Božiju pomoć i milost, mogu."

"Brate Branhame, hoćete li mi reći šta je moj problem? Oni mi ne žele reći."

"Da, 'gospođice." Svojom ju je levom rukom uzeo za desnu ruku i osetio vibracije raka, jake i smrtonosne. "To je rak," rekao

je, "ali to mi je tvoj doktor već rekao. On kaže da ćeš nas napustiti za dva ili tri dana. Jesi li spremna?"

Na njenim se natečenim usnama pojavio smiren, predivan osmeh. "Brate Branhame, spremna sam. Hrišćanka sam i ništa ne stoji između mene i mog Spasitelja. Ali, volela bih da se moji spasu. Pokušala sam ih dovesti Hristu, ali nisam mogla."

Bill ju je potapšao po ruci i rekao: "Možda je ovo prilika koju si čekala. Svi te toliko vole. Svi su obećali da će služiti Bogu ako ozdraviš."

Kleknuvši pored kreveta, Bill se počeo moliti. Još uvek je držao Laddijinu natečenu ruku. Nakon nekoliko minuta su prestale vibracije raka.

Laddie se zatresla i rekla: "Brate Branhame, osetila sam kako nešto hladno prolazi kroz mene. Ne znam šta se dogodilo, ali osećam se drugačije. Jednostavno znam da ću ponovo biti dobro."

"Da, sestro Laddie," složio se Bill. "Gospod Isus je ubio život tog raka."

POSTEPENO se popravljalo stanje Laddie Myrick. Njena je porodica ovo nazivala čudom, kao i njeni prijatelji, komšije i doktor. Ali William Branham je to radije zvao isceljenjem. Smatrao je da se čudo razlikuje od isceljenja, iako je za oboje zaslužan Bog. Prilikom isceljenja Bog je uticao na prirodne zakone kako bi obnovio zdravlje osobe. Zato se isceljenje odvijalo tokom vremena, u skladu s prirodnim zakonima fiziologije i biohemije. Čudo se, s druge strane, događalo odmah, usprkos prirodnim zakonima. Na primer, kada je propovednik Shepherd došao kroz red za molitvu u Jonesboru s velikim rakom na vratu, Bill je ukorio demona u Imenu Isusa, a rak je odmah pobeleo, pao s njegovog vrata na binu i otkotrljao se Billu među noge. G. Shepherd se sagnuo, pokupio ga i veselo napustio binu. Nakon nekoliko dana izašao je svedočiti o snazi isceljenja Isusa Hrista pokazujući rak sačuvan u boci alkohola i upirući prstom na udubljenje na vratu gde je bio rak. To je definitivno bilo čudo - naučno nemoguće, a ipak se dogodilo.

Ali ozdravljenje Laddie Myrick, koliko god bilo izvanredno, Bill je nazivao isceljenjem jer je trebalo nekoliko nedelja da potpuno ozdravi.

Pošto je rezultat isceljenja često bio identičan rezultatu čuda, Bill je oboje smatrao jednako dobrima. Ipak, nisu svi koji su radili s njim delili takvo mišljenje. Propovednik Kidson, koji je organizovao Billov skup u avgustu u Kanadi, verovao je da ako ljudi budu svedočili nekolicini čuda na početku službe isceljenja, da će to podići veru svima u zgradi. Tako, kada god se formirao red za molitvu, najpre u Saskatoonu u Saskatchewanu, a zatim u Edmontonu u Alberti i konačno u Calgaryju, g. Kidson bi prošao kroz dugi red ljudi i uzeo dva ili tri teška slučaja te ih preselio na početak reda. Nekad je to bila gluvonema osoba, ili neko slep, ili s ukrštenim očima, ili neki teški invalid - bilo ko čije bi oslobođenje zajednica lako uočila i smatrala čudom.

Na početku skupa u Calgaryju u Alberti, propovednik Kidson je smatrao da bi bilo zanimljivo videti šta bi se dogodilo kada bi se red za molitvu sastojao samo od invalida. Najavio je da u petak uveče ima nameru organizovati takvu molitvenu službu. Najavljujući je kao "molitveni red čuda", "invalidom" je definisao sve sa spoljnim telesnim oštećenjima.

Kada je Bill čuo za plan, nije mu bilo lako. Setio se anđelovog ukora: *"Previše ograničavaš dar isceljenja na izvođenje čuda."* Bill je obećao Bogu da nikada više neće podsticati ljude da mu dovode najgore slučajeve koje mogu pronaći. Strogo govoreći, održao je svoje obećanje - nije više postavljao takav izazov. Ipak, znao je da brat Kidson dovodi neke od najgorih slučajeva na početak reda za molitvu, a Bill nije prigovorio. Šta je tačno anđeo mislio s "ograničavaš"? Dok se Bill pitao šta uraditi, setio se svih godina kada je bio odbačen od ljudi. Sada je imao pomagače i prijatelje po celoj zemlji, a među njima i brata Kidsona. Ako brat Kidson ima poverenja u njega, zar ne bi trebao uzvratiti tom poverenju? Bill je odlučio održati taj "molitveni red čuda" i videti kako će ispasti.

Tog petka uveče održan je jedan od najdivnijih hrišćanskih sastanaka od dana kad je Isus obišao Galileju "isceljujući svaku

bolest i nemoć u narodu".[58] Više od 600 ljudi stalo je u "molitveni red čuda". Gluva su deca čula svoje roditelje, ukrštene su oči ispravljene, a slepi su videli svetlo. Hromi su ponovo hodali, odbacivali su štapove i štake. Ljudi donošeni na nosilima na odlasku su nosili svoja nosila. Svi koji su bili u redu za molitvu doživeli su čudo. Nakon svedočenja ovom neverovatnom spektaklu, ko bi u auditorijumu sumnjao u to da li je Isus Hrist živ?

Jedan je slučaj bio mladi Ukrajinac po imenu Bardanuck koji je rođen s jednom nogom 10 cm kraćom od druge. Kako bi to nadoknadio, nosio je posebne cipele s đonom debelim 10 cm. Ali, njegova je vera bila toliko velika da je doneo par novih normalnih cipela kada je došao u red za molitvu. Nove je cipele zavezao za vezice i obesio oko vrata kako bi zajednica videla. Nakon molitve, odšetao je u novim cipelama, a stare je ostavio na bini.

Drugi izvanredan slučaj dogodio se s 33-godišnjim čovekom koji je većinu života proveo u invalidskim kolicima. Čovek je bio strašno hendikepiran. Ruke i noge su mu se osušile i bile neupotrebljive. Za njega se brinula majka i vodila ga po svim Billovim sastancima u Kanadi, najpre u Saskatoonu, a zatim u Edmontonu, očajnički pokušavajući dovesti svog sina u red za molitvu, ali bez uspeha. U Calgaryju je potrošila novac i mislila je da će se morati vratiti kući poražena. Ali kada je propovednik Kidson najavio da će se u petak uveče održati "molitveni red čuda" samo za invalide i hendikepirane, založila je svoj venčani prsten kako bi imala dovoljno novca ostati tu nedelju.

Sada je bio petak veče i ovaj je mladi čovek čekao svoj red u "molitvenom redu čuda". Još je samo jedna osoba stajala ispred njega - devetogodišnja devojčica koja je bolovala od iskrivljene kičme. Donny Branham je pomogao devojčici da se popne stepenicama na binu.

Bill je položio levu ruku na bedro devojčice i zamolio Gospoda Isusa da joj se smiluje. Osetio je da mu je ruka topla, a onda mu se učinilo kao da je energetski talas izdužio njenu

[58] Matej 4:23

nogu. Sledećeg se trenutka kičma devojčice ispravila uz niz pucketanja. Dok je zajednica buknula od uzbuđenja i čuđenja, Bill je stavio svoju Bibliju na glavu devojčice i rekao joj neka hoda po bini. Ona je održavala Bibliju spretno kao cirkuski izvođač. Kičma joj je bila uspravna i čvrsta.

Sada je bio red na ovog mladog čoveka u invalidskim kolicima. Donny Branham je dovezao kvadriplegičara na binu. Bill je pogledao na njegove osušene udove i sažalio se nad njim. 35 minuta se molio Gospodu da oslobodi ovog čoveka iz tog žalosnog stanja. Onda je, u trenutku, Bill osetio kako odlazi demonska sila koja ga je vezala.

To je takođe osetio i mladi čovek i počeo se mučiti da bi micao udovima. Delimično je podigao jednu ruku, micao je nogu, a zatim je drugu ruku podigao iznad prve. Vrpoljio se od uzbuđenja dok je osećao kako novi život ulazi u njegove mrtve udove, ali te večeri nije ustao iz invalidskih kolica.

SLEDEĆE JE VEČE bila poslednja Billova služba u Calgaryju. Jack Moore je otvorio sastanak i poveo službu slavljenja dok se Bill molio iza bine, čekajući svoju himnu "Samo veruj" koja je označavala da je na njega red da izađe. Te je subote uveče propovednik Moore učinio nešto što nije učinio nikad pre, a niti posle - otkrio je tajnu stranu Williama Branhama, ono što zajednica nije mogla videti, a što je Jack Moore sedam meseci pažljivo posmatrao. Moore je objasnio kako je propovednik Branham postio i molio se danima pre skupova, te kako je trošio svu energiju ako je mislio da može pomoći bilo kome. Moore je rekao zajednici da je propovednik Branham vrlo pažljiv s novcem i da odbija bilo kakvu novčanu zaradu od dara koji mu je Bog dao. Tada je Moore objasnio ljudima da propovednik Branham i njegova porodica žive u dvosobnoj baraci bez tekuće vode. Rekao im je da vrata slabo dihtuju i da zimi Meda Branham stavlja plahte na vrata kako bi smanjila promaju da deca ne dobiju upalu pluća. Tada je Jack Moore zamolio ljude da daju "dobrovoljni prilog" ovom hrabrom evanđelisti koji radi isključivo za njihovu dobrobit bez

da misli na sebe. Ovaj je prilog bio namenjen samo u svrhu kupovine novog doma propovedniku Branhamu. Ljudi su darežljivo odgovorili s puno ljubavi i poštovanja.

Kada je Bill došao na binu, nije znao ništa o tome. Ali, osetio je kako je vera ljudi ohrabrena. Pre nego je počeo s večernjim redom za molitvu, pozvao je mladog čoveka koji je sinoć bio zarobljen u invalidskim kolicima da izađe i iznese svoje svedočanstvo. Ovaj je čovek mnogo godina bio kvadriplegičar. Te je večeri polako hodao niz prolaz gurajući pred sobom invalidska kolica. Rekao je auditorijumu kako ga je prošla hladna jeza kada se William Branham molio za njegovo oslobođenje. Iako je sinoć samo malo micao udovima, ujutro se mogao sam hraniti i brijati. Uzbuđen zbog tolikog preokreta, nastavio je istraživati vlastita ograničenja. Do podneva je mogao stajati i hodati držeći se za stolove i stolice. Njegovo se stanje popravljalo iz sata u sat.

Te je subote uveče kroz red za molitvu prošlo preko 2000 ljudi. Uvereni u srcu, ljudi ne samo da su primili isceljenje, već su stotine primile spasenje, okrećući se od svojih greha prigrlili su Isusa Hrista za svog živog Boga.

Sledećeg se jutra Bill zaprepastio kada mu je Jack Moore rekao šta je učinio veče pre i koliko je novca prikupio za Billov novi dom. Billova je prva reakcija bila odbiti prilog. "Ništa nisam doneo na ovaj svet i sigurno ništa neću poneti sa sobom. Sada imam dom, šta će mi novi?"

Jack je bio uporan. "Ako nećeš za sebe, uzmi za suprugu. Nije fer da se tako odnosiš prema njoj kada imaš mogućnost bolje."

"Ali nemam mogućnost."

"Imaš. Sada imaš $28 000. Tvoji su jer su ti ih ljudi dali."

"O, vrati ih brate Jack."

"Kako da to izvedem? Svi su otišli kući."

Bill se morao složiti s tim argumentom. Preko volje je prihvatio prilog.

Poglavlje 39
Stene u Coloradu
1947.

NAKON KRAJA letnjih skupova 1947. godine, William Branham se veselio povratku kući, susretu s porodicom i toliko potrebnom odmoru. Ali kada je stigao u Jeffersonville, iznenadio se kada je video da su obe strane njegove ulice pretrpane automobilima toliko da nije mogao pronaći parking. Pogled na njegovu kuću otkrio mu je zašto. Ljudi su bili svuda - stajali su u dvorištu i duž staze, sedeli u automobilima i stajali pred ulaznim vratima. Svi su ovi stranci očigledno čekali da se on vrati kući. Bill nije ima dovoljno snage stati i razgovarati s njima. Nastavio je voziti.

Pet je dana Bill ostao kod porodice iz njegove crkve dok je razmišljao i molio se šta da radi. Konačno je nekolicina đakona iz Branhamovog šatora otišla razgovarati s okupljenima. Objasnili su im da je Billu potreban odmor i privatnost. Ljudi su se razišli i Bill je mogao otići kući.

Već je prošla puna godina otkako ga je posetio anđeo Gospodnji i poslao ga odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Rezultati tog poslanja rasli su daleko iznad svih njegovih očekivanja. U jednoj kratkoj godini njegova se služba raširila od najskromnijih početaka do toga da dotiče živote desetke hiljada ljudi u Severnoj Americi. Tako brz rast nije došao bez teške cene. Ogromno naprezanje tokom godine dana konstantnog napora konačno ga je počelo sustizati. Duge večeri molitve,

premalo sna, konstantna putovanja iz grada u grad - sve je to doprinosilo Billovom umoru. A činilo se da je uključeno još nešto, nešto duhovno što Bill nije razumeo.

Za vreme skupova, kada bi Billova leva ruka otekla od demonskih vibracija, to je bilo više od same fizičke reakcije na bolest. Bio je to duhovni rat. Iako se snaga Isusa Hrista uvek dokazala većom, ipak ti demoni nisu odlazili bez borbe. Bill je osećao posledice svake borbe. Kada bi vibracije bolesti prestale, Bill bi osetio da je otišao i deo njegove snage. Do kraja svake službe isceljenja počeo bi posrtati i skoro bi ostao bez svesti. Sledećeg dana, bez obzira koliko bi uspeo odspavati, i dalje bi se osećao iscrpljeno. Zatim bi počeo novi molitveni red i Bill bi ponovo proveo četiri - pet sati u borbi s demonima dok se molio za bolesne. Nije imao prilike oporaviti se i njegovo se stanje postupno pogoršavalo.

Znao je da mu je potreban odmor od rigoroznog rasporeda. Možda će trebati nekoliko slobodnih meseci da bi obnovio snagu. Bill je većinu septembra proveo planirajući svoj novi dom. Kupio je zemljište u 208 Ewing Laneu u Jeffersonvilleu i unajmio lokalnog građevinara da obavi radove.

Nakon što je to organizovao, Bill se uhvatio svoje pošte. Proveo je mnoge dane sam u divljini u molitvi pred Bogom za hiljade molbi za molitvama koje su se nagomilale dok je bio odsutan. Takođe se našlo stotine pisama propovednika koji su ga molili da dođe održati skupove isceljenja u njihovim regijama. Očigledno neće moći udovoljiti svima. Što se više Bill molio o tome, sve mu se više sviđala ideja Gordona Lindsayja koju je predložio pre nekoliko meseci.

Propovednik Lindsay je ponudio organizovati putovanje pacifičkim severozapadom. Lindsay je predložio da se sastanci organizuju prema sasvim novom konceptu. Prosuđujući da će se Billova jedinstvena služba svideti hrišćanima iz raznih denominacija, propovednik Lindsay je pokušao organizovati što je više mogao različitih denominacija u jedno zajedničko pokroviteljstvo. Ideja je oduševila Billa jer otkako ga je anđeo sreo i dao mu poslanje on se nadao da će njegova služba pomoći ujediniti razdeljenu hrišćansku zajednicu. Razmišljao je o viziji koju je imao 1933. godine u kojoj je stajao između dva voćnjaka

i sakupljao jabuke i šljive iz oba voćnjaka. To je bilo onda kada mu je Gospod rekao "vrši posao evanđeliste". Bill je uvek smatrao da to znači da treba propovedati Evanđelje u svim denominacijama, a da se sam nikada ne pridruži niti jednoj grupi. Zato je s oduševljenjem dopustio propovedniku Lindsayju da u prvoj polovini novembra organizuje niz sastanaka na pacifičkom severozapadu.

U OKTOBRU 1947. GODINE Bill je uzeo godišnji odmor. Otputovao je zapadno u Colorado, iznajmio konje i odjahao na Stenovite planine kako bi proveo nekoliko nedelja u lovu, kampovao i razgovarao sa svojim Stvoriteljem. Iako ga je prošla godina dovela u direktan kontakt s desetinama hiljada ljudi, u svom je srcu ostao pustinjak. Ovde među dolinama i visokim vrhovima Stena Colorada, Bill je mogao hodati bez gužve i zabrinutosti. Krepila su ga hladna jutra oko logorske vatre, a topla popodneva uz lagani povetarac koji je šaputao među borovima umirivala su njegove napete živce.

Jednog je dana Bill zapazio orlovsko gnezdo zavučeno u usekotinu visoko na prednjoj strani strme stene. Kroz svoj dvogled s desetostrukim približavanjem posmatrao je majku orao kako svoje mlade upućuje u umeće preživljavanja. Pet joj se malih ptičica stisnulo na leđa. Zabivši kljunove u njena krila, čvrsto su se držale dok ih je ona uzimala iz gnezda i sigurno nosila do travnate livade nekoliko stotina metara niže. Spustila ih je i ostavila da se igraju dok je ona letela vazdušnim strujama do najviše stene koju je mogla pronaći. Ovih je pet malih orlova bilo oduševljeno igrom na mekanoj travi. Trčali su u krug, cvrkutali, kljucali na insekte i penjali se jedno po drugome. Izgledali su bezbrižno i sretno.

"To me podseća na pentakostalno probuđenje," pomislio je Bill. " "To je kao čovek u starom svetskom gnezdu: ne zna ništa nego što mu đavo da. Ali jednog dana on prihvata ljubav Isusa Hrista. Upravo ga tada Bog uzima i spušta u hlad travnatog pašnjaka. On je slobodan i veseli se."

Bill je nastavio kroz dvogled posmatrati ptičice i njihove ludorije. Mislio je: "Pitam se zašto se ne boje. Zar ne znaju da okolo ima vukova?"

Setivši se majke orao, okrenuo je dvogled prema njoj. Nije se micala, osim što je naglim trzajima tresla glavom dok je očima pratila svako micanje u dolini. "Sada vidim," pomislio je Bill. "Ako vuk krene na jednog od tih orlića, ta će ga majka rastrgati na smrt."

Tada je Bill prepoznao duhovnu primenu. "O slava Bogu, zaista! Tako je. Isus Hrist me je uzeo iz gnezda sveta, a onda se popeo na zidine slave i sada sedi na visini, gleda na Svoju baštinu. Vernik se nikada ne treba bojati."

Dok je Bill posmatrao majku orao, video je da je nagnula glavu na jednu stranu kao da je primetila nešto što nije kako treba. Bill je razmotrio nebo i vidio šta je brine. Sa severa se brzo približavala oluja. Crni su se oblaci navlačili na horizontu. Nakon prve grmljavine, majka orao je kriknula, spustila se sa svoje prečke ravno prema livadi. Kada je sletela, raširila je krila i ponovo kriknula. Odmah su njeni orlići dotrčali i uhvatili se kljunovima i kandžama za njeno perje. Vetar je pojačavao svake minute. Natovarena svojim mladuncima, majka orao poletela je vešto koristeći vazdušne struje kako bi se podigla čak iznad gnezda. Onda je brzinom od 50 milja na sat odletela ravno u pukotinu u steni.

Bill je spustio dvogled na prsa i zaplakao, razmišljajući: "Jednog slavnog dana kada završi ovo probuđenje, Isus će doći iz slave i raširiti Svoja velika snažna krila tako da se svi Njegovi orlići mogu uhvatiti svojim kljunovima i odleteti s Njim u večnu sigurnost."

Te je noći uz svetlo logorske vatre Bill u svojoj konkordanci pogledao reč "orao" i pratio njeno spominjanje kroz Bibliju. Jedan ga je odeljak fascinirao - u Izlasku 19:4 Gospod je uporedio službu Mojsija s krilima orla. Zašto bi Bog uporedio Svog proroka s orlom? Možda zato što može leteti više i videti dalje od ostalih stvorenja na zemlji. Da, to je bio poziv svih Božijih proroka. Gospod im je dao mogućnost da idu više i vide dalje u duhovnim oblastima od bilo koga drugog, dozvolio im je videti prošlost i budućnost, kao i istinu i laž.

Bill je video delove budućnosti - i ti su se delovi uvek ostvarivali. Je li to značilo da on ima nešto zajedničko s Mojsijem? Kada ga je anđeo sreo u pećini, anđeo je rekao: *"Kao što su proroku Mojsiju dana dva znaka da potvrde da je poslan od Boga, tako će tebi biti dana dva znaka."*

Bill je okrenuo u Izlazak 3 i pročitao gde je Bog sreo pastira Mojsija i zapovedio mu da odnese poruku oslobođenja Izraelcima koji su još bili u ropstvu u Egiptu. U Izlasku 4 Bill je pročitao:

> *Mojsije uzvrati: "Ali ako mi ne poveruju i ne poslušaju me, nego mi kažu: 'Jahve ti se nije objavio?'"*
>
> *"Šta ti je u ruci?" zapita ga Jahve. "Štap," odgovori.*
>
> *"Baci ga na zemlju!" naredi mu Jahve. On* [Mojsije] *ga baci na zemlju, i štap se pretvori u zmiju. Mojsije pred njom uzmače.*
>
> *Onda Jahve reče Mojsiju: "Pruži ruku i uhvati je za rep." I on seže rukom i uhvati je za rep, a ona opet postade štap u njegovoj ruci.*
>
> *"Tako moraju verovati da se Jahve, Bog njihovih otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev, tebi objavio."*
>
> *Još mu Jahve reče: "Uvuci ruku u nedra." On uvuče ruku u nedra. Kada ju je izvukao, gle - ruka mu gubava, bela kao sneg.*
>
> *"Stavi opet ruku u nedra!" naredi mu Jahve. On* [Mojsije] *opet uvuče ruku u nedra. Kada ju je iz nedara izvukao, gle - opet je bila kao i ostali deo tela.*
>
> *"Ako ti ne budu verovali ni poslušali glas prvog znaka, verovaće glasu sledećeg znaka."*

Očigledno je Bog znao koliko će Izraelci biti neodlučni u verovanju da je proroka Mojsija poslao "JA JESAM". Ova su dva natprirodna znaka posebno oblikovana da bi ih impresionirala i uverila. Očigledno niko nije mogao sam činiti nešto tako. Znaci su morali biti manifestovanje Božije snage.

Kao Mojsije, Bill je takođe pogledao na svoju vlastitu nesposobnost kada mu je anđeo rekao da će odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kao i Mojsiju, obećana su mu dva znaka kao potvrda njegovog poslanja. Pogledao je svoju levu ruku. Iz veče u veče posmatrao je na sastancima kako otiče zbog vibracija različitih bolesti. Nakon što je Isus izbacivao demone, Bill je posmatrao kako mu se ruka vraća u normalu. Nikad nije video da je izneverila. Ali, šta je s drugim znakom? Anđeo je rekao: *"Ako ostaneš ponizan i iskren, dogodiće se da ćeš moći reći po viziji same tajne njihovih srca. Tada će ti ljudi morati verovati."* Šta je to značilo? Kada će se to dogoditi?

Bill je stavio drugu nogu iznad vatre i naslonio se na drvo, pitajući se ima li još poređenja između Mojsija i njega. Kada je Bog koristio Mojsija da bi oslobodio Izraelce iz ropstva u Egiptu, otkrivao se u oblaku po danu i Vatrenom Stubu po noći. Bog se kroz istoriju sigurno pojavljivao u različitim oblicima, ali oblak i Vatreni Stub činili su se kao njegove dve najčešće pojave. Zapravo, bio je to Gospod u obliku Vatrenog Stuba koji je privukao Mojsijevu pažnju u pustinji - Mojsije je video grm u vatri, ali grm nije izgarao.[59] Je li taj Vatreni Stub ista ona zvezda koja je vodila mudrace iz Persije u Vitlejem gde su pronašli dete Kralja Isusa?[60] Definitivno je to bilo zaslepljujuće svetlo koje je preobratilo Savla iz Tarza u apostola.[61] Je li taj Vatreni Stub bio isto svetlo koje se pojavilo u kolibi onog jutra kada je Bill rođen? Je li to takođe bila plamena zvezda koja se pojavila nad njim dok je krštavao svoje prve obraćenike 1933. godine? A šta je sa svetlom u pećini? Kada ga je anđeo posetio u pećini, anđeo je izašao iz Vatrenog Stuba. Koja je zapravo bila veza između Vatrenog Stuba i anđela Gospodnjeg? Svaki put kada je anđeo posetio Billa u obliku čoveka, iznad anđelove glave je kružilo natprirodno svetlo.

Dok je razmišljao o anđelu Gospodnjem, Bill se odjednom zabrinuo. Prve godine Billove službe isceljenja, anđeo mu se često pojavljivao. Sada je prošlo šest meseci od anđelove posete.

[59] Izlazak 3:2
[60] Matej 2:1-2
[61] Dela 9:1-5

Bill nije video anđela od Vandalije u Illinoisu kada ga je anđeo upozorio da ne stavlja previše naglaska na čuda. Billu su nedostajali posete anđela. Zašto nije dolazio? Je li nešto i dalje pogrešno?

Poglavlje 40
Veliki test
1947.

U NOVEMBRU 1947. GODINE, William Branham je započeo svoje putovanje pacifičkim severozapadom četvorodnevnim skupom isceljenja u Vankuveru u Britanskoj Kolumbiji. Saradnja lokalnih propovednika nadmašila je sve što je Vankuver do tada video među denominacijskim crkvama. Svako veče je veliki auditorijum bio popunjen do zadnjeg mesta. Iz veče u veče, službe isceljenja bile su zapanjujuće. Jedan je lokalni evanđelista, Ern Baxter, bio toliko impresioniran da je, kao Jack Moore i Gordon Lindsayj, otkazao sve svoje obaveze kako bi mogao pratiti Branhamove skupove iz grada u grad.

Billova sledeća stanica bio je Portland u Oregonu. Kao i u Vankuveru, stotine je lokalnih propovednika sarađivalo da bi sastanci u Portlandu uspeli. Prvo veče je kroz vrata auditorijuma prošlo 7000 ljudi pre nego je gradski vatrogasni zapovednik naredio da se vrata zatvore. Hiljade su ostale napolju.

Za vreme treće večeri Billovog skupa u Portlandu Sotona ga je pokušao uništiti. Gordon Lindsay je poveo ljude u Billovu himnu: "Samo veruj, samo veruj, sve ti je moguće, samo veruj," dok je Bill izlazio na binu. Nakon što je pozdravio prisutne, Bill je ohrabrio ljude da veruju Bogu za isceljenja i čuda. Dok je govorio, primetio je velikog čoveka u sivom odelu kako žurno hoda prema napred kroz glavni prolaz. Kada je ovaj čovek zakoračio stepenicama prema bini, Bill se pitao je li to jedan od

portira koji nosi važnu poruku. Možda je neko pao u nesvest ili doživio srčani udar i treba hitnu molitvu. Ali kada se čovek popeo na binu, Bill je mogao videti da je reč o drugom problemu... velikom problemu.

Krupan je čovek stao. Oči su mu se podivljalo okretale tamo-amo. Najpre je gledao prepun auditorijum, onda prema 300 ljudi koji su sedeli na bini. Konačno se usredsredio na malog propovednika iza propovedaonice. Krupan čovek se namrštio. Donja mu se vilica micala napred-nazad i škripao je zubima. Stisnuo je obe šake kao da ih namerava upotrebiti. Vukao se i zarežao: "Licemeru. Zmijo iz trave. Pokazaću ti koliki si ti Božiji čovek. Slomiću svaku kost u tvom slabašnom, malom telu."

Bez da je rekao reč, Bill se okrenuo prema pretnji. Krupan je čovek izgledao više nego sposoban izvršiti svoje pretnje. Bio je viši od 185 cm i težak više od 110 kg. Za razliku od njega, Bill je pao na oko 54 kg. Ruka ovog podivljalog čoveka izgledala je deblje od Billove noge.

Čovek se polako približavao. Iz mnoštva su izašla dva policajca da ga zaustave, ali im je Bill, zanemarujući vlastiti strah, pokazao da ne prilaze, rekavši: "Ovo nije stvar krvi i tela, već između duhovnih sila."

Dva su se policajca nevoljno zaustavila i posmatrala dok je manijak nastavljao sporim, odmerenim korakom. Krupan je čovek zarežao: "Varalico, pretvaraš se da si Božiji sluga. Pokazaću ovim ljudima da si običan lažov. Baciću te njima u krilo."

Krupan je čovek prišao na dva metra do Billa i onda stao. Bio je toliko visok da je Bill morao gledati prema gore da bi mu video lice. Bill se tiho pomolio: "Dragi Bože, jedina nada si mi Ti."

Čuo je poznat zvuk kao jak vetar, *huussss*, te je osetio kako se približava prisutnost anđela Gospodnjeg. Odmah je Billov strah iščeznuo nadvladan dubokom ljubavlju. Bill je pomislio: "Jadan čovek, izgubio je zdrav razum."

Manijak je ponovio pretnju: "Varalico, slomiću svaku kost u tvom slabašnom, malom telu." Mišići su mu se napinjali dok je stiskao šake.

Bill je pomislio: "Jadan čovek, ne zna šta radi." Tada je Bill otvorio usta s namerom reći: "Ja to ne bih radio, prijatelju," ali reči koje je izgovorio bile su drugačije. Bez da je nameravao, Bill je rekao: "Ovako govori Gospod: 'Budući da si izazvao Duha Božijeg, večeras ćeš mi pasti pred noge klanjajući se Imenu Gospoda Isusa Hrista.'"

Čovek je uvukao obraze i pljunuo gomilu pljuvačke i sluzi Billu direktno u lice. Tada je zarežao: "Licemeru, pokazaću ja tebi pred čije ću noge pasti." Prilazeći korak bliže, povukao je jednu šaku, spreman na udarac.

Bill je nežno rekao: "Sotono, izađi iz čoveka."

Ruka manijaka koju je pripremio na udarac zamrznula se čvrsto kao kip. Oči su mu natekle, usta se otvorila, a jezik nekontrolisano ispao. Cvilio je kao išibani pas dok su mu se oči okretale te se srušio u nesvest. Glava mu je pala Billu na cipele, dok je u isto vreme jednom rukom obuhvatio Billove noge toliko čvrsto da se Bill nije mogao pomerati.

Dva su policajca potrčala napred i kleknula pored čoveka u nesvesti. Jedan je policajac pogledao gore i pitao: "Šta se dogodilo? Je li mrtav?"

"Ne," rekao je Bill. "Ovo je samo Bog prikazao Svoju silu nateravši tog demona da Mu se pokloni, to je sve."

"Hoće li on ozdraviti ovde?" Policajac je upro prstom u njegovu glavu.

"Ne, gospodine," odgovorio je Bill. "Da je bio spreman odreći se tog duha, on se ne bi vratio. Ali, on smatra da je u pravu. On proslavlja tog duha, tako da će ga ponovo uzeti. Hoćete li ga maknuti s mojih nogu?"

Policajci su odmaknuli ruku čoveka i odvukli ga nazad. Još je nekoliko ljudi pomoglo da ga odnesu s bine. Pre odlaska, jedan je od policajaca rekao: "Znam ko je ovaj čovek. U prošlosti je imao nekoliko sukoba sa zakonom tako što je upadao i prekidao verske skupove. Bio je u zdravstvenoj ustanovi, ali je pobegao. Imamo poternicu za njegovo hapšenje. Juče je čoveku slomio vilicu. Udario ga je toliko jako da ga je nokautirao na ulici. Čini se da je večeras odradio završni meč."

Vrativši se na binu, Bill se obratio slušateljstvu: "Kao što možete videti, naš Nebeski Otac ima svu silu na nebu i zemlji..."

Bolestan čovek koji je ležao napred na krevetu je povikao: "Da, ima! Iscelio me je!" i skočio iz kreveta. Na drugoj srani zgrade, čovek koji je stajao na štakama je povikao: "I mene je iscelio!" Gurnuo je svoje štake i trčao kroz prolaz na zdravim nogama. Jedan je čovek ustao iz invalidskih kolica i povikao: "I mene takođe!" Odatle je Božija snaga bljesnula unutar zgrade i dotakla svako srce koje je poverovalo Svemogućem za isceljenje ili čudo.

Billovo kružno putovanje pacifičkim severozapadom završilo je u Ashlandu u Oregonu, 15 dana nakon početka. Gordon Lindsay je o tome napisao ovako: "U 14 dana službi, uz relativno malo novinsko oglašavanje, oko 70 000 ljudi je čulo evanđelje isceljenja, a najmanje 1000 njih bili su propovednici."[62] Bilo je to zapanjujuće postignuće.

KRAJEM NOVEMBRA 1947. GODINE, Bill je odleteo u Phoenix u Arizoni da bi održao tri skupa u petak, subotu i nedelju uveče. U Phoenixu je Bill saznao da su propovednici koji su bili pokrovitelji sastanaka, impresionirani izveštajem iz Calgaryja, za nedelju uveče stavili na raspored "molitveni red čuda". Budući da je to već jednom radio, Billu to nije bilo nezgodno ponoviti.

Sat vremena pre početka službe u petak uveče, Bill se molio u maloj sobi iza bine kada se odjednom pojavio anđeo Gospodnji. Kao uvek, anđeo je držao prekrštene ruke na prsima, a iznad njega je kružilo to natprirodno svetlo. Anđeo se nije micao niti govorio. Lice mu je uvek izgledalo ozbiljno, ali ovaj put kao da je bio namršten i hladan. Preplašen, Bill je vrisnuo od straha dok je padao licem prema podu. Čuvši vrisak, Gordon Lindsay je uleteo u sobu da vidi u čemu je problem. Anđeo je trenutno iščeznuo kao magla i nestao.

[62] Gordon Lindsay: "William Branham, čovek poslan od Boga," 1950. godine, str. 125.

Sledeća je dva dana Bill bio uzrujan zbog te posete. Zašto nekoliko meseci nije video anđela? Zašto se anđeo pojavio sada? I zašto anđeo nije govorio? Ljuti li se? Bill nije mogao zaboraviti anđelov mrki pogled.

Bill je svako veče u Phoenixu propovedao pola sata pre pozivanja molitvenog reda. Njegova je tema bila put Izraelaca kroz pustinju prema obećanoj zemlji. U nedelju uveče, dok je mnoštvo nestrpljivo očekivalo "molitveni red čuda", Bill je uzeo tekst iz 22. poglavlja Brojeva gde je Bog rekao lažnom proroku Valamu da ne ide s kraljem Valakom prokleti Izrael. Valam je pitao Boga da ga svejedno pusti, dok mu Bog nije konačno rekao da može ići. Tada je anđeo Gospodnji sreo Valama na putu i ubio bi ga da mu Valamova magarica nije tri puta spasila život okretanjem u stranu.

Dok je Bill osuđivao Valama zbog neposlušnosti prema Božijoj prvoj zapovesti, odjednom je Billu palo na pamet da je i on kriv za isto nedelo. Nije li mu Bog već rekao da stavlja previše naglasak na čuda? Je li se možda zbog toga anđeo pojavio pre dve večeri? Je li to bilo zato da ga upozori da je i on neposlušan Gospodu time što dopušta da se nastavljaju ti "molitveni redovi čuda"? Bill je osetio unutrašnju slabost. Mislio je da će mu otkazati kolena. Uhvativši se za propovedaonicu, pokušao je nastaviti sa svojom službom, ali ga je nečista savest toliko osuđivala da je morao stati.

Dok se u bočnom prolazu crkve formirao "molitveni red čuda", Bill se tiho pomolio: "Nebeski Oče, ako sam zgrešio i nije Tvoja božanska volja da se usredsredim na čuda, molim Te da mi jasno pokažeš. Ako samo jedna osoba koja dođe kroz red za molitvu večeras ne bude isceljena, tada ću znati da sam izvan Tvoje volje i nikad više neću dopustiti da neko dovede najteže slučajeve na početak ili organizuje novi "molitveni red čuda"."

Prve su došle majka i kćer. Bill je pitao devojčicu gde živi, ali ona nije odgovorila. "Loše čuje," objasnila je majka, "zato smo je doveli večeras." Bill je ponovo glasnije pitao devojčicu gde živi. Ovog je puta devojčica odgovorila: "Kalifornija."

Dodirnuvši desnu ruku devojčice, Bill je osetio peckanje vibracija u svojoj levoj ruci. Imala je ili infekciju koja je oštetila bubnu opnu u uhu ili je izraslina sprečavala funkcije uha jer su vibracije označavale da je neki demonski život uzrok njenog

problema. Kada je Bill ukorio demona u Imenu Isusa Hrista, vibracije su prestale.

Pustivši njenu ruku, Bill je rekao: "Dete je isceljeno." Opet je pokušao razgovarati s njom. Nije odgovarala. To je bilo čudno. Bill je podigao glas, ali nije bilo odgovora. Morao je udariti rukama tri puta dok konačno nije klimnula da ga je čula. Umesto da čuje bolje, činilo se da čuje lošije. Prestrašen, Bill ju je ponovo uzeo za ruku. Vibracije su pulsirale jače nego pre.

Po drugi je put Bill izbacio demona u Ime Isusa Hrista. Činilo se kao da odlazi još nevoljnije nego prvi put, ali Bill je znao da je otišao jer je oteklina na njegovoj ruci splasnula i vibracije su prestale. Ali, čim je počeo razgovarati s njom (i dalje joj je držao zglob na ruci), Billova je leva ruka ponovo otekla i pojavile su se još jače vibracije. A što je bilo još gore, više nije mogla čuti niti reč bez obzira koliko je glasno Bill vikao. Ova je nesretna devojčica od malo nagluve postala potpuno gluva! Uznemiren i zbunjen, Bill nije znao šta da radi osim da ostavi devojčicu i pređe na drugi slučaj.

Sledeći u redu bio je stariji čovjek koji je rekao da takođe slabo čuje. Bill je podigao glas: "Verujete li, gospodine?" Čovek je klimnuo i pognuo glavu. Bill je uzeo čoveka za ruku. Nije bilo vibracija, što je značilo da problem nije uzrokovao demon - verovatno su samo odumrli živci. Nakon što se pomolio u Isusovom Imenu za isceljenje čoveka, Bill je normalnim glasom pitao: "Gospodine, čujete li me sada?" Gospodin, koji je i dalje imao pognutu glavu i zatvorene oči, nije odgovarao. Bill je podigao glas i ponovo pitao. Ni dalje nije bilo odgovora. Bill je udario rukama što je jače mogao. Čovek nije niti trepnuo. I on je potpuno ogluveo!

S ogromnim strahom, Bill je shvatio da dar isceljenja ne funkcioniše! Šta može sam učiniti? Bez prisutnosti anđela Gospodnjeg pored sebe na bini, bespomoćan je kao svi. Je li se Samson osećao ovako nakon što mu je Dalila ošišala kosu, što ga je pred Filistejcima ostavilo slabim i bespomoćnim? Dok je stajao ispred mnoštva u iščekivanju, Bill se osećao glupo... i osuđeno. Sada je jedino mogao zajednici priznati svoj greh i raspustiti službu.

Te noći Bill nije mogao spavati. U mraku se mučio zbog vlastite ludosti. Kako je uopšte mogao biti toliko drzak i postavljati izazov pred ljude: "Dovedite mi najgori slučaj i garantujem vam da će Isus Hrist učiniti čudo pred vašim očima"? Isus nikad nije postavljao takav izazov. Zapravo, Biblija kaže da Isus nije mogao učiniti niti jedno veliko delo u svom rodnom gradu zbog nevere ljudi.[63] Ako je to istina za Sina Božijeg, a šta je onda s njegovim sledbenicima? Sada je Bill shvatio koliko nije bilo po Pismu to što je isticao da svako može biti isceljen, bez obzira veruje li osoba ili ne. Istina, prestao je postavljati takav izazov nakon što ga je anđeo upozorio u Vandaliji u Illinoisu, ali je ipak dopustio svojim saradnicima upućivanje najgorih slučajeva na početak reda za molitvu kako bi zajednica mogla videti čudo na početku svake službe. I što je još gore, dopustio im je organizovati takozvane "molitvene redove čuda". Bill se nije bunio jer je znao da Bog može isceliti bilo koga od bilo čega. Ali, samo zato što Bog nešto može učiniti ne znači da je to Njegova volja. Anđeoska pojava prošlog petka uveče bila je drugo upozorenje.

Bill je toliko osuđivao Valama, a celo je vreme bio u njegovoj koži! Valam nije poslušao Boga zbog svoje ljubavi prema novcu. Bill je u svom slučaju znao da ljubav prema novcu nije pretegla da bude neposlušan - već njegovo sažaljenje prema ljudima. Ipak, bez obzira na razlog, uvek je pogrešno ne poslušati Gospoda.

Ujutro, s podočnjacima i neraspoložen, Bill se ukrcao na avion za sledeći angažman u Long Beachu u Kaliforniji. I dalje su ga mučile misli i to je bilo očigledno. Stjuardesa je došla prolazom između sedišta i pitala ga: "U čemu je problem, gospodine?" Nije joj mogao reći. Kako bi razumela? Zato što nije bio poslušan Gospodu, Bill se sada bojao da mu je Bog oduzeo dar isceljenja.

Kada je Bill sleteo u Long Beach, nekoliko ga je propovednika prebacilo do hotelske sobe. Tim ljudima nije trebalo dugo da shvate koliko je potišten. Bill je podelio s njima svoj nepodnošljivi teret i zabrinutost.

[63] Matej 13:58; Marko 6:5-6

Jedan od propovednika bio je Ern Baxter koji se sad našao u jedinstvenom položaju ohrabrivati čoveka za kojim je do sada putovao da bi ga video. "Brate Branhame, mogu te uveriti da te 'dar isceljenja' nije napustio. Rimljanima 11:29 kaže da su *"neopozivi darovi i poziv Božiji"*, što znači da nisu utemeljeni na našim delima. Bog ne bi bio veran svom obećanju kada bi ti oduzeo taj dar. On te ne može napustiti. Samson je celu noć spavao s bludnicom, a nije ga napustila snaga. Sledećeg je dana razvalio gradska vrata i odneo ih na vrh brda.[64] Iako su Filistejci odsekli Samsonovu kosu i snaga ga napustila na određeno vreme, kosa mu je izrasla i snaga mu se vratila.[65] Seti se kako je Mojsije udario stenu kada mu je Bog rekao da joj progovori, ali voda je svejedno potekla.[66] Brate Branhame, kakvu god grešku da si učinio, Bog će se oko toga pozabaviti s tobom lično, ali 'dar isceljenja' je još uvek tu."

Baxterov je argument zvučao dobro, ali nekako je Billu bilo teško verovati da se odnosi na njega. Osećao se prazno, usamljeno, kao da ga je Bog potpuno ostavio. Bilo je kao pakao na zemlji. Šta ako ga je dar isceljenja zauvek napustio? Kako bi to podneo? Kako bi živeo znajući da je tako očajno izneverio Boga? Postojao je samo jedan način da vidi je li osuđen ili nije, a taj je način bio nastaviti sa sledećom službom isceljenja prema rasporedu.

Skup u Long Beachu je trebao početi u sredu 3. decembra i trajati tri uzastopne večeri. U sredu uveče Bill je objasnio zajednici kako nije bio poslušan Gospodu time što je više naglašavao čuda od isceljenja. Rekao im je da nije siguran je li dar isceljenja još uvek s njim ili ne, ali da će uskoro otkriti. Dok je pozivao red za molitvu, osetio je grč u želucu i da mu se dlanovi i vrat znoje.

Izašla je žena s desetogodišnjom devojčicom. Bill je bio napet i u iščekivanju dok je u svoju levu ruku uzimao desnu ruku devojčice. Pojavile su se jasne i snažne vibracije koje su mu kočile ruku kao električna struja i peckale ga kroz ruku do srca. Bill je osetio olakšanje što je barem ovaj deo dara još uvek

[64] Sudije 16:1-3
[65] Sudije 16:16-30
[66] Brojevi 20:7-13

prisutan. Ali, ostalo je pitanje: hoće li Bog poštovati njegovu molitvu za ovu devojčicu u potrebi? Bill je proučavao uzorak belih kvržica svoje natečene ruke. "Devojčica je i gluva i nema," rekao je, "i takođe ima tuberkulozu. Svi pognite glave i molite se sa mnom." Bill se tiho pomolio: "Dragi Isuse, molim Te oprosti mi moju ludost. Molim Te, ne dopusti da moja greška spreči isceljenje devojčice." Onda, skupivši svu snagu, izjavio je: "Gluvonemi duše i duše tuberkuloze, izađite iz devojčice u Ime Isusa Hrista."

Sada je došlo do otkrivanja karata. Bill je zadržao dah. Da, to se događalo! Na Billovo veliko olakšanje i radost, vibracije su prestale i njegova otečena ruka vratila se u normalu. Iako je znao da je tuberkuloza otišla, auditorijum to nije mogao videti. Zato je Bill pitao devojčicu: "Čuješ li me?" Oči su joj se širom otvorile od uzbuđenja i znao je da ga čuje. Bill je polako rekao: "Amen." Devojčica je pokušala ponoviti zvuk, ali je to više zvučalo kao: "Ah-aaaaa." Bill je brzo rekao: "Amen!" Devojčica je pokušala ponovo: "Ah-zi." Bill je rekao: "Tata." Ona je ponovila otvaranje usta sa zvukom: "Tuuttii."

Vera je zahvatila auditorijum kao razbuktala vatra. U narednim su se satima isceljenja i čuda događala svuda u zgradi. Učitelj iz škole za gluvoneme doveo je petoro gluvoneme dece u red za molitvu. Svo petoro dece su primili sluh i progovorili. Jedan je čovek na krevetu, koji se tresao od paralize, odmah isceljen. Mnogi su hromi bacili štake, a ostali su ustajali iz invalidskih kolica i trčali kroz zgradu slaveći Isusa Hrista. Visoki krvni pritisak, glaukom, astma, čirevi i rak - sve je palo pred verom ljudi.

U četvrtak uveče, kada je Bill počeo s redom za molitvu, došepao je dečak čije su noge zbog dečije paralize bile povezane čvrstim kaiševima. S njim je došla majka i rekla: "Brate Branhame, kada biste se samo hteli pomoliti za njega."

"U redu, sestro. Ali vi ne želite..."

Prekinula ga je: "Ne želim čudo. Samo želim da se pomolite. Ja mogu sama verovati Bogu za isceljenje."

U jednostavnoj molitvi Bill je zamolio Isusa Hrista da isceli hromog dečaka. U petak uveče je dečak izašao napred u crkvi s kaiševima za povezivanje nogu obešenim oko vrata. Podižući

kaiševe koje sada nije koristio da bi zajednica videla, dečak je svedočio da Isus još uvek čini čuda.

Te se večeri, zadnje Billove večeri u Long Beachu, želeo moliti za što je bilo moguće više ljudi. Zato umesto da je raspoznavao bolesti preko znaka u ruci, poveo je "brzi red", gde je molio kratku, opštu molitvu dok su pored njega prolazili ljudi. Na taj se način Bill mogao pomoliti za stotine ljudi u sat vremena. Ali koliko god se brzo red za molitvu kretao i dalje je bio predugačak za čoveka koji je neumorno gurao godinu ipo te nekoliko dana nije puno spavao. Nakon molitve za oko 3000 ljudi, dok su stotine još uvek čekale u redu, Bill se srušio u nesvest.

U subotu ujutro, još uvek slab i drhtav, Bill je seo na autobus i vratio se u Phoenix. Hteo je reći ljudima da mu je Bog oprostio. U nedelju je rekao u crkvi: "Poslednji put kada sam bio iza ove propovedaonice, bio sam osuđen čovek. Osetio sam da me Njegova prisutnost napustila i shvatio sam koliko sam bespomoćan bez Njega. Danas je veliki test završen. Pustiću da ovo za mene bude odskočnica (umesto kamena spoticanja) kako bih bolje naučio Gospodnji put i živeo bliže Njemu. Kada živim bliže Njemu, mogu više pomoći vama i biti vođen Njegovim Duhom. Želim zahvaliti Bogu što mi je vratio dar isceljenja i za veći uspeh (nakon pretprošle nedelje) u molitvi za bolesne nego proteklih meseci. Vratilo se blagoslovljenije nego što je bilo prvi put." Tada je Bill objasnio zašto je njegovo postavljanje izazova bilo pogrešno. "Izjavio sam da nema bolesti, koja god bila, da će ostati pred molitvom; i da nema invalida, koliki god invalid bio, da neće biti isceljen ako izdvojim dovoljno vremena za tu osobu. Čuli ste da sam to spominjao svuda. I to je još uvek istina... ali ja sam radio sve sam. Oduzimao sam to od ljudi. I vi morate nešto učiniti. Kao kada je Isus rekao Mariji i Marti da odmaknu kamen.[67] I vi morate nešto učiniti sami - idite, verujte, i bićete isceljeni."[68]

[67] Jovan 11:39

[68] William Branham: "Iskustva 1. deo," propoved propovedana u Phoenixu u Arizoni, 7. decembra 1947. godine

Poglavlje 41
Povezivanje s Bosworthom
1948.

SREDINOM JANUARA 1948. GODINE, Williama Branhama je nazvao mali David Walker, propovednik tinejdžer koga je pre deset meseci upoznao u Long Beachu u Kaliforniji.

"Pozdrav, brate Branhame, zovem iz Majamija u Floridi. Upravo sam započeo dve nedelje sastanaka probuđenja i ne ide dobro."

"O, u čemu je problem?"

"Imam šator koji može primiti oko 2500 ljudi, ali za sada svako veče dolazi samo šačica ljudi. To je zasramljujuće."

"Čudno." Budući da je znao kako ovaj dečak vešto propoveda, Billa je iznenadilo da su sastanci malog Davida tako loše posećeni. "Imaš li pojma šta sprečava ljude?"

"Mislim da je stvar ljubomore i sumnje ovde među crkvenim vođama. Čim su čuli da stižem, sve crkve u gradu odjednom imaju svog 'dečaka propovednika'. Teško je poverovati, ali svakog dana dve pune stranice u novinama u Majamiju najavljuju sve 'dečake propovednike' koji održavaju probuđenja. Sigurno se boje da ako me neki od njihovih ljudi dođu poslušati, da će ih izgubiti."

"To je sramota," rekao je Bill. Znao je kako ljubomora može pogoditi vođe crkava. "Šteta što se hrišćani ne mogu zbližiti u Hristovoj ljubavi."

"Stvarno jeste." Mali David je stao na trenutak, a zatim je prešao na razlog svog poziva. "Brate Branhame, možeš li doći u Majami i pomoći mi?"

Bill se setio one večeri u martu u Long Beachu kada je ovaj dečak evanđelista s njim ljubazno zamenio iznamljeni auditorijum kako bi kapacitet zgrada bolje odgovarao broju posetioca. Pošto je Bill dobio veći (i skuplji) auditorijum, hteo je platiti razliku u najmu. Ali, mali David nije hteo uzeti novac, rekavši: "Možda ćeš mi jednog dana moći pomoći." Sada je bila Billova prilika da mu se oduži.

"Sigurno, doći ću."

Sledećim vozom koji je išao na jug, Bill se uputio na daleki put. Dok je prolazio kroz Tennessee, osetio je da se približava anđeo Gospodnji. Kosa se na Billovom vratu naježila od straha. Usprkos tome što je mnogo puta u poslednjih 21 mesec sreo ovog anđela, Bill se jednostavno nije mogao privići na njegovu natprirodnu prisutnost. Strah se smirivao dok je osećao kako ulazi u viziju. Graja putnika se smanjivala i nestajalo je lupanje točkova voza. Uskoro je putnički vagon potpuno nestao...

Bill se našao u brdovitoj zemlji, zelenoj zbog visokih kedrova i s raštrkanim stenama međusobno naslaganim u dugačke ploče. Pažnju mu je privukao mali dečak, star između osam i deset godina, koji je nepomično ležao pored puta. Izgledalo je da je dečak mrtav. Bill je prišao bliže kako bi video dečakovo lice - ravan nos, smeđe oči i smeđa neravno ošišana kosa kao da su ga šišale nevešte ruke. Bio je siromašno obučen kao stranac - čarape do kolena i pantalone na tri kvarta s velikim bakarnim dugmadima visoko na struku. Mora da se dogodila nesreća jer je lice dečaka bilo natečeno i izobličeno, a odeća mu poderana. Jedna je cipela i dalje bila vezana na stopalu, a druga je nedostajala. Bill nije mogao videti nikakve znakove života.

Dok je Bill stajao tamo pitajući se šta sve to znači, s desne strane mu se približio anđeo Gospodnji. Anđeo je pitao: *"Može li dečak živeti?"*

Bill je odgovorio: "Gospode, ne znam."

Sada je anđeo zakoračio u vidokrug pokazujući Billu kako treba kleknuti nad beživotnim telom i kako treba položiti ruke na dečaka dok se bude molio za njega. U trenutku su se pluća dečaka napunila vazduhom i on je seo. Tu se vizija završila.

Odjednom je Bill ponovo bio u svojoj stolici u vozu i putovao kroz Tennessee.

Čim je Bill stigao u Majami, mali David mu je pokazao jutarnje novine. U gornjem uglu stranice bio je uokviren oglas koji je najavljivao dolazak propovednika Williama Branhama koji će održati pet dana službi isceljenja u gradu. Ostatak stranice bio je prekriven većim, uočljivijim oglasima koji su najavljivali ostale službe isceljenja u lokalnim crkvama.

Mali David je uzdahnuo: "To se dogodilo dan nakon što sam stavio prvi oglas o tvom dolasku. Čim su ga pročitali, sve su organizacije u gradu odjednom pronašle nekoga ko će propovedati božansko isceljenje u njihovim crkvama."

"Voleo bih kada bi oni mogli videti da mi nismo ovde kako bismo započeli novu grupu," komentarisao je Bill, "mi smo ovde samo zato da im pomognemo u Hristovom delu."

Uprkos pokušaju lokalnih crkava da umanje njegovu privlačnost, ime William Branham razvilo je svoj vlastiti magnetizam. Kada je Bill stigao na prvi sastanak te večeri, pronašao je šator napola pun radoznalih posmatrača. Bill je pozdravio ljude. Onda je, pre nego što je izneo temu isceljenja, ispričao viziju koju je imao dok je putovao kroz Tennessee. Bill je nagovarao ljude: "Zapišite ovo na praznu stranicu u svojim Biblijama, a onda posmatrajte - taj će dečak ustati iz mrtvih snagom Isusa Hrista. Ne znam gde ni kada će se to dogoditi, ali će se dogoditi jer je to: 'Ovako govori Gospod.' A kada se dogodi, stavićemo to u novi časopis koga će izdati brat Lindsay."

Gordon Lindsay, i dalje uzbuđen zbog potencijala Billove jedinstvene službe, već je usmerio svoje rukovodiočke veštine u tom pravcu. Lindsay je savetovao da Bill zaposli pomoćnika na puno radno vreme koji će organizovati sastanke i paziti na mnoge detalje skupa, što bi Billu omogućilo da se usredsredi na molitvu za bolesne. Uspeh Billovog puta na pacifički severozapad, koji je organizovao Lindsay, dokazao je vrednost ove ideje. Ipak, Lindsay nije hteo preuzeti taj posao ili barem ne na puno radno vreme. On je imao druge ambicije.

Gordon Lindsay je počeo uređivati časopis koji će prerasti u službeni glasnik Branhamovih skupova. Pisao je članke o

prošlim sastancima i oglašavao nadolazeće događaje, te je pisao svedočanstva onih koji su bili isceljeni. Lindsay je nameravao časopis nazvati *Glas isceljenja*. Čim se Bill složio s ovom idejom, Lindsay je počeo raditi na izdavanju. Prvo mesečno izdanje časopisa *Glas isceljenja* izašlo je nakon oko dva meseca.

Prvo veče su u Majamiju kroz red za molitvu prošle stotine ljudi. Vera je rasla kada je zajednica videla kako Bill otkriva bolesti kroz dar u ruci. Većina je slučajeva bila isceljena, a dogodila su se i neka neverovatna čuda, što uključuje dvojicu dečaka koji su rođeni slepi, a obojica su primili vid. Osvrt na ova dva čuda pojavio se u jutarnjim novinama. To je podstaklo interes lokalnih radio stanica te su oba dečaka pozvana u radio stanicu na intervju uživo. S velikim žarom dvojica su dečaka svedočila o snazi isceljenja Isusa Hrista. To je uzrokovalo interes javnosti - neki su postali radoznali, neki uzbuđeni, a ostali sumnjičavi.

Jednom posebnom slušaocu radija pomešale su se sve tri emocije. Propovednik Fred Bosworth znao je iz prve ruke o Hristovoj snazi isceljenja jer je o toj temi propovedao nebrojeno puta u proteklih 40 godina. 1920. godine Bosworth je održavao velike sastanke probuđenja u desetak američkih gradova, terao je grešnike da se pokaju i podsticao hrišćane da veruju Bogu za isceljenje svojih bolesti. Njegov energičan stil i pravilna prezentacija dokazali su se uspešnima nakon jednog sastanka 1924. godine u Ottawi u Kanadi gde je procenjeno da je 12 000 ljudi tražilo spasenje u Isusovoj milosti. Onda je velika kriza skratila njegovu evangelističku službu. Pošto su u 1930-tima padale plate, bilo je sve teže finansirati ove velike skupove probuđenja. Povukavši se s terena, Fred Bosworth je postao pionir radio evangelizacije osnivajući "Misionarski skup nacionalnog radio probuđenja". Takođe je napisao dve knjige, *Hrišćansko priznanje* i *Hrist iscelitelj*. Kasnije je otišao u penziju i preselio se na Floridu.

Sada, u 71. godini, Fred Bosworth već nekoliko godina nije bio u aktivnoj službi. Mislio je da je sve što sada želi u životu niz lenjih, bezbrižnih dana. Ali kada je čuo svedočanstvo ova dva dečaka na radiju, u njemu se probudilo nešto neočekivano. Slepi rođeni? A sada mogu videti? Godinama je Fred Bosworth gledao mnoga čuda - nemi su progovorili, gluvi čuli, hromi

hodali, rakovi nestajali. Zapravo, primio je preko 200 000 pisanih svedočanstava od ljudi koji su bili isceljeni pod njegovom službom. Ali nikad nije video ili čuo da su ljudi koji su rođeni slepi primili vid. Ko je taj čovek William Branham? Je li on prevarant? Ili se Duh Božiji kreće na način na koji on još nije video? Bosworth je postao radoznao - i morao je priznati, pomalo uzbuđen. Možda bi trebao proveriti.

Propovednik Fred Bosworth nije bio jedini u svojoj želji da to istraži. Ostatak nedelje je na sastanke došlo više ljudi nego se moglo nagurati u šator. Mnogi su se okrenuli i otišli kući, ali hiljade su stajale izvan šatora u nadi da će dobiti mogućnost ući u red za molitvu. Kako je toliko ljudi želelo molitvu, Bill je odlučio ne koristiti dar raspoznavanja u ruci. To je išlo presporo. Umesto toga, ljudi su prolazili pored njega u "brzom redu" kako bi on mogao samo položiti ruke na njih i kratko se pomoliti dok su prolazili.

Zadnje veče probuđenja u Majamiju, pre početka službe, mali David je došao Billu i rekao: "Jedan otac iza stvara gužvu. Čini se da mu je sin jutros pao u rupu za navodnjavanje. Otac je celu nedelju bio na sastancima i čuo je da si ispričao viziju o malo dečaku koji je ustao iz mrtvih. On se pita odnosi li se ta vizija na njegovog sina. Video je dovoljno isceljenja i čuda ove nedelje i veruje da je to moguće i zato ne dopušta pogrebniku da dotakne dete dok ga ti ne pogledaš."

"Rado ću poći da ga vidim," rekao je Bill. Kada je otišao na mesto gde je otac tugovao, bio je dovoljan samo jedan pogled da bi Bill znao. Rekao je ocu: "Žao mi je, ali to nije ovaj dečak. Dečak koga sam video u viziji imao je raščupanu smeđu kosu i izgledao je kao da ima između osam i deset godina. Vaš sin ima lepo ošišanu crnu kosu i nije stariji od pet godina. I vaš je sin prelepo obučen. Dečak iz vizije je bio obučen siromašno. Osim toga, vaš se sin utopio. Dečak koga sam video u viziji bio je sav izudaran kao da je bio u nesreći. Žao mi je, gospodine, ali ovde se samo mogu pomoliti za utehu porodice."

To poslednje veče u Majamiju toliko je ljudi želelo dodir od Boga da je Bill organizovao dvostruki red za molitvu kako bi se on i mali David mogli istovremeno moliti za njih - on s jedne strane reda, a mali David s druge strane. Uz gužvu i guranje

stotina koje su se provlačile pored njega, Bill je u redu primetio jadnu mladu devojku kojoj je pomagala starija žena. Devojka se mučila hodati s čvrsto umotanim nogama u zavojima do struka. Bill je uzeo trenutak kako bi uhvatio devojku za ruku dok je prolazila i osetio je demonske vibracije dečije paralize. Takođe je video da ova devojka još nema dovoljno vere za isceljenje.

Bill ju je povukao na stranu i rekao joj: "Dušo, stani ovde odmah iza mene i moli se da ti Bog poveća veru." Hroma je devojka učinila ono što joj je rekao. Držala se Billu za kaput dok se pognute glave molila. Bill je vratio svoju pažnju na red za molitvu. Uskoro je primetio kako se vera devojke ubrzava kao otkucaji srca: *bum-bum*, *bum-bum*, *bum-bum*. Okrenuo se i rekao: "Sada, dušo, u Imenu Isusa Hrista ukoravam tog demona koji te vezao. Sotono, izađi iz nje." Pogledavši stariju ženu koja je došla s devojkom, Bill je naredio: "Sada joj skinite poveze."

Žena je prestrašeno pogledala: "Ali, brate Branhame, ona ne može sama stajati!"

"Gospođo, zar sumnjate. Samo učinite ono što vam je rečeno."

Žena je teško disala, očito preplašena. Ali, počela je odvezivati poveze. Uskoro je u mnoštvu odjeknuo vrisak. Bill se okrenuo i video kako ova nekad hroma devojka drži poveze za noge iznad glave i korača binom savršeno kao i ostala deca.

Ovo čudo nije mogao propustiti niko u šatoru. Vera im se iznenada podigla i trudili su se dotaći Billa dok su prolazili. Bill se molio za što više njih što je brže mogao. Nakon nekoliko minuta osetio je još jedno specifično potezanje vere. Okretao je glavu i tražio izvor. Onda ga je uočio. Bill je otišao do mikrofona i rekao: "Gospodine - vi u pozadini, četvrti red od prolaza, čovek u beloj košulji. Mogu osetiti vašu veru skroz do ovde. Stanite na noge. Isus Hrist vas je iscelio."

Čovek je ustao i u isto vreme podigao ruke iznad glave. Ali čim je potpuno ispružio ruke, odmah ih je spustio i kao da je iznenađen buljio u jednu ruku. Tada je počeo vikati. To je podiglo ženu koja je sedela pored njega. Dok je gledala ruku čoveka i ona je pokazivala svoje iznenađenje, podigla je ruke, skakala, lupala i nekontrolisano vikala.

Dok se Bill ponovo vratio na red za molitvu, Fred Bosworth je ustao i krenuo na kraj šatora. Kada se čovek koji je bio isceljen konačno umirio, Bosworth ga je pitao: "Gospodine, ja sam propovednik Evanđelja i pitam se da li biste hteli ispričati mi šta se dogodilo?"

Čovek je ispružio ruku. "Pogledaj ovo," rekao je uzbuđeno.

"Meni to izgleda kao obična ruka," rekao je Bosworth.

"Normalna je! To je čudo. Pre nekoliko godina pao sam s konja na ovu ruku. Otad je bila paralizovana i nizašta - do sada!" Micao je energično prstima kako bi ilustrovao kako dobro funkcionišu.

Bosworth je pitao: "Zašto nisi išao u red za molitvu kao ostali?"

"Došao sam ovde večeras kao kritičar. Ali, što sam više posmatrao, sve sam više verovao da možda Bog još uvek može isceliti i činiti čuda. A kada sam video da je mlada devojka oslobođena iz proteza, odmah sam znao da Bog takođe može isceliti moju osušenu ruku."

Bosworth se provukao prema napred, privukao Billovu pažnju i rekao: "Propovedniče Branham, ja sam propovednik Evanđelja i želim te nešto pitati. Kako si znao da taj čovek iza ima veru za isceljenje?"

"Odjednom sam se počeo osećati slabim," objasnio je Bill. "Znao sam da nečija vera jako vuče dar, pa sam počeo gledati uokolo. Činilo mi se da se ceo fokusiram na tog čoveka."

Fred Bosworth se uhvatio za obraze, oduševljen. "Upravo se to dogodilo Isusu kada ga je dotakla žena s krvarenjem.[69] Rekao je da ga je napustila snaga. Snaga je energija. Mogu li nešto reći zajednici?"

"Samo izvoli."

Prišavši mikrofonu, Bosworth je podelio čudo sa svima i dodao: "Ovo dokazuje da je Isus Hrist isti juče, danas i zauvek. Dar koji je bio na Isusu Hristu je kao da celi Atlantski okean udara o obalu; a dar koji je na našem bratu je kao kašika te vode. Ali isti hemijski elementi i minerali koji su u okeanu nalaze se i u kašikici vode."

[69] Matej 9:20-22; Marko 5:25-34; Luka 8:43-48

Sledeće veče su Fred Bosworth i Bill večerali u hotelu. Bosworth je ispričao Billu o nekim čudima kojima je on svedočio za vreme svoje 40-godišnje službe. "Ali u svim mojim godinama," primetio je, "nisam video ništa nalik onom sastanku sinoć."

Tako je Bill podelio sa starijim propovednikom kako ga je anđeo Gospodnji susreo 1946. godine i poslao ga odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Objasnio je znak u svojoj ruci, kako može razlikovati mnoge bolesti preko vibracija koje izaziva demonski život bolesti, što izaziva oticanje njegove ruke i stvara uzorak belih kvržica na poleđini ruke.

Odjednom je Fred Bosworth zaboravio na svoju penziju. "Brate Branhame, da li bi ti moja stručnost bila od pomoći? Voleo bih putovati s tobom i pomoći ti gde god mogu."

"Brate Bosworth, bila bi mi čast da mi praviš društvo. Molio sam se o uzimanju rukovodioca."

Na odlasku iz hotela, šetali su plažom i razgovarali o drugom dolasku Isusa Hrista. Sunce je zalazilo iza hotela koji je gledao na plažu. Mali su se talasi prelivali po nogama dva čoveka. Bill je primetio svežinu u hodu Freda Boswortha, za razliku od svog teškog koraka. Bill se osećao iscrpljeno, iako je dobro odspavao. Činilo mu se da jedva podiže noge iz peska. Pitao je: "Brate Bosworth, koliko si star?"

"Sedamdeset i jednu."

"Koje su ti godine bile najbolje?"

"Baš ove, brate Branhame. Ja sam samo dete koje živi u staroj kući."

Bill je zavideo tolikoj snazi. Ovde je on s 38 godina, skoro mrtav od umora. Šta ga toliko iscrpljuje?

U MARTU je Bill trebao po rasporedu da se ponovo vrati u Phoenix, ovog puta zbog skupa isceljenja koji će potrajati celu nedelju. Tog dana kada je stigao u grad, Bill je spomenuo svoj hronični umor pastoru koji je bio pokrovitelj sastanaka.

"Brate Branhame," rekao je pastor, "tvoj je problem to što si previše iskren. Nakon što se moliš za Božiju decu, trebao bi

jednostavno zaboraviti na njih. U ostalom, Božija je stvar hoće li ljudi prihvatiti isceljenje ili ne."

"Nisam znao da mogu biti previše iskren kada je u pitanju posao Gospodnji," primetio je Bill. "Mislio sam da što sam iskreniji, da me Bog može više koristiti."

"Pa, ako nastaviš ovim tempom," upozorio ga je pastor, "doživećeš živčani slom."

Bill se odvezao u pustinju kako bi se molio. "Nebeski Oče, kako to da sam toliko iscrpljen? Ostali propovednici nemaju ovakvih problema. Brat Bosworth mi je rekao da je išao mojim tempom godinama i nikad nije imao problema zbog toga. Možda on ima više Duha Svetog od mene. Ako je to moj problem, onda Te molim, Gospode, daj mi više Duha Svetog kako bih se bolje držao." Stao je, gledao u kilometre pustinje pune bodljikavih kaktusa, palo verde i mesquite grmlja. Posvuda su oko njega u daljini iz ravne pustinje štrčale oštre planine. Dok je Bill slušao, činilo mu se da čuje kako mu Bog govori, ne na glas, već u mislima: *"Ti ljudi zavise o vlastitoj veri i propovedaju po svojoj reči. Tvoju snagu crpi natprirodan dar."*

Odjednom je u njegovom razumevanju oživeo jedan citat iz Pisma. Setio se da je prorok Daniel video viziju i bio fizički uznemiren mnogo dana.[70] Bill se takođe setio komentara Freda Boswortha o ženi koja je bila isceljena kada se dotakla Isusovog ogrtača. Isus je rekao da je osetio da ga napušta snaga. Tog popodneva dok je Bill vozio nazad iz pustinje, telo mu je i dalje drhtalo na rubu sloma, ali sada je makar razumeo zašto.

Za vreme druge večeri u Phoenixu, dok se red za molitvu bližio kraju, Bill je za ruku uzeo krupnu ženu. Najpre nije mogao protumačiti vibracije koje je osećao. "Imate ili rak ili ženske probleme? To dvoje reaguje slično. Samo trenutak... to su ženski problemi. Je li tako? Skoro je prešlo u rak. Život vam nije bio obasut cvećem. Ne, imali ste mnogo borbi. Ali večeras Isus Hrist može ukloniti vaše terete ako Mu budete verovali."

Sledeći u redu bio je lepo odeven čovek srednjih godina. Bill je uzeo čoveka za ruku. "Gospodine, ne osećam vibracije. Šta god da je vaš problem, nije uzrokovan mikroorganizmom."

[70] Daniel 7:15

Čovek je plakao: "Brate Branhame, pretpostavljam da sam odigrao ulogu licemera time što sam došao u red za molitvu, a nisam bolestan. Ali, ovo je jedini način na koji sam znao da vam mogu prići. Čuo sam da ste siromašni. Želim vam dati mali dar." Držao je ček.

Bill je nežno odgurnuo ček. "Ne primam darove."

"Gledajte, samo želim pokazati zahvalnost Gospodu. Sinoć sam doveo svoju ženu kroz red za molitvu u invalidskim kolicima. Nakon vaše molitve za nju, hodala je po prvi put u poslednjih 16 godina."

"Ali, nisam je ja iscelio," bio je uporan Bill. "Isus Hrist ju je iscelio."

"Dobro, ja se bavim s naftom u Teksasu. I ispunio sam ček od $25 000 na vaše ime..."

Uzevši ček čoveku iz ruke, Bill ga je pocepao na dva dela, presavio delove i ponovo pocepao na dva dela. Tada je vratio poderani ček. "Gospodine, ne želim vaš novac. Ja samo želim da vaša vera bude čvrsto usađena u Isusa Hrista."

Poslednja osoba za koju se trebao pomoliti te večeri bila je žena koja je teško šepala. Pridržavao ju je muž dok se mučila popeti stepenicama do mesta gde je stajao Bill.

Uzevši ženu za ruku, Bill je rekao: "Ni na vama ne osećam vibracije."

"Imam artritis," rekla mu je žena.

"Dobro, to je objašnjenje," rekao je Bill. "Vibracije izazivaju mikroorganizmi. Ne mogu osetiti u čemu je vaš problem jer artritis uzrokuje kiselina. Ipak, Isus Hrist vas može isceliti ako ćete verovati da može. Dar koji mi je dao ne iscelјuje, dar treba podići veru ljudi. Isus Hrist je jedini iscelitelj."

Kada je Bill započinjao molitvu za ovu ženu s artritisom, oči su joj počele blistati i mišići se opuštati, kao da je pala u trans. Dok je pastor domaćin prilazio mikrofonu kako bi raspustio sastanak, žena je stajala i blještavim očima usredsređeno posmatrala Billa dok je posrtao odlazeći s bine kroz bočna vrata.

Nakon nekoliko dana, suprug ove žene zamolio je da ga puste do vrata Billove hotelske sobe. Bill ga je pozvao da uđe.

"Brate Branhame, nikad me niste sreli, ali ste sreli moju suprugu u redu za molitvu početkom nedelje. Imala je artritis i bila poslednja osoba za koju ste se molili te večeri."

"Da, sećam je se. Kako je ona?"

"Čini se da joj je bolje što se tiče artritisa, ali nešto drugo nije u redu. Priča kao da bunca."

"Kako to mislite?"

"Nakon što ste se molili za nju, izgledala je kao da je u transu dok nismo došli kući. Sledećeg me jutra pitala: 'Ko je bio taj drugi čovek koji se spustio s bratom Branhamom kada se molio za mene?' Rekao sam: 'Nije bilo drugog čoveka.' Rekla je: 'O, jeste, bio je. Bio je velik tamnoput čovek s crnom kosom koja mu je visila do ramena.' Brate Branhame, o čemu ona priča? Bili ste sami na bini."

Bill je znao da je ona videla anđela Gospodnjeg, ali to još nije hteo reći. "Gospodine, jeste li vi ili vaša supruga ikad pre bili na mojim sastancima ili čuli moju priču?"

"Ne, nismo ni čuli za vas pre ove nedelje."

"Razumem. Recite mi više o tom 'drugom čoveku' koga je vaša supruga videla sa mnom na bini. Šta je on učinio?"

Billov se posetioc uzrujao kao da se brine da će njegova priča zvučati neverovatno. "Rekla je da je videla čoveka kako vas gleda dok ste se molili za nju. Kada ste završili, čovek je pogledao moju suprugu i rekao: *'Došla si tražeći isceljenje. Ne brini - molitva brata Branhama biće odgovorena i bićeš isceljena.'* Tada je čovek pogledao na vas i rekao mojoj supruzi: *'Ne izgleda li brat Branham mršavo i krhko? Ali uskoro će ponovo biti snažan.'* Onda, kada ste otišli, rekla je da je videla kako vas ovaj čovek prati kroz bočna vrata. Brate Branhame, i ja sam bio tamo. Znam da ste samo vi i moja supruga stajali tamo. Kako to tumačite?"

Bill je trezveno objasnio: "Meni se ukazuje anđeo Gospodnji. Zahvalan sam što ste mi došli ovo ispričati. Toliko sam umoran i iscrpljen. Dobro je znati da ću uskoro biti dobro."

Poglavlje 42
Skrhan i oporavljen
1948.

POSLE PHOENIXA U ARIZONI, William Branham je održao skupove isceljenja u Pensacoli u Floridi, Kansas Cityju u Kansasu, Sedaliji u Missouriju i Elginu u Illinoisu. U svakom je gradu govorio mnoštvu o viziji dečaka koji je ustao iz mrtvih, govoreći: "Zapišite ovo na praznu stranicu u Bibliji tako da kada se dogodi poverujete da vam govorim istinu."

Celo se to vreme Billovo zdravlje narušavalo. Za vreme molitvene službe, teško je održavao ravnotežu dok se molio za bolesne. Teško je zaspao nakon svakog sastanka, a kada bi zaspao, teško bi se probudio za sledeću službu. Glava ga je neprekidno bolela i povremeno se tresao. Imao je žgaravicu i sve što bi pojeo teško bi mu palo. Povremeno mu se mutilo pred očima. Osećao se kao da je doživeo brodolom.

U četvrtak, 13. maja 1948. godine, započeo je pet večeri skupa isceljenja u državi Washington. Šest je hiljada ljudi potpuno napunilo Tacoma Ice arenu. Svako se veče polako kretao dugi red za molitvu dok je Bill koristio znak u ruci kako bi prepoznao njihove bolesti i dovoljno podigao veru da prime Hristovu snagu isceljenja. Među onima koji su izašli napred bila je Ruby Dillard. U to se vreme Ruby skoro na smrt gušila od malignog tumora u vratu. Kasnije je u časopisu *Glas isceljenja* napisala: "Iako me je bolelo grlo dok je rak odlazio, više nisam

imala nikakvih problema." Stotine su ljudi za vreme skupa u Tacomi imali divna svedočanstva.

Do kraja službe u ponedeljak uveče, Bill je ponovo bio na rubu potpunog sloma. Rušio se prema nazad dok se udaljavao od reda za molitvu, te bi bio pao da ga dva čoveka nisu uhvatila. Dok su ga ova dvojica nosila napolje, Bill je tražio da mu dopuste pozdraviti ljude. Gordon Lindsay je preneo "doviđenja" zajednici, ne shvativši u tom trenutku dublje značenje toga.

Sledećeg je dana Bill pozvao svoj tim pomagača - Jacka Moorea, Gordona Lindsayja, Erna Baxtera i Freda Boswortha - i rekao im da će sastanak u Eugeneu u Oregonu biti njegov poslednji za neko vreme. Sve je ostale njegove angažmane trebalo otkazati. Normalno, ovi su se propovednici pitali koliko će dugo odsustvovati. Bill im je rekao da ne zna. Možda samo nekoliko meseci, a možda više od godine dana. Ali, kako mu se čini, nije baš optimističan. Do sad je izgubio toliko energije da se pitao hoće li se ikad više moći moliti za bolesne.

Ova je vest bila poseban udarac za Gordona Lindsayja. Ne samo da se Lindsay povukao s dužnosti pastora crkve u Ashlandu u Oregonu kako bi sledio Branhamove skupove, već je uložio energiju i planiranje u *Glas isceljenja*, časopis koji odjednom nije imao svrhu. Nakon mnogo iscrpljujućih molitvi, Gordon Lindsay je shvatio da je otišao predaleko s *Glasom isceljenja* da bi sad odustao. Prva su dva izdanja već štampana. Odlučio je uložiti ličnu ušteđevinu kako bi nastavio s objavljivanjem. Ali, na šta da se časopis sada usredsredi? Možda samo treba slediti neku drugu službu.

Sigurno nije nedostajalo kandidata među kojima je trebalo odabrati. Meteorski uspon Williama Branhama na nacionalnu scenu 1946. godine probudio je svest javnosti o Božijoj snazi isceljenja te nadahnuo druge da ga slede. Izniklo je na desetke isceliteljskih propovednika 1947. godine, te se do sada u 1948. godini lista produžila. Nekoliko izdanja *Glasa isceljenja* isticalo je Williama Freemana, mladića koji je imao umeren uspeh u molitvi za bolesne. Ali, Gordon Lindsay je mislio da ako *Glas isceljenja* preživi bez uticaja imena William Branham, da se ne bi trebao ograničiti na izveštavanje o jednom pojedincu, već treba obuhvatiti široki spektar službi isceljenja i oslobađanja

ljudi. "Na kraju," mislio je Lindsay, "koliko sam puta čuo da brat Branham kaže: 'Isus Hrist je jedini iscelitelj.'?"

Za to vreme Bill je malaksao kući, bolestan i obeshrabren. Iz dana u dan se vrpoljio u krevetu, a osećao se kao da u želucu ima bačvu jake kiseline. Šta god bi pokušao pojesti, uz grlo bi mu se vraćala jaka, masna tečnost i palila mu usta. Težinom je pao na malo iznad 45 kg. Oči su mu utonule. Lice mu je izgledalo mršavo i bledo. Kada bi pokušao ustati, bolela ga je glava i jedva bi se održavao na nogama. Osećao se kao da umire.

Doktori mu nisu mogli pomoći. Dijagnostikovali su njegovu bolest kao "nervnu iscrpljenost" nastalu usled premorenosti i propisali mu mnogo odmaranja. Ali nakon dva meseca pridržavanja doktorskih saveta, Bill se i dalje osećao smrtno bolesnim.

Zavapio je Gospodu u molitvi - Isusu, svom životu; Isusu, svojoj ljubavi; Isusu, svojoj jedinoj nadi. Molio se za svoje isceljenje iz dana u dan, ali ipak, Bill se nije oporavljao. Razmišljao je. Koliko je hiljada isceljenja i čuda posmatrao na svojim sastancima? Gospod ih je iscelio. Zašto ga Gospod ne isceli? Nije se činilo fer.

Konačno je Bill shvatio odgovor - Gospod ga je pokušao naučiti nečemu bitnom. Kada je Bill proanalizirao zadnje dve godine svoje službe, bilo ga je sramota koliko se preopteretio preko granica zdravog razuma. Jonesboro je bio ekstremni primer, kada je stajao iza propovedaonice punih osam dana i noći i molio se za bolesne. Ali iznad svega je naškodio time što je često držao redove za molitvu do jedan ili dva ujutro. Zapravo, celo je vreme mislio da greši, ali bi se toliko sažalio nad bolesnim ljudima znajući da za mnoge od njih život i smrt zavise o njegovim molitvama. Zato se prisiljavao, prisiljavao, prisiljavao i prisiljavao. Sada je plaćao cenu.

Sam je sebi to uradio, a sada je Bog želeo da nauči lekciju. Bill je shvatio da to što mu je Bog dao dar isceljenja ne znači da Bog očekuje da celi teret padne na njegova leđa. Čitao je u Izlasku 19 kako se Mojsije, kojem je bila poverena briga za 2.000.000 Izraelaca u Sinajskoj pustinji, iscrpio pokušavajući se sam baviti problemima ljudi. Jitro, njegov tast, nagovorio je Mojsija da podeli teret posla s ostalim sposobnim ljudima u

taboru. U 11. glavi Brojeva, Bill je čitao kako je Bog uzeo duha koji je bio na Mojsiju i razdelio ga na 70 starešina tako da oni mogu pomoći Mojsiju nositi taj teret.

Dok je Bill listao poslednje izdanje *Glasa isceljenja*, divio se koliko muškaraca i žena sada održava skupove isceljenja širom Sjedinjenih Država i Kanade - William Freeman, Oral Roberts, Jack Coe, Tommy Osborn, A. A. Allen, W. V. Grant i mnogi drugi. Neke je od ovih ljudi lično poznavao jer su bili na njegovim sastancima i rukovali se s njim, kao Tommy Osborn, mladi propovednik koji je sedeo u Portlandu u Oregonu na sastanku one večeri kada je manijak pretio da će slomiti svaku kost u Billovom telu. Ali to što je video čoveka od 115 kg kako pada u nesvest na pod nije nadahnulo mladog Osborna, već to što je video kako Bill polaže ruke na gluvonemu devojku i tiho govori: "Gluvonemi duše, zaklinjem te u Isusovom Imenu, napusti dete." Kada je Bill zapucketao prstima, devojka je mogla čuti. Onda je progovorila. To je zapalilo vatru u duši Tommyja Osborna da započne vlastitu nezavisnu službu - službu koja je sada krčila put spasenja i isceljenja kroz sotonsku teritoriju te u srcima budila veru u Hrista.

Drugo ime koje je Bill prepoznao bilo je Oral Roberts. Bill je prvi put sreo ovog mladića prošlog leta u Tulsi u Oklahomi. U to je vreme 32-godišnji Roberts upravo započeo vlastitu nezavisnu službu oslobađanja te je i dalje bio nesiguran u kojem smeru krenuti. Nakon prisustvovanja jednom Billovom sastanku i svedočenja o snazi isceljenja Isusa Hrista, Oral Roberts je odlučio da bi i on u svojoj službi takođe trebao naglašavati božansko isceljenja. Bill je ponovo sreo Oral Robertsa u Kansas Cityju na proleće i divio se tome koliko je taj čovek sazreo u deset meseci. Roberts je sada zračio samopouzdanjem i vodstvom. Zbog njegove prirodne harizmatičnosti, njegova se služba neprekidno širila. Roberts je imao dobar osećaj za biznis i dobro je koristio sav novac do kojeg je dolazio. Kako bi smanjio troškove skupova, kupio je vlastiti šator. Osim vlastitog radio programa, pokrenuo je vlastiti časopis pod nazivom *Vode isceljenja*. Ova su dva poduhvata proširila njegovu sferu uticaja i proširila temelje finansijske podrške.

Impresioniran iskrenošću i inicijativom Orala Robertsa, Billa je hrabrilo saznanje da je uticao na ovog hrabrog mladog

propovednika. Zapravo, dok je listao *Glas isceljenja*, Bill je shvatio da je njegova služba uticala na sve ove muškarce i žene, bilo direktno ili indirektno. Kada je on počeo 1946. godine, niti jedan propovednik u Americi nije održavao velike skupove niti propovedao božansko isceljenje. Sada se činilo da ih ima svuda - svi su propovedali varijantu Billove teme da je Isus Hrist isti juče, danas i zauvek. To ga nije trebalo iznenaditi. Nije li mu to anđeo rekao u pećini: *"Poslan si odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta."* U to je vreme Bill pretpostavio da on lično treba odneti dar. Sada je mogao videti da je on bio iskra za probuđenje širom sveta. Njegova dvogodišnja služba zapalila je svetu vatru u desetinama hiljada srca, a sada je Duh Sveti razbuktavao plamen probuđenja u svim smerovima.

Je li to značilo da je Bog završio s njim? Ne, ne može biti to. Anđeo je rekao da će mu biti dana dva znaka kao dokaz da je poslan od Boga. Do sada je video samo jedan - znak u ruci. Šta je s drugim znakom? Anđeo mu je rekao da ako bude iskren, da će se dogoditi to da će znati same tajne ljudskih srca. Bill nije imao pojma šta to znači, ali je znao da se to još nije dogodilo. Nije se ispunila niti vizija o dečaku koji je uskrsnuo iz mrtvih. Sigurno Bog još nije završio s njim, osim - a molio se da to ne bude istina - osim ako on nije skratio Božiji plan za svoj život time što je rasuo svoju energiju.

15. SEPTEMBRA 1948. GODINE, Bill je posetio Mayo kliniku u Rochesteru u Minnesoti u nadi da će mu doktori tamo moći pomoći. Tri dana ga je tim specijalista podvrgavao svim smislenim nalazima kako bi došli do traga.

Ujutro kada su trebali stići rezultati nalaza, Bill se probudio u iščekivanju. Za nekoliko sati vratiće se u kliniku i dobiti konačan izveštaj o svom stanju. Ima li nade za njega? Ili je gotovo? Sedeo je na rubu kreveta i molio se: "Dragi Isuse, ljudi sa svakakvim oblicima živčanih slomova dolazili su na moje sastanke i Ti si ih iscelio. Zašto me ne isceliš? Godinama si mi pokazivao vizije isceljenja drugih ljudi, ali mi nikada nisi pokazao neku o mom isceljenju. Strašna me nervoza proganja otkako sam bio dečak. Sada me toliko napustila snaga. Čini se

da se ne mogu dovoljno sabrati i verovati Tvojoj Reči za vlastito isceljenje. Šta će biti sa mnom?"

Čim je završio s molitvom, osetio je kako ponovo pada u viziju. Hotelska je soba nestala. Billu se činilo da je u šumovitoj dolini. Ispred sebe je video sedmogodišnjeg dečaka kako stoji pored starog, mrtvog panja. Gde je Bill već video to lice? Odjednom se setio - dečak izgleda baš kao što je on izgledao u tim godinama. Da, to je on!

Odjednom, Bill je primetio kako nešto krzneno juri u rupu na panju. Bill je rekao dečaku: "Daj da ti pokažem kako isterati vevericu." Uzeo je štap i kucao gore dole po deblu stabla. To je bio stari lovački trik kada bi pokušali isterati vevericu iz rupe u deblu. Uspelo je, ali je životinja koja je ispuzala iz rupe više ličila na lasicu, iako ne u potpunosti. Imala je dugačko, tanko, crno telo, malu glavu i sitne, okrugle, crne oči. Izgledala je opako i besno.

"Pazi," upozorio je Bill dečaka. "Nemoj se približavati tom starom panju. Ne znaš koliko je opasan taj stvor." Bill se okrenuo kako bi video obraća li dečak pažnju na njegovo upozorenje. Dečaka - njega kao dečaka - više nije bilo tamo.

Bill se okrenuo prema stablu. Životinja je zarežala, napinjući telo kao da bi mogla napasti. Bill nije imao pušku, imao je samo mali lovački nož zakačen za pojas. Nervozno je pomislio: "Ako me ta veverica napadne, nož mi neće previše pomoći. Ovde sam stvarno ranjiv."

Odnekud s desne strane Bill je čuo kako anđeo Gospodnji govori: *"Zapamti, dugačka je samo šest inča."*

Bill je posegnuo za nožem. Ali pre nego je izvukao oštricu iz korica, stvor je skočio i stao mu na rame. Bill je zamahnuo prema njemu, ali je "veverica" bila prebrza. Skakala je s ramena na rame toliko brzo da je Bill nije mogao niti ogrebati. Bill je otvorio usta kako bi nešto rekao. Brzo kao metak, životinja mu je brzo upuzala u usta i spustila se niz vrat. Bill je mogao osetiti kako mu se vrti po želucu i užasno ga muči. Podigavši ruke, Bill je povikao: "O, Bože, smiluj se!"

Dok je izlazio iz vizije, čuo je glas anđela kako ponavlja tu zagonetnu rečenicu: *"Zapamti, dugačka je samo šest inča."*

Tresući se, Bill je pao nazad na krevet. Njegova žena Meda se pomerila, ali se nije probudila. Dugo je vremena Bill ležao i razmišljao o viziji. Mora da se ta veverica čudnog izgleda odnosi na njegovu nervozu koja je s takvom snagom napadala njegov želudac da bi se osećao kao da umire. Ali, koga je predstavljao taj sedmogodišnji dečak? Bill se setio da je imao sedam godina kada je imao prvi napad nervoze. Sedam godina - toliko je bio star kada je shvatio da mnogo toga ne štima u njegovom životu - otac mu je pio, porodica je bila siromašna, nije se uklapao u školi, a kao vrhunac svega video je stvari koje drugi nisu mogli videti. Nije čudno da je postao nervozan i melanholičan. Ova je vizija počinjala imati smisla.

Odjednom je zapazio obrazac. Ta mu se nervoza vraćala redovno svake sedme godine. Drugi put ga je uhvatila kada je imao 14 godina, nakon što ga je rođak slučajno pogodio sačmaricom u noge. Te je zime, koju je proveo u krevetu, mesecima patio od nervozne depresije. Nakon oko sedam godina otrovali su ga plinovi tokom testiranja plinskog cevovoda što je izazvalo takve probleme sa želucem koji su ga skoro ubili. Pet je meseci živeo na voćnom soku i supi od ječma. Klonuo bi do smrti da ga Gospod nije iscelio. Nakon sedam godina umrle su Hope i Sharon Rose. Ta ga je tragedija toliko razorila da je doživeo takav nervozni brodolom i pokušao se ubiti. Postepeno ga je Gospod Isus ponovo sabrao te je kroz sledećih nekoliko godina bio stabilno po pitanju nervoze i nije ga mučila više od onoga što se smatralo normalnim. Onda je došlo anđeosko poslanje te se u zadnje dve godine Bill forsirao iznad granica ljudske izdržljivosti. Konačno se njegovo telo pobunilo i ponovo je pao u nervoznu iscrpljenost.

Dok je još uvek razmišljao o viziji, razmišljao je o malom nožu. Kroz poslednje dve nedelje dok je bio na nalazima, jedan je doktor predložio mogući lek - preseći nekoliko živaca do Billovog želuca. Mora da nož u viziji predstavlja operacioni skalpel ukazujući Billu na to da bi operacija bila beskorisna u borbi s neprijateljem.

Šta je s anđelovim rečima: *"Zapamti, dugačka je samo šest inča"*? Da li bi to moglo značiti da će patiti od ove bolesti želuca samo šest meseci? Ako je tako, onda će ga Bog uskoro isceliti jer je ova epizoda bolesti počela pre oko šest meseci. Njegov se

duh vinuo zbog nade. Onda ga je zabrinula ozbiljna misao. Ništa u viziji nije sugerisalo da je veverica čudnog izgleda mrtva. Znači li to da će se ovaj problem vratiti nakon sedam godina? Hoće li morati trpeti ove napade periodično do kraja života? O, kada bi samo mogao videti viziju u kojoj ta veverica umire, tada bi znao da je svemu došao kraj!

Nakon nekoliko sati Bill je sedeo u kancelariji u Mayo klinici i pažljivo slušao dok je stariji doktor objašnjavao rezultate njegovih nalaza. "Mladiću, žao mi je što vam moram ovo reći, ali vaše je stanje nasledno. Kao mnogi Irci, vaš je otac voleo viski. Vaša je majka polu Indijanka, a znamo da Indijanci ne podnose alkohol. Kombinacija tih dvaju gena uzrokovala je vašu nervozu. Nikad nećete ozdraviti. Vaši živci utiču na želudac što uzrokuje da vam se hrana vraća. Za ovo nema leka. Mi tu ne možemo ništa. Imaćete taj problem do kraja života."

Bill je znao bolje. Kada se vratio u Jeffersonville, njegova je majka došla u posetu da vidi šta su rekli doktori iz klinike. Bill je napomenuo: "Sada bih bio obeshrabren čovek da mi Gospod nije dao nadu u viziji."

Ella Branham je kimnula glavom. "Billy, zanimljivo je da si imao tu viziju u četvrtak ujutro jer sam rano tog istog jutra sanjala čudan san o tebi."

Bill je znao da njegova majka gotovo nikad ne sanja, ali u nekoliko navrata kada je sanjala njeni snovi kao da su imali duhovno značenje - kao ono u vreme Billovog obraćenja kada je sanjala da ga vidi kako stoji na belom oblaku, propovedajući celom svetu.

Ella je nastavila: "Sanjala sam kako ležiš bolestan na ulaznim vratima, skoro mrtav zbog problema sa želucem kao obično. Gradio si kuću na brežuljku na zapadu. Tada sam videla..."

"Majko," prekinuo ju je Bill, "daj da ja završim. Nakon što si me videla kako ležim bolestan, videla si šest belih golubova kako doleću s neba u obliku slova 'S'. Sleteli su mi na prsa. Onaj najbliži mojoj glavi gukao je i trljao glavom po mom obrazu kao da mi pokušava nešto reći. Izgledao je kao da mu je žao. Tada sam povikao: 'Slava Gospodu,' upravo pre nego što si se probudila."

"Tako je. Kako si znao?"

"Majko, ti znaš da kada mi neko ispriča san koji ima duhovno značenje, Gospod mi pokaže isti san zajedno s tumačenjem. To nije drugačije nego u Bibliji. Sećaš se kada je kralj Nabukodonozor bio nemiran zbog noćne more i hteo je znati šta ona znači? Problem je bio taj što se on nije mogao setiti šta se događalo u noćnoj mori. Tako je Gospod pokazao Danielu isti san i Daniel je podsetio kralja šta je to bilo, što je Nabukodonozoru dokazalo da je Danielovo tumačenje došlo od Boga.[71]

"Dobro Billy, šta znači moj san?"

"Gospod ti je dao taj san u isto vreme kada je meni dao viziju. Povezani su. Veverica čudnog izgleda predstavlja moju nervozu koja mi se vraća svakih sedam godina. Životinja koja me napala bila je šest inča dugačka, a ti si videla šest golubova. To znači da ću nakon svake runde problema sa želucem biti isceljen... na neko vreme. Po Bibliji, šest je nepotpun broj. Bog je potpun u sedam. Jednog ću dana videti kako ta veverica čudnog izgleda umire, tada ću videti sedmog goluba i borba će se završiti."

Nakon dva dana Bill je sedeo na ulaznim vratima i čitao knjigu Freda Boswortha *Hrišćansko ispovedanje*. Dok je spuštao knjigu, uzeo je Bibliju i nasumice je otvorio. Otvorilo se prvo poglavlje Jošue. Bill je čitao: *"Budi odvažan i hrabar. Kud god pođeš, s tobom je Gospod, Bog tvoj."* Odjednom je osetio da ovo treba biti *njegovo* ispovedanje. Tada je čuo kako mu unutrašnji glas šapuće: "*Ja sam Gospod koji dajem zdravlje."*[72] Sretan, Bill je otišao u kuću i zagrlio svoju suprugu, rekavši: "Draga, Bog me je upravo iscelio!"

[71] Daniel 2
[72] Izlazak 15:26

Poglavlje 43
Pojava drugog znaka
1948.

NEDELJU DANA NAKON što se William Branham vratio iz Mayo klinike, udebljao se oko 5,5 kg. Još je bio slab i drhtav, ali je znao da je sada samo pitanje vremena kada će se osećati dovoljno dobro da nastavi sa svojom službom.

Dok se oporavljao, s velikim je interesom pratio vesti o ratu u Palestini. Novorođeni Izrael sam se borio protiv svojih većih, snažnijih arapskih komšija. U mnogo toga Bill se mogao poistovetiti s neiskusnom državom Izrael. Gotovo u isto vreme kada je Bill bio prisiljen da obustavi svoju službu isceljenja zbog nervoze koja je pretila njegovom životu, Jevreji u Palestini su takođe bili prisiljeni boriti se za svoje živote. 14. maja 1948. godine proglasili su svoju nezavisnost. Sledećeg je dana pet arapskih država objavilo rat Izraelu. Njihove su vojske prešle granice zaklinjući se da će oterati sve Jevreje u more. Izrael nije imao svoju vojsku, ali na njegovoj je strani bilo očajanje - baš kao Bill. U početku se činilo da su Jevreji u Palestini osuđeni na propast. Ali su zatim, uz malo po malo otpora, naterali svoje neprijatelje na prekid napada. Do sada je rat već bio zapeo u pregovorima.

Bill je satima razmišljao o biblijskom značenju tih događaja. Izrael - ponovo država! Skoro hiljadu i devetsto godina Židovi su bili razasuti po drugim delovima sveta. Sada su se vratili u

obećanu zemlju. Je li to smokvino drvo o kojem je Isus govorio u Luki 21? Bill je bio siguran da će nova država Izrael preživeti trenutni sukob jer je biblijski imala veliku ulogu u Božijem planu kraja vremena. Bilo je uzbudljivo to posmatrati. Činilo mu se da se sa svih strana ispunjavaju biblijska proroštva.

Krajem septembra, Bill je nazvao Gordona Lindsayja te mu je ispričao o crnim prognozama doktora iz Mayo klinike, o viziji veverice čudnog izgleda i kako ga je Gospod zasad iscelio. Lindsay je bio uzbuđen što to čuje i rekao je da ima punu torbu poziva od svuda gde mole Billa da dođe održati skupove isceljenja verom. Bill je upozorio svog rukovodioca da je još uvek slab za popunjen raspored. Onda je Lindsay, koji je već bio zauzet objavljivanjem časopisa *Glas isceljenja* predložio da Bill razmisli o tome da za rukovodioca skupova uzme Erna Baxtera. Ne samo da je Ern Baxter imao organizatorske veštine, već je bio i dinamičan propovednik, a ponudio je pomoći na bilo koji način. Nakon što se molio o tome, Bill je pristao na zamenu.

Propovednik Baxter se dokazao kao dobar rukovodioc skupova. On i Fred Bosworth planirali su Billa postepeno vratiti u službu oslobođenja. Glavna im je briga bila zaštiti Billa od preopterećenja. Najpre su analizirali protekle greške. Za vreme mnogih Billovih skupova širom kontinenta, najčešće je lokalni pastor domaćin određivao kada će završiti pojedina služba isceljenja verom. Ti ljudi nisu razumeli koliko je dar raspoznavanja jako crpio Billovu energiju. Pustili su da se redovi za molitvu otegnu iz sata u sat, iz veče u veče, misleći dok god Bill može stajati i moliti se za bolesne, da mu je dobro. Ovo se pokazalo kao loše merilo jer je Bill osećao toliko sažaljenje za bolesne da se prisiljavao koliko god bi imao snage i pokušavao se moliti za sve koji bi izašli. Dok je pomazanje bilo na njemu, telo bi mu se postepeno kočilo, a mozak pomutio. Konačno bi ga izdala snaga. Do kraja svake molitvene službe, Bill bi bio toliko izvan sebe da ne bi znao hoda li, puzi li ili ga nose.

Baxter i Bosworth su se dogovorili da će se ubuduće odluka o tome da se služba završi prepustiti ljudima koji lično brinu o Billu, ljudima koji će ga dobro posmatrati i prekinuti red za

molitvu kada primete znakove umora. To bi trebala biti trajna zaštita Billa da u budućnosti ne klone.

Kao dodatnu meru opreza, njegov je rukovodioc predložio da se ograniči broj ljudi koji mogu ući u red za molitvu za svako veče. Bill je vidio da je to mudar pristup. Sledilo je pitanje: kako će odabrati ko će biti u redu za molitvu? Nakon što su raspravili nekoliko opcija, složili su se da će ponovo početi koristiti molitvene kartice.

Pre je za vreme Billove službe širom nacije Bill uveo način kako ograničiti dužinu reda za molitvu. Pre svake službe bi podelili numerisane kartice i niko ne bi mogao ući u red za molitvu bez takve kartice. Ovaj je način bio bolji nego ništa, iako bi Bill najčešće podelio previše kartica - najčešće između 150 i 200 kartica po večeri. Takođe, mnogo bi puta u potpunosti zanemario sistem molitvenih kartica i rekao zajednici: "Večeras ću se pokušati moliti za svaku bolesnu osobu u zgradi." Tada bi se red za molitvu protezao u nedogled, a Bill bi se molio za ljude dok ne bi ostao bez snage do oko jedan ili dva ujutro. Sada se to mora promeniti.

Moralo se ponovo uvesti sistem molitvenih kartica i strogo ga se držati. Broj ljudi u redu za molitvu svake večeri mora se pažljivo kontrolisati. Više nikad ne sme dopustiti da mu sažaljenje prevlada zdrav razum. Najpre on mora biti zdrav kako bi pomogao drugima u vraćanju njihovog zdravlja.

Fred Bosworth i Ern Baxter pomogli su Billu razraditi detalje. Sat ili dva pre početka službe neko bi prošao kroz zajednicu i podelio numerisane kartice svima koji su želeli biti u redu za molitvu. Kada bi došlo vreme za molitvu za bolesne, Bill bi nasumice odabrao broj i rekao (na primer): "Večeras počnimo s karticom B-75. Pokušaćemo uzeti što više možemo, ali počnimo s 15 ljudi - od 75 do 90. Tako niko neće morati stajati predugo dok se molim za bolesne. Ko ima molitvenu karticu broj B-75? Podignite ruku da vas portiri vide. Evo ga. Dobro, ko ima molitvenu karticu broj B-76...?"

Dok bi on prozivao brojeve, portiri bi slagali ljude Billu s desne strane auditorijuma. (Bill je uvek tražio da mu red za molitvu prilazi s desne strane jer je anđeo Gospodnji stajao s desne strane.) Ljudi u redu za molitvu bi čekali u slušateljstvu,

dok bi se onaj za koga se trebao moliti penjao stepenicama kako bi sam došao do evanđeliste. Na taj su način Billovi rukovodioci mogli posmatrati koliko ima snage i završiti službu čim bi osetili da se dovoljno molio.

29. - 31. OKTOBRA 1948. GODINE, William Branham je testirao svoju snagu održavši tri večeri skup isceljenja verom u Fresni u Kaliforniji. Zatim se 1. novembra odvezao u Seattle u Washingtonu, gde se pridružio Fredu Bosworthu na skupu koji je već trajao dve nedelje. Nakon šest dodatnih večeri molitve za bolesne, Bill se osećao iscrpljeno. Shvativši da još uvek nije spreman vratiti se na posao, vratio se kući po još odmora.

Ponovo je pokušao u januaru 1949. održavši petodnevni skup u Hot Springsu u Arkansasu. Ovde je bolje podneo stres, ali se i dalje nije osećao da je spreman za puno radno vreme. Nakon mesec dana, propovedao je sedmodnevni skup u Majamiju u Floridi. Ovaj se put osećao kao nekada te je rekao Ernu Baxteru da mu popuni raspored za ostatak godine.

11. marta 1949. godine, nakon desetomesečnog prekida u neprekidnom propovedanju, Bill je nastavio puno radno vreme evangelističkog posla u Zionu u Illinoisu. U sledeća četiri meseca održao je skupove u Missouriju, Indiani, Teksasu, Washingtonu, Britanskoj Kolumbiji i Severnoj Dakoti. Usprkos mnoštvu propovednika oslobođenja na sceni, mističnost Williama Branhama tokom njegovog odsustva nije izgubila svoju privlačnost. Hiljade su ljudi prisustvovale njegovim sastancima. Čuda je bilo u izobilju.

U julu je počeo dvomesečno putovanje centralnom Kanadom. Na ovom se putovanju zauvek promenio tok hrišćanske istorije. 24. jula 1949. godine Bill je bio u Regini u Saskatchewanu i propovedao mnoštvu od oko 10 000 ljudi. Upravo je pozvao red za molitvu. Dok su portiri skupljali petnaest ljudi po rednom broju, Bill je nastavio govoriti zajednici.

"Kada sam bio u Majamiju u Floridi, pre nešto više od godine dana, Gospod Isus mi je dao viziju dečaka kako uskrsava iz mrtvih. Dečak je bio star između osam i deset godina, smeđe

kose i smeđih očiju. Bio je malo smešno odeven, kao da je u stranoj zemlji. To se još nije dogodilo, ali to je: 'Ovako govori Gospod,' te će se jednom dogoditi. Zapišite to na prazne listove u svojim Biblijama. Kada se dogodi, pobrinuću se da brat Gordon Lindsay objavi izveštaj o tome u časopisu *Glas isceljenja*, tako da svi znate za to.

"Čini mi se da je red za molitvu spreman. Svi sada budite puni poštovanja. Razmišljajte o Isusu i verujte. Ovi su ljudi bolesni. Nekima je od njih ovo poslednja nada. I ja moram biti pun poštovanja, takođe. Anđeo mi je dao znak u ruci i rekao: 'Ako budeš iskren kada se budeš molio i budeš mogao pridobiti ljude da ti veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak.' To se potvrđivalo istinitim gde god sam išao. Mnogi ste od vas i sami to videli. Isti taj anđeo takođe mi je rekao: 'Ako ostaneš ponizan s onim što ti dam, onda će se jednog dana dogoditi da ćeš moći reći ljudima same tajne njihovih srca i stvari koje su učinili u svojim životima koje su pogrešne i tako dalje.'" Okrenuvši se prema svom bratu Donneyju, Bill je rekao: "U redu, možeš dovesti prvog bolesnika."

Bilo je toplo veče, a reflektori su ga načinili još toplijim. Znoj je kapljao Billu s čela i kvasio mu kragnu. Obrisao ga je maramicom. Grlo mu je bilo suvo i grebalo ga je. Dok je prilazila prva osoba iz reda za molitvu, Bill se odmaknuo od mikrofona da bi popio čašu vode.

Propovednik Baxter je rekao: "Neka te Bog blagoslovi, brate Branhame."

"Hvala ti, brate Baxter." Bill je otišao nazad k mikrofonu. Čekala ga je gospođa srednjih godina. "Zdravo, gospođo?"

"Zdravo," odgovorila je nervozno. Razumevajući njenu uznemirenost, Bill je rekao: "Dakle, ta vam prisutnost koju sad osećate neće nauditi. To je anđeo Gospodnji. Vidim ga kao svetlo koje lebdi u vazduhu između vas i mene. I ja ga osećam. To je vrlo svet osećaj..."

Dok je Bill govorio, dogodilo se nešto fantastično. U jednom je trenutku gledao normalnu ženu srednjih godina, u sledećem se trenutku ova žena počela smanjivati kao da se udaljava od njega brzinom aviona. Dok se smanjivala, činilo se

da postaje sve mlađa. Kada se promenila u dvanaestogodišnjakinju, prestala se menjati. Sada ju je Bill video kako se preklapa s drugom scenom, puno drugačijom od bine na kojoj je stajala. Činilo se da sedi u klupi. Oko nje su bile druge klupe i ploča na zidu. Mora da je to učionica. Sada se devojčica micala, a iako je scena bila prikazana minijaturno, Bill je mogao jasno videti radnju.

"Nešto se događa," rekao je Bill auditorijumu, a mikrofon pojačao njegove reči. "Starija je gospođa otišla od mene i vidim devojčicu staru oko 12 godina kako sedi u učionici. Udara olovkom - ne, to je pero. O! Vidim kako ono leti prema gore i pogađa je u oko..." Bill je sada čuo vrisak u daljini. Učionica je nestala. Bill je protresao glavom i zbunjen protrljao oči. Ovde je bila ista žena srednjih godina, još je stajala pred njim na bini. Nigde nije otišla. Gde je onda on bio? Šta je video?

Žena ispred njega je ponovo vrisnula. Rukama je prekrila usta i tresla se. "Brate Branhame, to sam bila ja! To se dogodilo pre mnogo godina dok sam bila u školi. Pero me pogodilo i sad sam slepa na desno oko."

Bill je ponovo protresao glavom. "Nikad mi se pre nije dogodilo nešto ovakvo. Samo trenutak... vraća se. Vidim mladu devojku od oko 16 godina kako nosi kariranu haljinu. Kosa joj je spletena u dve duge pletenice s velikom trakom privezanom na vrhu. Vidim je kako trči što brže može i izgleda prestrašeno. Čekaj... progoni je pas - veliki žuti pas. Gledam je kako trči na trem. Sada se otvaraju vrata i starija gospođa uzima devojku unutra."

Žena srednjih godina je ponovo vrisnula. "Brate Branhame, to mi se dogodilo dok sam bila u srednjoj školi. Godinama nisam razmišljala o tome!"

Koža se na Billovom licu ukočila, a usne i jezik izgledale su deblje nego normalno. "Nešto se dogodilo ovde, prijatelji. Ne znam šta se događa. Sestro, dajte mi ruku." Uzeo ju je za šaku i tražio trag. Nije bilo ničega. "Pa, ne osećam nikakve vibracije od toga."

Gledao joj je vene na poleđini ruke kada se ponovo promenio svet i našao se da gleda drugu scenu. Posmatrao je

ženu kako izlazi iz crvenog ambara i šepa prema beloj kući. Bill je rekao: "Vidim gospođu kako hoda jako sporo... sestro, to ste vi! Vidim kako se teško penjete uz stepenice bele kuće. Nešto nije u redu s vašim leđima. Vidim da se ne možete popeti uz te stepenice. Sada vas vidim naslonjenu na cvetnjak s desne strane i plačete... Samo trenutak." Bill je prestao govoriti zajednici da bi mogao slušati ženu u viziji." Čuo sam vas da govorite: 'Ako ikad uspem doći na sastanke brata Branhama, to će prestati.'"

Bez da je išta rekla, ženine su se oči okrenule i pala je u nesvest. Na sreću portir je stajao dovoljno blizu da je uhvati i pomalo spusti na pod. Kada se nakon minute vratila k svesti, ne samo da je mogla okretati leđa u sve strane, već je mogla savršeno videti na desno oko!

Napetost je rasla dok je mnoštvo nastojalo razumeti šta se dogodilo. Bill je bio zbunjen kao i ostali. "Dobro - uh - nešto se dogodilo, ljudi, a ja ne znam..."

Ern Baxter je uhvatio mikrofon i uzbuđeno rekao: "Brate Branhame, ovo je tačno ono što si nam govorio da će se dogoditi. To je drugi znak o kojem je govorio anđeo."

Iz mnoštva je odjeknulo zahvaljivanje. Ljudi su stali na noge, pljeskali su, vikali, proslavljali Gospoda Isusa Hrista koji je takvim čudesima posetio Svoje ljude.

Za vreme uzbuđenja i komešanja, na binu se popeo mladić na štakama bez molitvene kartice i šepao prema evanđelisti. Dva su ga portira, shvativši šta čovek pokušava učiniti, uhvatila da bi ga vratili.

Čuvši lupanje štaka, Bill se okrenuo i video komešanje. "Moraš se vratiti i nabaviti si molitvenu karticu, sinko," rekao je ljubazno.

Mladić je molio: "Recite mi šta da učinim, brate Branhame. Samo želim da mi kažete šta da učinim."

"Pa, sine, ne znam šta reći... Samo trenutak. Portiri, nemojte ga još odvesti." To se ponavljalo. Činilo se da se hromi mladić smanjuje pred Billovim očima, udaljavajući se... udaljavajući se... Bill više nije mogao videti auditorijum već je video autobus kojem je na vetrobranskom staklu bilo istaknuto "Regina Beach". Otvorila su se vrata autobusa i izašao je ovaj mladić na

štakama. "Došao si jutros iz Regina Beacha, zar ne," rekao je Bill. "Ovde si došao autobusom. Vidim čoveka i ženu koji ti govore da ne smeš ići. O, to su ti otac i majka."

"Tako je," povikao je mladić.

"Vidim drugog čoveka kako ti pozajmljuje dovoljno novca za put. On liči na tvog oca, ali ne baš..."

"To mi je stric."

"Sada te vidim u sobi kako gledaš napolje kroz prozor na zatvorenom balkonu."

"To je kuća moje tetke. Živim kod nje." Njegovo je uzbuđenje bilo očigledno. "Brate Branhame, šta moram učiniti?"

"Veruješ li svim svojim srcem?"

"Svim svojim srcem verujem da je Isus Hrist ovde."

"Onda stani na noge," zapovedio je Bill pokazujući prstom ravno u njega, "Isus Hrist te iscelio."

Pale su obe štake lupajući o drvenu binu. Otimavši se portirima, mladić je napravio jedan pažljiv korak, zatim drugi malo odvažniji, zatim treći i četvrti. Kako mu je samopouzdanje raslo, počeo je koračati, podigao je ruke u vazduh zahvaljujući Isusu Hristu pri svakom koraku.

Dok je mnoštvo ključalo u oduševljenom proslavljanju, Bill se setio onog što je Gospod rekao Mojsiju: *"Ako ti ne poveruju i ne poslušaju glas prvog znaka, poverovaće glasu sledećeg znaka."*[73]

[73] Izlazak 4:8

Poglavlje 44
Shvatanje svoje službe
1948. - 1949.

VELIKA SE PROMENA dogodila u službi Williama Branhama. Pojavio se drugi znak. Konačno su se ispunile reči anđela. Od sada na dalje, osim znaka u ruci, Bill je takođe mogao videti tajne ljudskih srca. Ovaj drugi dar - prepoznavanje vizijom - šokirao je sve koji su došli u dodir s njim, čak i Billa. Iako je vizije imao otkad je bio dečak, nikad ih nije iskusio u tolikoj meri i da im je namena trenutna. Iz sastanka u sastanak, iz veče u veče, od stranca do stranca, od bolesti do bolesti, od tajne do tajne - ništa nije moglo ostati skriveno što je Bog hteo otkriti. Još uvek je bio dostupan znak u njegovoj ruci kada bi ga hteo koristiti. Ali je ovaj novi dar, za koji se činilo da nema ograničenja, bio daleko uspešniji u podizanju vere vernika do tačke da mogu primiti isceljenje.

Budući da se ovaj novi fenomen razlikovao od svega što su ljudi videli do tada, Bill ga je slušateljstvu pokušavao objasniti rečima: "Mnogi od vas sanjate. San je vaša podsvest koja radi dok vam je svest u snu. Ali, videoc je drugačiji. Videoc ima podsvest paralelnu sa svešću tako da ima vizije dok je budan."

Zapravo, dar je bilo jednostavnije pokazati nego ga objasniti. Kada je zajednica videla pronicanje vizijom kako nepogrešivom preciznošću prodire do srži svakog novog slučaja, ono se činilo više od nečega što bilo koji smrtnik može smisliti.

Najjednostavnije objašnjenje je bilo ono koje je izneo Bill: Isus Hrist je prisutan u obliku Duha Svetog otkrivajući se kroz dar kojim upravlja anđeosko biće.

Ipak, nisu svi bili uvereni. Neki su mislili da Bill koristi psihologiju kako bi zavarao auditorijum. Drugi su sumnjali da vara s molitvenim karticama. Sa zadnje strane svake kartice bilo je nekoliko redaka na koje bi bolesnik mogao zapisati svoje ime, adresu i razlog zbog kojeg je u redu za molitvu. Ove su informacije kasnije mogli koristiti lokalni propovednici koji su bili pokrovitelji skupa kako bi proverili šta je s tim ljudima. Bill nikad nije video te kartice. Sakupljao ih je portir dok se red za molitvu slagao u bočnom delu auditorijuma. Ipak su neki skeptici mislili da portir čita molitvene kartice i šalje informacije Billu mentalnom telepatijom. To je bio loš argument jer nisu svi zapisivali svoje probleme na poleđini molitvene kartice niti je mentalna telepatija mogla objasniti kako Bill može otkriti lične tajne bolesnika. Neki su špekulisali o tome da Bill može čitati misli. Ali, niti čitanje misli nije moglo objasniti kako Bill zna budućnost. Skeptici su i dalje ostali neuvereni.

Nakon Regine u Saskatchewanu, Bill je održao skup u Windsoru u Ontariju. Prvo veče je prisustvovalo više od 8000 ljudi. Pri kraju reda za molitvu, pred njega je došao mladić i rekao: "Propovedniče Branham, želim biti isceljen."

Bill se osećao ukočeno od napora molitve i bilo mu je teško usredsrediti pogled. Ali, koliko je on mogao videti, ovaj je mladić ispred njega izgledao snažno i zdravo. Bill mu je uzeo ruku. Nije bilo vibracija. "Vidim da nemate nikakvu bolest uzrokovanu mikroorganizmom."

"O, imam," tvrdio je čovek. "Samo pitajte portira dole koji je uzeo moju molitvenu karticu."

Bill je protresao glavom. "Ne zanima me šta ste napisali na molitvenu karticu. Osetio bih u ruci da ste bolesni. Niste bolesni."

Mladić je insistirao: "Bolestan sam. Imam tuberkulozu. To piše tamo na mojoj kartici."

"Gospodine, možda ste je imali, ali sada je nemate. Možda je vaša vera narasla toliko da ste isceljeni dok ste stajali među slušateljstvom."

Čovek je gurnuo ruke u džepove, prišao mikrofonu i podsmehivao se: "A, tako je, zar ne? Vera dok sam bio u slušateljstvu - znao sam da se ovde događa nešto sumnjivo."

Na trenutak se Bill osećao zbunjeno. Onda mu se otvorila vizija kao razastiranje zastora u pozorištu. Gledajući mladića, Bill je rekao: "Ti pripadaš Crkvi Hristovoj. Ti si propovednik u toj crkvi."

Čovekov se izraz lica promenio iz onoga koji nekoga razotkriva u onoga koji je razotkriven. Počeo je poricati, ali ga je Bill prekinuo: "Nemoj više lagati pred Bogom. Sinoć si sedeo za stolom s još dvoje ljudi. Preko puta tebe je sedeo čovek u plavom odelu, a tebi s desna žena odevena u zelenu haljinu. Ona je stavila svoju zelenu maramu na sto, vidim kako jedan deo nje visi niz rub stola. Rekao si im da ćeš nabaviti molitvenu karticu i zapisati na nju da imaš tuberkulozu. Mislio si da je ovo mentalna telepatija i da ćeš otkriti da sam varalica."

Jedan je čovek u slušateljstvu skočio na noge i povikao: "Tako je. Ja sam bio s njim."

Odjednom Bill kao da je izgubio kontrolu nad svojim glasom. Slušao je samog sebe kako govori: "Bolest koju si zapisao na molitvenoj kartici sada će biti na tebi do kraja tvog života."

Mladić je pao na pod i uhvatio Billa za nogavicu: "Propovedniče Branham, iskreno sam mislio da je to izmišljotina. Postoji li nada za moje oproštenje?"

"Gospodine, to je između vas i Boga, a ne između vas i mene."

IAKO BILL nije u potpunosti razumeo kako su se događale vizije, primetio je obrazac koji mu je pomogao znati šta da očekuje. Kada bi anđeo Gospodnji došao na sastanak, Bill bi osetio posebnu svetu prisutnost od koje bi njegovim telom prolazili trnci kao da je vazduh nabijen električnom energijom. Na svojim bi sastancima Bill često video anđela Gospodnjeg kao svetlosni balon koji lebdi na udaljenosti od metar-dva od njega. Anđeo je uvek stajao Billu s desne strane. Kada su iz reda za

molitvu prilazili ljudi i oni bi osetili anđeosku prisutnost na dohvat ruke. Izraz lica bi im se promenio. Mnogi bi se nervozno vrpoljili, a neki bi zakoračili prema nazad.

Jednostavan razgovor s osobom u prisutnosti anđela Gospodnjeg bio je sasvim dovoljan da dovede viziju. Bill je to nazivao "kontaktiranjem duha osobe". Ako bi Bill usmerio pogled na osobu, odjednom bi video kako osoba postaje manja, dok bi se u vazduhu pojavljivala vizija. To se razlikovalo od sna zato što je bio potpuno budan i zato što mu se činilo da je stvarno tamo. Teško mu je bilo opisati to iskustvo. Rekao je da je to kao da si u jednom trenutku na dva različita mesta. Na jednom je nivou znao da je još uvek u auditorijumu i da govori velikom mnoštvu, a u isto se vreme nalazio možda pre 40 godina i posmatrao kako se nešto događa u tuđem životu. To je bilo kao da je u drugom svetu ili u drugoj dimenziji.

Dok se to događalo, još uvek je mogao govoriti zajednici. Zapravo, ne bi mogao ne govoriti. Za vreme vizije kao da je izgubio kontrolu nad svojim glasom. To je bilo kao da Gospod Isus govori kroz njega i koristi Billove glasne žice kako bi objasnio šta se događa u viziji. Možda je gledao greh u životu bolesnika, ili nesreću ili neki drugi bitan događaj - kao operaciju ili posetu doktoru. Ako bi zajednica bila dovoljno tiha, Bill bi mogao čuti čak i ono što je doktor rekao u sobi za preglede. Tada bi Bill ponovio da svi čuju. To nije nikad pogrešilo. A privuklo je pažnju ljudi.

Svaka je osoba koja je čekala svoj red u redu za molitvu obično razmišljala: "Ovde stoji stranac koji otkriva stvari iz života ljudi za koje nema šanse da ih zna - čak imena i adrese i molitve koje su se molili sami u svojim sobama! To ljudski nije moguće. A ipak, vidim da on to stalno ponavlja i čini se bez greške. Ovde se događa nešto neobično - nešto što ne razumem. Je li to (kao što on tvrdi) natprirodna prisutnost Gospoda Isusa Hrista koji dokazuje da je On Bog i pokazuje da Ga mi zanimamo? Ako mi brat Branham kaže nešto istinito iz mog života, tada ću znati da je Isus Hrist ovde da mi pomogne."

Osoba nije morala biti u redu za molitvu kako bi bila proniknuta. Nekad bi to natprirodno svetlo pratilo bolesnika kada je odlazio s bine te se kretalo po zajednici dok ne bi stalo

nad nekim ko se molio s velikom verom. Tada bi došla vizija te osobe i Bill bi opisao šta je video. Ne bi mogao nastaviti s redom za molitvu dok se anđeo Gospodnji ne bi vratio na binu.

Nakon vizije na bini, Bill bi zaboravio većinu onoga što je upravo video i čuo - kao san koji iščezne čim se probudimo. Nekad bi se sećao nekoliko delića, a nekad bi sve zaboravio. Ipak, znao je da je sve što je rekao pod pomazanjem istina. Nakon završetka vizije, često bi rekao bolesniku: "Šta god da je rečeno, istina je, zar ne? Naravno, to me je sad napustilo, ali šta god da je rečeno, bilo je onako kako je rečeno - nije li tako?" Zbog auditorijuma, Bill bi obično dao bolesniku priliku da potvrdi ili porekne njegove tvrdnje. Uvek su potvrđivali.

Bill nije bio pod punom snagom pomazanja svakog trenutka tokom molitvene službe. To bi bilo previše za njegovo telo. Umesto toga, nakon završetka službe, pomazanje bi se malo odmaklo te bi osetio olakšanje od naprezanja. Dok bi razgovarao s drugim bolesnikom, pomazanje bi se vratilo i došla bi druga vizija. Svaka ga je nova vizija dodatno slabila. Nakon što bi 15 ljudi prošlo kroz red, Bill bi se preznojio i posrtao od umora. Njegovi su rukovodioci, Fred Bosworth i Ern Baxter, razumeli situaciju i pažljivo posmatrali Billa. Kada bi prosudili da je bio pod dovoljno velikim naporom tokom večeri, odveli bi ga sa službe.

Čim bi Bill počeo da napušta binu, obično bi ga pomazanje napustilo. Njemu je to zvučalo kao pulsirajući vetar koji se smiruje u daljini. Do tada bi se Bill osećao toliko umorno da često ne bi znao niti gde je, niti šta se događa. Nekad bi bio toliko odsutan da ne bi znao hoda li sam ili ga neko nosi. Konačno bi shvatio da je napustio sastanak. Nikad nije hteo odmah razgovarati o službi. Bio je toliko blizu divnoj prisutnosti Isusa Hrista da bi se sad osećao prazno, depresivno. Često bi sedeo u svojoj hotelskoj sobi i čitao svoju Bibliju sat vremena ili više, pokušavajući se relaksirati i opustiti. Kasnije bi Ern Baxter ili Fred Bosworth navratili proveriti kako je. Bill bi pitao: "Šta se dogodilo večeras, brate? Maglovito se sećam nekoliko ljudi za koje sam se molio i sećam se nekoliko vizija, i to je sve."

"O, brate Branhame, to je bio veličanstven sastanak...." Tada bi mu jedan od rukovodioca ispričao.

U tišini svoje hotelske sobe, Bill je pažljivo upoređivao ovaj novi dar pronicanja s biblijskim primerima. Potpuno im je odgovarao, kao što je anđeo predskazao. Čitao je u Jovanu 5:19: *"Sin sam od sebe ne može činiti ništa, nego ono što vidi da čini Otac,"* što je značilo da je Isus video viziju svakog čuda pre nego se dogodilo. A zašto da ne? Svemogućem su Bogu budućnost i prošlost jednako jasne kao i sadašnjost. Kada je Isus trebao mesto za pashalnu večeru, poslao je Petra i Jovana s uputstvom: *"Pođite u grad i srešće vas čovek koji nosi vrč s vodom. Sledite ga pa gde god uđe recite domaćinu: 'Učitelj pita: 'Gde je gostinjska soba u kojoj bih mogao jesti pashu sa svojim učenicima?' On će vam pokazati već postavljenu veliku sobu na spratu. Tamo nam pripremite!'"*[74] Kako je Isus znao da će čovek nositi vrč s vodom baš tom ulicom tačno u to doba dana? Znao je jer je već video kako se to događa. Video je budućnost - u viziji.

Kada je Filip doveo Učitelju svog brata Natanaela, Isus je pogledao Natanaela i rekao: *"Evo pravoga Izraelca u kome nema lukavstva."* Što je začudilo Natanaela te je pitao: *"Odakle me poznaješ?"* Isus je odgovorio: *"Video sam te pre nego što te Filip pozvao, dok si bio pod smokvom."*[75] Ovde je Bill ponovo shvatio da je Isus video viziju Natanaela kako sedi pod smokvom. Gde god da je Bill pogledao na život svog Učitelja, video je da je Isus bio vođen vizijama. Nema sumnje da su ove vizije davale Isusu Hristu pronicljiv uvid tako da je mogao videti tuđe misli.[76] Prvo poglavlje Jovana predstavlja Isusa kao "*Reč Božiju postalu telom*". Jevrejima 4. glava dodaje misao da savršeno razotkrivanje dolazi od Isusa Hrista, Reči. *"Reč Božija... proniče misli i nakane srca. I nema stvorenja njemu skrivena; naprotiv, sve je golo i raskriveno očima onoga..."*

Izgledalo je da su s delima Učitelja uvek povezane vizije, kao kada je Isus rekao da mora proći kroz Samariju. To je bilo daleko od njegovog odredišta, ali je On imao viziju koja se trebala ispuniti. Kada je sreo ženu na studencu, razgovarao je s

[74] Marko 14:13-15
[75] Jovan 1:43-50
[76] Luka 5:22

njom dovoljno dugo da bi kontaktirao njen duh. Tada je rekao: *"Idi pozovi svog muža i vrati se ovamo!"* Kada se pobunila da nema muža, Isus je pogodio u srž problema: *"Dobro si rekla: 'Nemam muža,' jer pet si muževa imala, a ni ovaj koga sada imaš nije ti muž.'"* Začuđena što stranac zna njenu prošlost, žena je povikala: *"Gospodine, vidim da si prorok... Znam da dolazi Mesija, koji se zove Hrist. Kada on dođe sve će nam objaviti."* Isus je jednostavno rekao: *"Ja sam taj; ja koji ti govorim."* I žena je poverovala.[77]

Evo, tu je ključ koji je Bill tražio. Vizija je dovela Isusa do tog mesta, tog dana, u tom trenutku, kako bi susreo određenu Samarijanku i otkrio u čemu je njen problem. Naravno, Isus je bio zainteresovan za njenu dušu. (Kao što je Isus rekao: *"Sin čovečiji došao je potražiti i spasiti ono što je izgubljeno."*[78]) Samarijanka je poverovala Isusu nakon što je On razotkrio njen greh. Prepoznala je u čoveku Isusu oba znaka: znak proroka i znak Mesije. Zapravo, oba su znaka bila ista budući da je dar u prorocima najavljivao dolazak Velikog Dara, Isusa Hrista, Spasitelja čovečanstva. Bio je to Duh Hristov u prorocima koji je predstavio taj znak. Bill je sada shvatio da je ovo ključ za razumevanje vlastite službe - pronicanje vizijom bio je znak Mesije.

KAKO SU SE NOVOSTI o oporavku Williama Branhama širile, u njegov su se poštanski sandučić slivala pisma iz cele Amerike - pisma prepuna svedočanstava, molbi za molitve i poziva. Neki bi na kovertama jednostavno napisali adresu: William Branham, Jeffersonville, Indiana. Pisma su uvek stizala. Međutim, Billova adresa nije bila tajna. Zahvaljujući reklami koju je Bill imao u časopisu *Glas isceljenja* stotine hiljada ljudi nabavilo je njegovu poslovnu adresu koja se nije promenila za vreme njegove službe, osim naknadno dodanog poštanskog broja:

[77] Jovan 4:1-39
[78] Luka 19:10

Branham Campaigns
P.O. Box 325
Jeffersonville, Indiana 47131 (SAD)[79]

Nakon nekog vremena nastupila je poplava pošte s prosekom od hiljadu pisama na dan. Većina je stizala od ljudi koji su tražili molitvu. Bill je želeo lično odgovoriti na sve zahteve, ali nije mogao. Bilo je jednostavno previše pisama. S druge strane, nije osećao da je ispravno prepustiti sav teret svom sekretaru. Ti su ljudi pisali njemu i tražili su njegovu molitvu. Šta uraditi?

Bill je pronašao odgovor u Delima 19, stihovima 11 i 12: *"Čudesa neobična činio je Bog po rukama Pavlovim, tako da su čak i maramice za znoj ili pregače s njegovog tela stavljali na bolesnike pa bi ih ostavljale bolesti i zli duhovi izlazili iz njih."* Bill je pomislio da je Pavle možda došao na ovu ideju kada je čitao gde je Ilija dao svoj štap sluzi i naredio mu da ga položi na Sunamkinog mrtvog sina.[80] Bez obzira odakle došla, Pavlova je inspiracija urodila rezultatima. Bill je znao da ako je to funkcionisalo pre hiljadu i devetsto godina, da će funkcionisati i danas. Uostalom, isceljenje nije došlo od apostola Pavla, već od vere ljudi u Gospoda Isusa Hrista. Maramice za znoj bili su samo nešto na šta su vernici mogli usmeriti svoju veru. Isus Hrist je bio iscelitelj onda kao što je i danas.

Sada je Bill znao šta može učiniti po pitanju hiljadu zahteva za molitvom. Kao Pavle i on se može pomoliti nad komadićima odeće i ti ga komadići odeće mogu zameniti. Razmišljao je o kupovini maramica za znoj u velikim količinama, ali kada je otkrio da bi ga to koštalo deset centi po komadu, odustao je od ideje jer nije bila isplativa. Budući da će ih slati besplatno, morao je smanjiti troškove na najniži moguć nivo. Neko je vreme koristio plahte tako što ih je rezao na trake i slao. Na kraju se setio trake. Traku je kupovao u velikim namotajima, na

[79] Ova je adresa još uvek aktivna, odakle se na zahtev šalju štampane propovedi Williama Branhama i službe snimljene na audio kasete. Međutim, danas se zove William Branham Evangelistic Association.
[80] 2. Kraljevima 4:29

stotine metara odjednom. Kada god je bio kod kuće između angažmana, proveo bi sate tako što bi sekao traku u komadiće od 10 cm i molio se nad svakim odsečenim komadićem. Kasnije bi njegov sekretar slao ove komadiće nad kojima se molio zajedno s uputstvom ljudima kako primiti božansko isceljenje verom u Božiju Reč. Bill je sugerisao ljudima da krpicu nad kojom je moljeno stave u Bibliju kod Dela 19. Na taj bi način, kada bi bolest ili nesretan slučaj zadesili njihovu porodicu, lako pronašli krpicu blizu citata iz Pisma koji će ohrabriti njihovu veru.

Uskoro su počela pristizati pisma sa svedočanstvima o isceljenjima i čudima povezanim s molitvenim krpicama. Povremeno je Bill čak i video rezultate. Jedno dramatično svedočanstvo došlo je od žene koja je živela u pamučnom kraju blizu Camdena u Arkansasu. Dok je čistila petrolejsku lampu, ispao joj je stakleni dimnjak koji se razbio o sto i poseklo joj arteriju na ruci. Zamotala je posekotinu jastučnicom, ali krvarenje nije prestajalo. Pokušala je zamotati plahtu. Krv je samo nastavila špricati. Suprug joj je bio u Camdenu, a najbliže komšije udaljeni 3 km. Nije imala telefon niti automobil, a svake je sekunde postajala sve slabijom. Znala je da će uskoro umreti, ako... Odjednom se setila molitvene krpice. Otvorivši Bibliju na Dela 19, uhvatila je molitvenu krpicu i stavila je na ranu. Krvarenje je odmah prestalo. Tog je popodneva propešačila tri kilometra kroz blato kako bi uhvatila Greyhoundov autobus za Little Rock u Arkansasu udaljenom 160 km, gde je Bill održavao sastanke. Ušla je na službu u blatnjavim čizmama uzvikujući zahvale Isusu zbog takvog čuda. Bill je video duboku posekotinu na ruci žene i molitvenu krpicu koju je koristila. Niti jedna kapljica krvi nije zaprljala molitvenu krpicu. Bog je poštovao njenu jednostavnu veru.

OVAJ NOVI DAR, raspoznavanje vizijom, nikad nije izneverio u preciznosti. Auditorijum je bio zapanjen Božijom snagom i blizinom. Onima koji su verovali da je za vreme raspoznavanja na bini zapravo Isus Hrist, vera bi narasla dovoljno da veruju kako je sve moguće.

Dok je Bill održavao svoj prvi sastanak u Beaumontu u Teksasu, velika je gradska arena bila gotovo puna. Dok je čekao da priđe treća osoba iz reda za molitvu, Bill je primetio dva čoveka kako nekoga nose na nosilima prema prostoru za orkestar. Čovek na nosilima je bio prekriven plahtom. Bill je primetio koliko je lice čoveka crveno. Odjednom se nad nosilima pojavila vizija čoveka koji propoveda na bini. Bio je to isti čovek koji je upravo sada bolestan ležao na nosilima.

Upirući prstom u nosila, Bill je rekao: "Gospodine, vi ste propovednik Evanđelja."

Čovek je preplašeno trznuo glavom. "Da. Kako znate?"

Bill nije odmah odgovorio jer je u viziji posmatrao još nešto. Tada je rekao: "Da, vi ste propovednik i pre oko četiri godine Bog vam je rekao da učinite nešto što niste učinili. Otada imate samo probleme, a sada ste u bolnici s presađenom kosti u nozi."

Čovek crvenog lica je povikao: "Isuse, smiluj se!" i u tom ga je trenutku Gospod iscelio.

Bill je pogledao ko je sledeći bolesnik u redu za molitvu. Donny Branham je vodio mladu ženu uz stepenice na binu. Obazrevši se ponovo na čoveka crvenog lica koji je upravo bio isceljen, Bill je video da anđeo još uvek lebdi iznad nosila. Bill je pažljivo posmatrao. Uskoro se svetlo pomaklo prema prostoru za orkestar gde je bilo mnogo ljudi u invalidskim kolicima i na nosilima. Bill je posmatrao anđela Gospodnjeg znajući da svaka vizija mora doći kroz to svetlo. Uskoro se zaustavilo nad drugim čovekom koji je ležao ispružen na nosilima. Odjednom je svetlosni balon prešao u viziju. Bill je video platformu u teksaškoj preriji. Visoko na tornju radnik je pokušavao na konopcu zavezati čvor za skraćivanje konopca kako bi mogao koturom podići težak predmet. Bill ga je video kako je promašio stopu za noge i pao na tlo.

"Vi, gospodine, tamo dole na nosilima." Bill je pokazao direktno prema njemu. On nije bio daleko. "Radili ste na naftnim poljima, zar ne? Bili ste aeromonter."

"Da, gospodine," povikao je čovek. "Tako je."

"Pali ste pre oko četiri godine. Odveli su vas u bolnicu, a doktor vam je bio visoki čovek s crnom kosom. Vaša supruga je plavokosa i imate dvoje male dece. Vidim vas sve u bolnici kako razgovarate s doktorom. Nije vam mogao pomoći i otada ste paralisani od pojasa naniže."

Čovek je odgovorio: "Propovedniče Branham, ne znam kako to znate, ali to je istina. Šta moram učiniti?"

Upravo je tada Bill video istog čoveka obučenog u smeđe odelo kako hoda kroz vazduh ljudima iznad glava i govori: "Slava Gospodu. Slava Gospodu." Dok je još posmatrao viziju, Bill je izjavio: "Gospodine, Isus Hrist vas je iscelio. Ustanite."

Iako je bio paralizovan četiri godine, sada je ustao i za trenutak hvatao ravnotežu na klimavim nogama pre nego je počeo hodati prolazom slaveći Isusa Hrista, svog iscelitelja. Zajednica je buknula u proslavljanju.

Bill je posmatrao natprirodnu vatru. Još uvek je bila u području za orkestar i lebdela iznad glava ljudi. Uskoro je stala iznad mlade žene vezane za invalidska kolica. Kada je nastupila vizija, Bill je video još jednu mladu ženu sličnu ženi u invalidskim kolicima, ali dovoljno drugačiju da je Bill znao da se ne radi o istoj osobi. U viziji je ova druga mlada žena držala novorođenu spastičnu bebu umotanu u plavu plahtu s belim resicama. Onda se činilo da se vizija grana i pokazuje na stariju ženu koja je sedela u auditorijumu nekoliko redova iza žene u invalidskim kolicima. Bill je prepoznao da je ova starija žena mlada majka iz vizije. Sada je shvatio. Dok je pokazivao na ženu u invalidskim kolicima, rekao je: "Mlada damo, zar niste rođeni kao spastičarka?"

Zajednica se brzo utišala da bi mogla čuti kako se odvija nova drama.

"Da, jesam," odgovorila je.

"Video sam viziju vaše majke kako vas drži u plavoj plahti dok ste bili beba, pre 25 godina. U kolicima ste zadnjih 17 godina. Vaša majka sedi upravo ovde, oko četiri reda iza. Gospođo, zar nije ovo vaša ćerka?"

"Jeste, gospodine," potvrdila je starija gospođa.

"Stanite pored svoje ćerke."

Dok se majka provlačila iz reda prema glavnom prolazu, njena je ćerka u invalidskim kolicima pitala: "Brate Branhame, šta moram učiniti? Jesam li isceljena?"

"Sestro, jedino što znam je da je to sve što sam video. Vizija me je napustila. Ne mogu reći ništa drugo osim onoga što mi On kaže da kažem."

Budući da više nije mogao videti Vatreni Stub u auditorijumu, Bill je ponovo obratio pažnju na red za molitvu. Sada je pored njega stajala sledeća pacijentkinja. Bila je lepa mlada devojka u svojim ranim dvadesetima, s dugom tamnom kosom koja joj je padala niz ramena. Izgledala je kao Božija svetica. "Dobro veče, sestro." Uzeo je njenu desnu ruku u svoju levu. "Osećam duh gluvoće, ali vibracije nisu jake. Možeš li me čuti, sestro?"

"Da, mogu vas čuti. Gluva sam na jedno uho. Tako mi je mnogo godina."

"To je objašnjenje toga. Veruješ li da će te Isus isceliti ako Ga zamolim?"

"Svim srcem verujem to."

Pognuvši glavu, Bill je zatražio isceljenje žene. Bila je to tiha molitva, jedna od onih kakve je inače molio. Znao je da Bog ne odgovara na glasne emocije, On odgovara na veru u Njegovu Reč. Ovaj put demon nije otišao. Bill je i dalje osećao pulsiranje vibracija kao male električne struje. Ponovo se pomolio. Uzorak belih kvržica koje su predstavljale gluvoću nastavio se micati po poleđini njegove otečene leve ruke.

"Ovde je nešto pogrešno. Duh gluvoće ne odlazi." Bill je pogledao duboko u oči mlade devojke. Odjednom kao da se ona odmakla na bini, a na njenom je mestu bila vizija mlade devojke s pletenicama. Bill je govorio dok je posmatrao viziju: "Kada si imala 14 godina nosila si duge pletenice zavezane na krajevima kariranom trakom. Otprilike u to vreme krenula si pogrešnim putem. Dobila si dete s čovekom pre nego što si se udala."

Žena je rukama prekrila svoje lice. "Tako je, brate Branhame."

"Udala si se za čoveka koga nisi volela, pa si ga ostavila. Zatim si se družila s religioznim kultom gde su te prisilili da se

udaš za drugog čoveka koga nisi volela. Pa si i njega takođe napustila. A sada si još udana za trećeg čoveka."

Jecala je: "Svaka je reč istina."

Bill je nastavio: "Nekad si bila hrišćanka, ali si otišla od Boga."

"Tako je," uzdahnula je dok se spoticala kao da će pasti u nesvest. Iznenada je vrisnula. Ne samo da joj je Bog oprostio njene grehe, takođe joj je vratio sluh oštećenom uhu.

Dok je mnoštvo slavilo Boga, Billova se pažnja ponovo vratila na prostor za orkestar gde je sada majka stajala pored svoje ćerke spastičarke. U vazduhu iznad njih je video svetlo. Trenutak kasnije je video viziju te kćeri spastičarke kako ustaje iz invalidskih kolica. Znao je da to mora biti vizija jer je nosila drugačiju haljinu. Ipak, vizija se činila stvarnom kao mikrofon ispred njega. Bill ju je posmatrao kako hoda iznad glava ljudi i viče: "Hvala Bogu! Hvala Bogu!" dok vizija nije iščezla.

Bill je pokazao na spastičarku: "Sestro, Isus Hrist, Sin Božiji, čuo je tvoje molitve i iscelio te. Stani na noge." Ustala je. Majka joj je pomogla ustati iz invalidskih kolica i htela ju je držati za ruku, ali se ćerka, koja više nije bila spastičarka, otrgnula svojoj majci kako bi mogla sama hodati.

Zajednica je ustala kao jedan. Božija je sila zahvatila zgradu i iscelila sve koji su verovali. Bill je posmatrao kako neki bacaju štapove i štake, a ostale kako ustaju iz invalidskih kolica. Nije bilo moguće znati koliko je još stotina ljudi isceljeno od bolesti koje nisu imale spoljne znakove oboljenja. Bill nije ni trebao nastaviti s redom za molitvu. Činilo se da u zgradi nije ostao niko za molitvu. "Ovo je," pomislio je, "onako kako bi trebalo biti."

Ovakva su čuda naglasila činjenicu da ljudi nisu morali dolaziti kroz red za molitvu kako bi primili isceljenje. Morali su verovati u Božija obećanja. Zato je Bill želeo da se na svim sastancima svira njegova himna:

Samo veruj, samo veruj,
Sve ti je moguće, samo veruj...
Isus je tu, Isus je tu,
Sve ti je moguće, Isus je tu...

"Zapamtite," govorio je Bill svom slušateljstvu, "ovi vas darovi ne mogu isceliti. Vaša vlastita vera u Božija obećanja donosi isceljenje. Ovi vam darovi mogu pomoći shvatiti da je natprirodni Bog ovde kako bi održao Svoja obećanja. Prijatelji, verujem da se apostolski dani ponavljaju pred našim očima. Verujem da se približava dolazak Isusa Hrista. Verujem u doslovan, fizički drugi dolazak Hrista. Verujem da imamo samo malo vremena za rad. I verujem da je ovo opšte probuđenje koje danas obilazi zemlju s tolikom silom natprirodna potvrda poruke: kao što je bilo u dane Noeve - nacije su bile izgubljene u grehu i određene za uništenje, a Noa je propovedao svoje fanatično Evanđelje pozivajući ljude u arku sigurnosti. Verujem da Evanđelje Sina Božijeg, očitovano po Duhu Svetom, obilazi danas zemlju pozivajući ljude u arku sigurnosti, koja je Isus Hrist - Gospod."[81]

[81] William Branham: "Objašnjenje službe," propoved propovedana u Minneapolisu u Minnesoti, 11. jula 1950. godine

Poglavlje 45
Fenomeni u Fort Wayneu
1949.

WILLIAM BRANHAM je poslušao savet svojih rukovodioca te se postepeno vraćao u službu, oprezno kao čovek koji je naučio tešku lekciju. Iako je tokom 1949. godine održao brojne jednovečernje službe, isplanirao je vrlo malo višednevnih skupova - Regina u Saskatchewanu, Windsor u Ontariju, Beaumont u Teksasu, Zion u Illinoisu, Minneapolis u Minnesoti i konačno kasno na jesen tri večeri u Fort Wayneu u Indiani.

U Fort Wayneu mu je društvo pravila Meda, a povela je njihovu trogodišnju kćer Becky. Došla je i Margie Morgan kao medicinska sestra da pomogne i ohrabri bolesne dok čekaju u redu za molitvu. Već su bile prošle tri godine otkako ju je Margin muž doveo u Branhamov šator, bez svesti i skoro mrtvu od raka. Ona je bila prvi Billov slučaj otkako je primio svoje poslanje od Boga da odnese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kada je Bill prvi put video Margie imala je oko 23 kg. Žena je sada imala 70 kg i osećala se odlično.

Prvo veče u Fort Wayneu u pozorištu u centru grada naguralo se preko 5000 ljudi. Kao i obično, Bill je počeo tako što je govorio zajednici o veri u završeno delo Isusa Hrista. Objasnio je proces božanskog isceljenja naglasivši njegove biblijske osnove. Spomenuo je svoje poslanje. Opisao je svoja dva znaka i objasnio, što je bolje mogao, kako svaki pojedini

znak funkcioniše. Tada je opisao viziju koju je imao o uskrsnuću mrtvog dečaka. Zapišite to na prazne stranice u svoje Biblije," nagovarao ih je. "Tada ćete, kada se dogodi, znati da sam vam rekao istinu."

Atmosfera u dvorani se činila hladnom i sumnjičavom. Kada je Bill spomenuo anđela Gospodnjeg, primetio je da se mnogi u slušateljstvu skeptično gledaju. Bill je znao da su to oni koji nisu bolesni. Bolesni bi bili toliko željni pomoći kao što su gladni željni hrane.

Dok su portiri skupljali red za molitvu, na kraju bine je mlada žena u beloj haljini svirala veliki klavir. Izvežbanim prstima svirala je staru crkvenu himnu "Veliki Lekar".

Prvi bolesnik u redu za molitvu bio je mali dečak hrom zbog dečije paralize. Na binu ga je doveo Howard Branham da bi majka mogla sačuvati svoju stolicu. Uzevši bespomoćno dete u ruke, Bill je pognuo svoju glavu i pomolio se: "Nebeski Oče, molim Te da budeš milostiv..."

Odjednom je Bill video zaslepljujuće svetlo. Prvo je pretpostavio da je domar usmerio reflektor prema njemu. Bill je pomislio: "To je nekulturno. Ako domar i ne podržava sastanke, ne bi trebao to raditi." Škiljeći, Bill je pogledao prema balkonu u nadi da će moći dati znak domaru da ga ugasi. Tada je shvatio da to uopšte nije bio reflektor. Bio je to anđeo Gospodnji koji se spuštao sa plafona i sijao jače nego obično. Sad je Bill mogao čuti taj karakterističan zvuk: *huussss*. Anđeo je sišao pravo na binu. Bill se nije sećao šta se zatim dogodilo - je li on ispustio dečaka ili mu je dečak skočio iz ruku. Dečak je završio na tlu s obe potpuno normalne noge. Vrištao je od uzbuđenja i otrčao niz stepenice koje su vodile niz binu. Njegova je majka povikala i skočila iz stolice s raširenim rukama kako bi uhvatila svog sina ako padne. Tada je i ona videla zvezdu... i pala u nesvest.

Kada je to videla mlada žena za klavirom, podigla je svoje ruke visoko iznad glave i vrisnula. Čudesno, tipke klavira su se same nastavile pritiskati, svirajući istu himnu:

Veliki Lekar je sada ovde,
Saosećajni Isus.

On govori da bi razveselio klonula srca,
O, slušajte Ime Isus...

Mlada pijanistkinja je ustala i (još uvek s rukama u vazduhu) počela pevati himnu na drugom jeziku, dok je klavir sam nastavio svirati. U beloj haljini i s dugom plavom kosom koja joj je visila niz leđa, izgledala je i zvučala kao anđeo.

Ova su dva čuda rasplamsala veru u srcima po celom slušateljstvu. Sedam stotina ljudi je zakrčilo prolaze pokušavajući otići napred i predati svoje živote Isusu Hristu. Budući da napred nije bilo dovoljno prostora za toliki narod, većina je kleknula u prolaz, plačući: "Bože, smiluj se meni, grešniku."

Kada se na kraju red za molitvu nastavio, dva su čoveka dovela na binu starog slepca za molitvu.

Bill ga je pitao: "Gospodine, verujete li da je istina ono što govorim?"

"Da, verujem," odgovorio je.

Tada je došla vizija. Bill je rekao: "Vi se zovete John Rhyn. Katolik ste. Živite u Benton Harboru gde prodajete novine na uglu ulice. Bili ste slepi oko dvadeset godina. Ovako govori Gospod: 'Isceljeni ste.'"

Rhyn se počešao po glavi. "Ali i dalje ne vidim."

"To nema nikakve veze. Isceljeni ste. Video sam da se to dogodilo u viziji, a vizije nikad ne greše."

John Rhyn mu se zahvalio te su ga odveli. Kasnije tokom te večeri ista su dvojica po drugi put dovela Johna Rhyna kroz red za molitvu.

Rhyn je rekao: "G. Branham, rekli ste mi da sam isceljen."

"A vi ste meni rekli da mi verujete," uzvratio je Bill.

"Verujem vam. Rekli ste mi stvari iz mog života koje sigurno ne znate sami od sebe. Zato vam nemam razloga ne verovati. Jednostavno ne znam šta sada učiniti."

Bill je mogao videti da čoveku treba nešto da pomogne njegovoj veri da ostane čvrsta. "Samo ponavljajte: 'Njegovim

ranama ja sam isceljen,' i svedočite svima da vas je Gospod iscelio jer je to: 'Ovako govori Gospod.'"

Drugo veče skupa, John Rhyn je sedeo na balkonu. Za vreme službe je ustajao i vikao: "Slava Bogu što me je iscelio!" iako je i dalje bio slep kao i pre.

Te je večeri kroz red za molitvu došla gospođa koja je nosila devojčicu s nogom u gipsu. Kada je Bill vidio gips, rekao je: "Devojčica ima kraće i deformisano stopalo, zar ne?" Sestro, hoćete li učiniti ono što vam kažem?" Žena je rekla da hoće. Bez da se pomolio za devojčicu, Bill je dao uputstva majci: "Idite kući i večeras skinite gips s deteta. Otkrićete da joj je noga normalna. Dovedite je ponovo sutra uveče i svedočite o velikoj stvari koju je Isus Hrist učinio."

Najdivnije čudo te druge večeri dogodilo se kada je Isus Hrist vratio vid slepoj devojci. Ipak, svako je isceljenje, bilo zapanjujuće ili skromno, bilo važno osobi koja ga je primala - kao isceljenje devojke s ukrštenim očima koja nije mogla dobiti molitvenu karticu. Na pola molitvene službe devojka je otišla na ulaz gde je gđa. Bosworth prodavala hrišćansku literaturu. Gđa. Bosworth je videla devojku kako plače i pitala je u čemu je problem.

"Upravo sam videla devojku s ukrštenim očima isceljenu na bini," jecala je devojka. "Kada bih samo mogla doći u taj red za molitvu i ja bih bila isceljena. Ali ne mogu dobiti molitvenu karticu."

Videvši koliko su drastično bile ukrštene oči ove tinejdžerke, gđu. Bosworth je preplavilo sažaljenje. "Ne trebaš molitvenu karticu, sestro," rekla je devojci. "Trebaš imati veru. Evo šta bi trebala učiniti. Vrati se negde odakle možeš videti brata Branhama i svim srcem veruj da je pronicanje dar od Boga. Uveravam te da će te on za nekoliko minuta pozvati."

Bill je bio na bini okrenut leđima ovoj devojci dok se molio za one u redu za molitvu. Osetivši snažno povlačenje vere iza sebe, okrenuo se prema njoj i pretraživao zadnji deo zgrade kako bi pronašao odakle dolazi. Mnogi su ljudi verovali, bilo je teško izdvojiti jednog. Ali, mogao je osetiti da je nečija vera preskočila na viši nivo. Zatim je Bill ugledao nju. Rekao je u mikrofon: "Mlada damo u zelenom kaputu što sediš daleko iza,

imaš ukrštene oči, zar ne? Nemoj se više bojati. Isus Hriste te iscelio." Trenutno je bilo tako.

Do kraja molitvene službe Bill je osećao vrtoglavicu od umora. Posrćući je otišao s bine na mesto skriveno od zajednice iza bočnog zastora.

Baptistički je propovednik po imenu dr. Pedigrew nestrpljivo čekao da bi razgovarao s njim. "G. Branham, koristite najslabiju gramatiku od bilo kojeg javnog govornika koga sam ikad čuo. A stojite ispred tolikog mnoštva - to je strašno!"

Bill je i pre razgovarao s dr. Pedigrewom te je znao da je taj čovek u svom jeziku kao diplomata, uglađen i precizan. "Da, gospodine," Bill se popustljivo složio, "znam da mi je gramatika loša. Ja sam najstariji od desetoro dece i moj se otac razboleo kada sam bio još dečak te sam morao raditi umesto da sam išao u školu."

"To nije izgovor," insistirao je Pedigrew. "Sada si odrastao. Mogao bi uzeti dopisivački kurs i doterati svoju gramatiku."

"Pa, otkako me je Gospod pozvao u ovaj posao, provodim puno vremena u molitvi za bolesne. Nemam puno slobodnog vremena."

"To je sramota," grdio ga je dr. Pedigrew. Sve te hiljade ljudi slušaju kako koristiš reči poput *jok*, *dobav'ti*, i *nos't*.

"O, čini se da me dosta dobro razumeju."

"Nije poenta u tome. Ovi vas ljudi gledaju kao vođu. Trebate im pokazati šta je ispravno. Na primer, večeras ste rekli: 'Svi vi ljudi dođite do ove *prop'vedaonice*.'"

"Da, gospodine. Zar to nije ispravno?"

"Ne, ne, ne! To je *propovedaonica*, a ne *prop'vedaonica.* Ljudi bi vas više cenili kada biste imali ispravan izgovor reči."

Iscrpljen od napora raspoznavanja, Bill više nije imao snage raspravljati o ovome. "Gospodine, ti ljudi ne brinu hoću li reći *prop'vedaonica* ili *propovedaonica*. Oni žele da živim ispravnim životom i prikažem ono o čemu govorim. Ja ne podržavam nepismenost koja je već naštetila svetu. Ali s druge strane, ne verujem da osoba mora imati visoko obrazovanje da bi spoznala Isusa Hrista i imala večni život."

Upravo se tada pojavio Ern Baxter da ga izbavi. Dok je Baxter vozio Billa i njegovu porodicu nazad u Indiana hotel gde su odseli, pitao je: "Brate Branhame, zašto se nisi pomolio za tu devojčicu s kraćim i deformisanim stopalom?"

"Nije bilo neophodno pomoliti se za nju. Danas popodne sam imao viziju njenog isceljenja. Nikad nisam doživeo da su vizije izneverila."

Margie Morgan je rekla: "Brate Bill, pomagala sam hromim ljudima koji su sedeli napred i osetila sam posebno breme za jednog čoveka. Mislim da je to zato što jako liči na mog supruga. Zove se g. Leeman. Jesi li ga primetio?"

"Ne, nisam, sestro Margie. Potražiću ga sutra uveče."

U petak, njegovo zadnje veče u Fort Wayneu, Bill je rekao svojim rukovodiocima da bi želeo imati "brzi red" ako oni misle da on to može. Složili su se pod uslovom da podeli teret s lokalnim propovednicima kako molitvena služba ne bi potrajala predugo. Bill se složio s tim.

Red za molitvu je počeo svedočanstvom žene koja je veče pre na molitvu dovela svoju kćer s kraćim i deformisanim stopalom. Ona je nakon službe odvela svoju kćer kući i sat vremena sekla gips. Noga se činila dobro. Ujutro je to potvrđeno rendgenom kod doktora - stopalo je bilo savršeno.

Ovo je svedočanstvo pokrenulo veliku zajedničku veru. Toliko se ljudi guralo da bi ušlo u "brzi red" za molitvu tako da mnogi koji su bili teško hromi nisu mogli doći na red. Bill je zapazio g. Leemana, hromog čoveka koji je ličio na supruga Margie Morgan. Neki su mu ljudi pomagali pokušavajući ga dovesti u red za molitvu, ali je pretrpan red bio prebrz i nisu uspeli. Zato su ti ljudi odneli g. Leemana blizu mesta gde se Bill molio, podigli ga preko ruba i spustili na binu u nadi da će se tamo pomoliti za njega. Nažalost, u zbunjenosti ljudi koji su prolazili kroz red za molitvu nisu primećivali bespomoćnog čoveka kako leži na podu. Uskoro je bela košulja g. Leeman bila isprljana stopama i otiscima cipela.

Primetivši situaciju g. Leemana, Bill je rekao u mikrofon: "Neka taj jadan čovek ne leži tamo." Dok je govorio, Bill i g. Leeman su se susreli pogledom. Bill je mogao osetiti povlačenje vere g. Leemana. Dva su čoveka odnela g. Leemana nazad na

njegovo mesto. Bill je odjednom osetio nadahnuće da siđe i porazgovara s njim.

"O, brate Branhame," rekao je g. Leeman dok mu je Bill prilazio, "da sam ti samo mogao dotaknuti nogavicu na bini, verujem da bih bio isceljen."

"Neka vas Bog blagoslovi, brate," rekao je Bill i došla je vizija. Između ostalog, Bill je video g. Leemana kako hoda poljem. Video je drugog čoveka kako skače s traktora i trči mu u susret. Bill je posmatrao kako se dva čoveka grle. Vizija je iščezla. Bill je rekao: "Brate, imate multiple sklerozu, zar ne? Postepeno vas je paralizovala i vezala za krevet zadnjih deset godina. Vi ste poslovan čovek u Fort Wayneu i nikad niste prestali raditi. Vidim vas kako ležite u posebnom krevetu koji se podiže tako da možete raditi za pisaćom mašinom."

Razumljivo da je g. Leeman bio zadivljen. "Tako je, brate Branhame. Kako ti to znaš?"

"Gospod mi je pokazao viziju. Puno ste se molili, a On je čuo vaše molitve. Isus Hrist vas je iscelio. Stanite na noge."

U zgradi je bilo mnogo buke i kretanja da je samo nekolicina ljudi primetila starijeg čoveka koji je ustao na noge po prvi put u zadnjih deset godina. Bill je krenuo prema stepenicama koje vode na binu. Jedan je drugi stariji gospodin koji je sedeo u prvom redu pružio ruku i uhvatio Billov kaput dok je prolazio. Mršava je ruka starijeg čoveka bila jako deformisana. Nešto je rekao, ali Bill nije razumeo o čemu se radi. Bill se nagnuo da bi ga čuo od žamora.

Čovek je govorio: "Znam da ću ozdraviti, brate Branhame, ako samo dotaknem tvoju odeću."

Odjednom je Bill shvatio da je ovog čoveka već video - u viziji koju je upravo gledao o g. Leemanu. Ovo je bio čovek na traktoru!

"Vi ste farmer, zar ne? I vi ste prijatelj g. Leemana, onog tamo." Pokazao je prema g. Leemanu koji je hodao s rukama u vazduhu, pridružujući svoj glas ostalima koji su slavili Gospoda.

"Da, da."

"Mnogo ste godina paralizovani zbog artritisa, ali ne brinite, jer ovako govori Gospod: 'Bićete dobro.'"

SLEDEĆEG JUTRA portir je pokucao na vrata Billove hotelske sobe. "Propovedniče Branham, žao mi je što vam moram reći, ali nećete moći izaći kroz glavni ulaz. Nekako su otkrili da ste ovde i sad je predvorje puno ljudi koji vas žele videti."

"To je loše," rekao je Bill. "Bili smo skoro spremni izaći na doručak."

Portir je imao predlog: "Mogu vas provesti na ulicu kroz kotlarnicu, ako vam ne smeta gaziti po gomili pepela."

"To zvuči bolje nego ne jesti."

"Idem proveriti je li put slobodan pa ću se vratiti po vas za nekoliko minuta."

Uskoro se portir vratio. Bill, Meda, Becky i Margie Morgan pratili su mladića u podrum, prošli su pored peći na drva, gomile cepanica i kroz vrata izašli na ulicu. Niko nije primetio da odlaze. Kako bi se osigurao da ga ne prepoznaju, Bill je spustio kapu nisko na čelo i podigao kragnu na svom kaputu. Nosio je svoju ćerku Becky tako što je njenu glavu naslonio sebi na lice, što mu je takođe pomoglo prikriti lice. Hodali su niz 2. ulicu jedan blok kuća, a onda počeli prelaziti ulicu prema Hobb's Houseu, restoranu kojeg su posećivali nekoliko zadnjih dana. Odjednom se Bill naježio kad je osetio prisutnost anđela Gospodnjeg. Stao je.

"Šta se dogodilo, dragi?" pitala je Meda.

"Duh Gospodnji mi je upravo rekao da skrenem levo." Bill je dao svoju kćer Medi i počeo hodati.

"Ali, brate Bill," rekla je Margie, "ovde smo jeli."

Meda je stavila jedan prst okomito preko usta. "Šššš. Videla sam takav izraz na njegovom licu i pre. Duh ga vodi. Samo pratimo."

Nakon još nekoliko blokova kuća, Bill je ušao u punu kafanu zvanu Miller's Cafeteria. Poslužili su se i seli za sto. Pre nego je Bill uspeo zagristi tost, žena za drugim stolom je povikala: "Slava Bogu!" te je ustala s pogledom usmerenim prema Billu.

Margie je šapnula Billu: "Bolje da odeš. Ako ne odeš, cela će te grupa blokirati ovde."

"Nemoj to govoriti, Margie. Duh Sveti radi nešto."

Žena sa susednog stola je došla za Billov stol. Nervozno je rekla: "Brate Branhame, nadam se da ne mislite da sam nepristojna, ali mislim da vas je Gospod doveo ovde da biste sreli mene."

"Pa recite mi svoju priču, sestro."

"Moj brat i ja smo iz Teksasa." Pokazala je na bledog čoveka koji je još uvek sedeo za stolom. Čovek ih je posmatrao, ali se nije potrudio ustati. Nije izgledao dobro. Gospođa je nastavila: "Moj brat umire od srčane mane. Doktori mu ne mogu pomoći. Srce mu je toliko povećano da pritiska dijafragmu. Prošle je nedelje ponovo bio na pregledima i doktor mu je rekao da mu je preostalo samo još malo života. Brate Branhame, sledili smo vas na deset sastanaka do sada, ali moj brat nikada nije mogao doći u red za molitvu. Ostali smo bez novca, ali smo želeli pokušati još jednom, te smo prodali kravu da bismo imali novac za put u Fort Wayne. Kada smo stigli ovde, bilo je toliko ljudi da nismo uspeli ni ući u zgradu. Prošle sam noći bila očajna. Molila sam se celu noć. Zaspala sam rano ujutro. Sanjala sam da mi Bog govori da pronađem mesto po imenu Miller's Cafeteria te ako budem tamo sa svojim bratom u devet sati, da će moj brat biti isceljen."

Bill je pogledao na svoj sat. Bilo je tačno devet sati. "Dovedi svog brata ovde." Bill je dotaknuo desnu ruku čoveka svojom levom rukom. Imao je osećaj kao da je dotaknuo golu električnu žicu. Demonske su vibracije pištale u Billovoj ruci. Stao mu je ručni sat. Pognuvši svoju glavu, Bill se tiho pomolio: "Oče, u Ime Tvog Sina Isusa Hrista, molim Te isceli ovog čoveka."

Vibracije su zamrle. Čovek je stavio svoje ruke na prsa i duboko udahnuo. "Osećam se drugačije," rekao je. Ponovo je udahnuo plućima iznenađen što ne oseća bol. "Pa, ovako se nisam osećao otkako sam bio mladić."

Scena je privukla pažnju ostalih. Iako nije ni pipnuo doručak, Bill je zaključio da je bolje da ode pre nego ga previše ljudi prepozna jer će tada teško otići.

Čim je izišao iz kafane, žena koja je stajala odmah ispred vrata pogledala ga je raširenim očima od iznenađenja. Sledećeg je trenutka pala pred njim na kolena na stazu, uhvativši ga za nogavicu. "O, Bože," jecala je zatvorenih očiju. "O, Bože, hvala Ti." Bila je mršava odevena u crno. Suze su kapljale iz njenih očiju, a celo joj se telo treslo od snažnih emocija.

Bill je nežno stavio ruku na njeno rame. "Ustani sestro i reci mi u čemu je problem."

"Ja sam gđa. Damico iz Chicaga," rekla je drhtavim glasom dok je ustajala. "Imam maligni tumor. Ne može mi pomoći ni Mayo klinika. Primala sam tretmane radijumom i rendgenom, a tumor i dalje raste. Moj je suprug vlasnik velike fabrike za proizvodnju pašte tako da imam dovoljno novca za operaciju, ali su mi doktori rekli da u mom slučaju ne bi pomogla. Brate Branhame, sledila sam vaše sastanke. Stvarno sam pokušavala doći do vas, ali nisam mogla. Molila sam se i molila - toliko sam očajna. Ovog sam jutra sanjala da Gospod želi da stanem ispred Miller's Cafeterije deset minuta posle devet sati. I evo vas ovde!"

Uzevši ženu za zglob šake, Bill se pomolio: "Nebeski Oče, znam da me Ti vodiš. Isceli ovu ženu u Ime Isusa Hrista Tvog Sina." Trenutak kasnije osetio je da su vibracije raka iščezle.

Na povratku u Indiana hotel, Meda je želela otići u prodavnicu kupiti neke bojanke i bojice kako bi zaigrala Becky u hotelskoj sobi. Bill je požurio do sportskog dela pregledati opremu za ribolov. Ponovo je osetio anđelovu prisutnost. Pognuo je glavu i pomolio se: "Nebeski Oče, šta želiš da učinim?"

Jednako jasno kao što je čuo kako njegova žena razgovara s prodavcem, Bill je čuo anđelov glas da mu govori: *"Idi dole do kraja bloka kuća, pređi ulicu i stani tamo."*

Bill je poslao Medu i Margie nazad u hotel te je sledio Gospodnje upute. Stajao je na uglu dugo vremena posmatrajući krupnog policajca Irca kako duva u svoju zviždaljku i usmerava

promet. Ljudi su dolazili i odlazili preko pešačkog prelaza. Bill im je proučavao lica pitajući se zašto Gospod želi da stojim tamo. Nakon nekih deset minuta, Bill je zapazio mladu ženu kako dolazi do ivičnjaka s druge strane ulice. Nosila je crno-belu kariranu haljinu i škotsku kapu. Bill je osetio neobjašnjiv utisak da je to osoba koju treba sresti. Pomakao se tako da kada pređe ulicu mora proći pored njega. Saobraćajni je policajac podigao ruku i dunuo u zviždaljku. Automobili su stali i mlada je žena krenula preko. Imala je spuštenu glavu i prošla tačno pored Billa bez da ga je primetila. Dok ju je gledao kako odlazi, Bill je pomislio: "To je čudno. Zašto je Gospod želeo da joj se približim?"

Mlada je žena prošla nekih 5 metara, stala i okrenula se. Na licu joj je zasjalo iznenađenje. "O, brate Branhame!" Pojurila je prema njemu. "Brate Branhame, sanjam li ili ste to zaista vi?"

"Da, sestro, ja sam. Postoji li neki problem oko kojeg vam mogu pomoći?"

Reči su joj izletale kao da se boji da će on nestati pre nego završi. "Ja sam iz Kanade. Živim u ustanovi za invalide za $150 godišnje. Potrošila sam zadnje pare dolaskom na ove sastanke, ali nisam mogla doći u red za molitvu. Zadnje dve noći spavala sam na stolici u predsoblju hotela. Jutros sam potrošila poslednje kovanice na čašu kafe i krenula prema autoputu kako bih stopirala do kuće. Onda se dogodilo nešto čudno. Kao da mi je glas u glavi rekao da se okrenem i krenem u drugom smeru. Samo sam pogledala i videla vas."

"U čemu je stvar, sestro?"

"Moja je ruka oduzeta. Jahala sam psa kada sam bila mala devojčica. Pala sam na ruku. Otada se nije pravilno razvijala."

U Billovom umu više nije bilo pitanja o čemu se tu radi. "Ispružite ruku," zapovedio je. "Isus Hrist vas je iscelio."

Mlada je žena podigla svoju oduzetu ruku i počela vikati kada je shvatila da je zdrava kao druga ruka. Oko Billa su se okupili ljudi s ulice i tražili molitvu. Policajac Irac je ostavio svoj posao i pridružio im se. Tamo na ulici u Fort Wayneu u Indiani, Bill je održao red za molitvu koji je trajao gotovo sat vremena. Na kraju ga je pronašao lokalni pastor i vratio u hotel.

NAKON završetka sastanaka u Fort Wayneu, John Rhyn se vratio kući u Benton Harbor u Michiganu. Dve nedelje je stajao na ulici, prodavao novine i vikao: "Specijalno izdanje, specijalno izdanje, slava Gospodu što me je iscelio." Pošto je bilo očigledno da je još uvek slep, svi su mislili da je počeo gubiti razum. Onda ga je jednog dana dečak prodavac novina odveo u brijačnicu na brijanje. Dok mu stavljao penu na lice, brijač ga je zadirkivao govoreći: "John, neko mi je rekao da si bio u Fort Wayneu da se za tebe pomoli taj propovednik svetih valjača. Čak sam čuo da si isceljen."

John je odgovorio: "Tako je. Slava Gospodu što me je iscelio."

Čim je to rekao, vratio mu se vid. Vrišteći od radosti, skočio je sa stolice i trčao niz ulicu dok mu je oko vrata još uvek bio omotan peškir od brijanja. Uzvikivao je dobru vest svima koje je video. Te je noći nazvao Williama Branhama.

Nakon nekoliko meseci Bill se zaustavio u Benton Harboru posetiti Johna Rhyna. Sedamdesetogodišnjak je demonstrirao koliko dobro vidi tako što je na glas čitao novine. Tada je Rhyn pitao Billa hoće li otići s njim do jevrejskog sveučilišta gde je rabbi čekao da razgovara s njim. Bill je pristao.

Jevrejsko je sveučilište bilo na vrhu brda s pogledom na luku. Na vrata sinagoge je došao mladi rabbi s crvenom bradom. Nakon što je pozdravio svoje goste, rabbi je rekao Billu: "Znam da je John bio slep. Mnogo puta sam mu dao milostinju na ulici. Želim znati po kom si autoritetu otvorio njegove oči?"

"Nisam mu ja otvorio oči. Otvorio ih je Isus Hrist, Božiji Sin."

"Smešno. Isus nije bio Božiji Sin, niti je bio Hrist. Kada Mesija dođe, On će biti moćni vladar."

"Gospodine, vi gledate na Njegov drugi dolazak. Isto Pismo govori o Njegovom prvom dolasku kao jagnjetu za klanje."

Rabbi je protresao glavom. "Vi hrišćani govorite o jednom Bogu u tri osobe. Kažete Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh Sveti. To uopšte nema smisla. Ako je Otac osoba i Sin je osoba, to ga čini više od jednoga, što znači da vi imate bogove baš kao

mnogobošci. Vi pagani ne možete iseći Boga u tri dela i dati Ga Jevreju."

Bill je odgovorio: "Možda neki hrišćani dele Boga na tri dela, ali ja ne. Postoji jedan Bog. U Starom je zavetu bio poznat kao Jahve i manifestovao se na razne načine, kao Vatreni Stub koji je vodio Izraelce iz ropstva u Egiptu. U Novom se zavetu Bog manifestovao u telu u Svom Sinu Isusu koji je umro za grehe sveta. Gospodine, zar ne verujete svojim prorocima?"

"Naravno da verujem."

"Izaija je rekao: *"Jer, dete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savetnik divni, Bog silni, Otac večni, Knez milosrdni."*[82] Vidite, nisu to tri različite osobe, to je jedan Bog koji se manifestovao u tri razdoblja. U svakom je razdoblju Bog otkrio Sebe u drugom obličju: najpre kao Otac, onda kao Sin, a danas kao Duh Sveti. Zato ja krštavam ljude u Ime Gospoda Isusa Hrista jer je to Ime Oca, Sina i Duha Svetog."

Suza je kapnula niz rabbijevu kovrdžavu bradu. Bill se ponadao: "Sada verujete da je Isus bio Mesija, zar ne?"

Rabbi je pokazao na simbol svog sveštenstva - šestokraku Davidovu zvezdu na vrhu sinagoge. Rekao je: "Ja od ovoga dobro živim. Da nisam rabbi, mogao bih biti na ulici proseći za večeru."

"Radije bih pio izvorsku vodu i jeo slane krekere, i govorio istinu," rekao je Bill, "nego jeo pohovanu piletinu svaki dan i podržavao laž."

Drhteći, rabbi se okrenuo i vratio u sinagogu.

NEDUGO NAKON ovog razgovora, William Branham je održao jednovečernju službu isceljenja u Pine Bluffu u Arkansasu. Nakon što se sastanak završio, vratio se u svoju sobu na trećem spratu hotela u centru grada. Bio je toliko umoran da je u odeći legao na krevet i upravo je utonuo u san kada je čuo kako neko kuca na njegova vrata. Bio je to upravnik hotela.

[82] Izaija 9:6

"Jeste li vi propovednik Branham?"

"Da. Ima li problema?"

Čovek se vrpoljio. "Žao mi je, ali bojim se da ću vas morati zamoliti da napustite hotel."

"Zašto? Šta sam učinio?"

"Niste vi učinili ništa loše, ali jednostavno ne možemo imati ovo oko hotela." Upravnik je prišao prozoru i pokazao na ulicu.

Bill je prišao prozoru kako bi pogledao. Šokirao se. Red ljudi je izlazio iz predvorja hotela i protezao se celim putem niz blok kuća.

"Nekako su otkrili da ste ovde i ne mogu ih nagovoriti da odu."

Bill se osećao toliko umorno da mu se ovaj problem činio prevelikim. "Iskreno, gospodine, ne znam šta da uradim."

Upravnik je došao sa svojim planom. "Spustite se izlazom za slučaj požara u usku ulicu, dok ja pozovem taksi. Reći ću taksisti da se proveze uskom ulicu i pokupi vas. Već sam vam dogovorio da odsednete u drugom hotelu u gradu."

Bill je ponovo pogledao kroz prozor. Padao je sneg. Video je majke kako drže novine iznad bolesnih beba da po njima ne bi padao sneg. Video je druge ljude sa štapovima. Primetio je da se jedan čovek jako trese, bilo od hladnoće ili paralize. Bill nije mogao da ih ostavi tamo. Rekao je upravniku: "Ja imam drugačiji plan."

Bill je obukao kaput i sišao na ulicu. Stao je na uglu. Tamo u Pine Bluffu, ispod žućkastog svetla ulične rasvete, dok je padao sneg Bill je započeo molitvu za bolesne. Ovakav red za molitvu dao je iste rezultate kao i oni na dogovorenim sastancima. Jedan je čovek bacio štap uz povike: "Slava Isusu, isceljen sam!" Onda je i drugi bio isceljen, pa treći, što je uzrokovalo još uzvika i proslavljanja. Neko je počeo pevati. Ostali su se pridružili. Vera je rasla. Snežne su pahuljice svetlucale dok su s crnog neba padale na svetlo. Bila je to jedna od najlepših molitvenih službi koju je Bill ikada doživeo. Stajao je na ulici dok mu se prsti nisu ukočili i više niko nije tražio molitvu. Tada se odvukao uz stepenice do svoje hotelske sobe i zaspao.

MESEC DANA nakon sastanaka u Fort Wayneu, Bill je održavao službu u Little Rocku u Arkansasu. Prisustvovala je gđa. Damiko i s oduševljenjem ustala dati svedočanstvo - niti jedna stanica malignog tumora nije ostala u njenom telu!

Nakon nekoliko nedelja, Bill je primio pismo od g. Leemana koji je rekao da doktori ne mogu pronaći ni jedan trag multiple skleroze u njegovom organizmu. Napisao je da je upravo pre nedelju dana, dok se vozio ruralnim krajevima, video svog prijatelja farmera, koji je nekad bio invalid zbog artritisa, kako ore polje. G. Leeman je zaustavio automobil i počeo hodati preko brazda prema traktoru. Kada ga je prijatelj video kako prilazi, skočio je s traktora i potrčao mu u susret. Susreli su se nasred polja i zagrlili, podigli jedan drugoga sa zemlje i zajedno slavili Isusa Hrista. (Setivši se vizije, Bill se nasmejao.) G. Leeeman je spomenuo još jednu stvar u svom pismu. Rekao je da je ispričao svima koje poznaje o svom isceljenju, čak i jednom prijatelju iz Engleske koji je lični sekretar kralja Georgea VI.

Tu leži objašnjenje telegrama koji je Bill primio iz Engleske nakon nekoliko dana. Očigledno je kralj George, sada star 64 godine, zadnjih nekoliko godina postepeno gubio zdravlje. Impresioniran isceljenjem g. Leemana, kralj je želeo da William Branham doleti u Englesku da se pomoli za njega. Ako bude Božija volja, Bill je upravo planirao putovanje u Skandinaviju na proleće 1950. godine. Biće mu jednostavno stati u Londonu i pomoliti se za njegovo veličanstvo, kralja Georgea.

Bill je razmišljao o noći kada je primio svoje poslanje. Setio se što mu je anđeo rekao: *"Ići ćeš na mnoga mesta po zemlji i moliće se za kraljeve, i vladare i moćnike..."* U to se vreme ovo činilo toliko dalekim i neverovatnim. Sada se obistinjavalo.

Poglavlje 46
Anđeo fotografisan u Houstonu
1950.

KONAČNO je William Branham osećao da ima dovoljno snage za održavanje dužih skupova. Tako su mu u januaru 1950. godine rukovodioci organizovali 17 večeri za redom u Houstonu u Teksasu. Sastanke su započeli u koncertnoj dvorani koja je imala samo 4000 sedećih mesta. Prvo veče je bilo jasno da ova mala zgrada neće primiti broj ljudi koji žele prisustvovati. Sledeće veče su sastanke preselili u Sam Houston Coliseum. Tada su svi mogli sesti. Svako je veče bilo oko 8000 ljudi, do zadnje dve večeri skupa kada je neka neočekivana reklama odjednom popunila celu zgradu.

Iako je mnogo hrišćanskih propovednika iz grada radilo zajedno na tome da sastanci uspeju, bilo je onih koji su sprečavali njihov uspeh. Jedan je propovednik išao toliko daleko da je pokrenuo žestoki javni napad na Branhamov skup. Tek što je napustio baptistički seminar, propovednik Best je sada bio pastor velike crkve u Houstonu. Uprkos njegovim strogim upozorenjima, neki su članovi njegove crkve posetili Branhamove službe. To je naljutilo dr. Besta. Stavio je veliki oglas u jutarnjim novinama zlobno kritikujući uopšte božansko isceljenje i naročito Williama Branhama.

Fred Bosworth je doneo *Houston Chronicle* u Billovu sobu u Rice hotelu. "Brate Branhame, pogledaj ovo. U gradu je

propovednik, dr. Best, koji te izaziva na debatu o božanskom isceljenju. Slušaj šta je napisao: 'William Branham je religiozni fanatik i varalica. Treba ga proterati iz grada, a ja bi trebao biti taj koji će to učiniti.'" Brate Branhame, da sam ja na tvom mestu, prihvatio bih izazov i naučio tog mladog pametnjakovića ponešto o Božijoj Reči."

"Brate Bosworth, ne želim se svađati s nikim. Bog me je poslao da se molim za bolesne. Hiljade će verovati, zašto se svađati s jednim upornim koji neće? Pusti ga na miru. Isus je rekao da će biti ljudi kao što je on - slepe vođe slepaca."[83]

Kada je njegov izazov prošao neodgovoreno, sledećeg je dana dr. Best platio novi oglas, još zajedljiviji od prvog. Fred Bosworth je teškim korakom otišao do Billove sobe. Bacio je novine na krevet i rekao: "Nećeš verovati šta je taj propovednik rekao o tebi."

"Šta je rekao ovaj put?"

Bosworth je zgrabio novine i čitao: "William Branham se boji Istine. Boji se ispitati svoju doktrinu o božanskom isceljenju svetlom Božije Reči. Kada se pred njega stavi pravo Evanđelje, sramoti se debate o toj temi jer bi se time otkrile njegove greške. Odgovara mu da zavodi siromašne i neobrazovane podmuklom mešavinom psihologije i praznoverja.'" Bosworth je bacio novine nazad na krevet. "Brate Branhame, nemoj mu dopustiti da ponižava Božiju Reč. Prihvati izazov."

"Brate Bosworth," rekao je Bill, još uvek spokojan, "svako veče na sastanke dolazi oko 9000 ljudi, a oko 7000 njih želi molitvu. Ostalo mi je još samo nekoliko dana ovde u Houstonu. Zašto se igrati s ovom jednom neuravnoteženom osobom, kada se možemo moliti za bolesne i one u potrebi?"

"Ali, brate Branhame, svi bi ti ljudi koji dolaze na sastanke trebali znati šta je Istina. Neki su se od njih počeli pitati znamo li mi o čemu pričamo."

"Na meni je pomazanje Duha Svetog, brate Bosworth. Nemam vremena za svađu."

"Onda dopusti meni da prihvatim njegov izazov."

---

[83] Matej 15:12-14

Dok je posmatrao ovog 73-godišnjeg vojnika Evanđelja, Bill je razmišljao o citatu iz Pisma koji je pročitao gde je Kaleb tražio od Jošue privilegiju da napadne Anakovce, govoreći: "Sada mi je osamdeset i pet godina, ali sam još i danas snažan, kao što sam bio onoga dana kada me Mojsije poslao uhoditi zemlju Kanaan pre četrdeset i pet godina."[84] Bill je rekao: "Brate Bosworth, divim se tvojoj revnosti..." Odugovlačio je s rečima jer nije bio siguran treba li reći da ili ne.

Osetivši neodlučnost, Bosworth je nastavio argumentovati. "Taj čovek nema niti jedan citat Pisma za koji se može uhvatiti. Daj da to dokažem, ne samo njemu, već i svim onim ljudima koji pokušavaju dobiti dovoljno vere da bi bili isceljeni."

"U redu, brate Bosworth, ako želiš i ako mi obećaš da se nećeš svađati..."

Fred Bosworth je zablistao od sreće. "Obećavam ti da se neću svađati. Samo ću mu dati Evanđelje." Pun uzbuđenja, Bosworth je napustio sobu kako bi rekao novinarima koji su čekali sprat niže.

Sledeće je izdanje *Chroniclea* donelo priču o nadolazećoj debati s maštovitim naslovom: "POLETEĆE CRKVENO PERJE". Associated Press je odmah telegrafisao ovaj članak drugim novinama u zemlji. Podiglo se veliko zanimanje u regiji i mnogi su ljudi došli u Houston kako bi sami videli ovaj obračun. Do šest sati to veče kada je bila debata bilo je zauzeto skoro svih 30 000 stolica u Sam Houston Coliseumu.

Bill najpre nije imao nameru ići slušati debatu. Jednostavno mu se nije dopadala pomisao o slušanju kako se dva čoveka raspravljaju na temu božanskog isceljenja. Po njegovom viđenju, Božiju Reč treba živeti, a ne debatovati o njoj. Ali kako se približavalo vreme, osetio je čudnu želju da ipak ode. Meda mu je pravila društvo, kao i njegov brat Howard i dva policajca. Kada su stigli u arenu, jedino je na trećem balkonu preostalo nešto slobodnih sedišta. S podignutom kragnom i nisko spuštenim šeširom, Bill se popeo stepenicama u odeljak 30 i seo. Niko ga nije prepoznao.

[84] Jošua 14:6-12

Fred Bosworth, koji nikada pre nije sudelovao u javnim debatama, došao je s dugim popisom citata iz Pisma misleći da će njih dvojica jednostavno raspravljati o biblijskim stihovima i konceptima. Ali, dr. Best je naučio svoj stil debatovanja na seminaru. Insistirao je da propovednik Bosworth uzme prvih pola sata kako bi prezentovao svoje stajalište, a onda će on u drugih pola sata izneti svoje gledište. Ako bude rasprave, to će doći na kraju.

S pouzdanjem ukorenjenim u godinama molitve i proučavanja, Fred Bosworth je koračao prema bini. "Dr. Best, žao mi je što moramo ovako raspravljati o Božijoj Reči, ali vi ste u novinama izneli tvrdnju da je brat Branham varalica i da božansko isceljenje ne postoji. Tema o kojoj večeras raspravljamo nije dar pronicanja brata Branhama - Božiji će se darovi sami dokazati. Tema rasprave je naučava li Biblija božansko isceljenje." Bosworth je podigao svoje beleške. "Ovde imam ispisano nekoliko stotina citata iz Pisma koji dokazuju da Hrist danas ima isti odnos prema bolesnima kao i uvek. Ako možete uzeti bilo koji od ovih citata i poreći moje teze ostatkom Biblije, tada više nećemo raspravljati o tome - priznaću poraz i sići s bine."

Bosworth je svom suparniku ponudio kopiju ovih citata iz Pisma. Dr. Best ih odbio dotaknuti, govoreći: "Svim tim ću se pozabaviti kada budem gore. Vi samo nastavite s onim što ste hteli reći."

"Onda, g. Best, postaviću vam jedno pitanje, a zadovoljiću se ako mi odgovorite samo s da ili ne. Je li se Jahvino otkupljujuće ime odnosilo na Isusa - da ili ne?"

Dr. Best se nije pomerio.

Bosworth je nastavio: "Pošto ste učenjak, dr. Best, znam da ste upoznati sa sedam Jahvinih složenih imena koja se nalaze širom Starog zaveta. Međutim, ukratko ću ih ponoviti radi slušaoca. Na 6. i 7. stranici moje Scofield Reference Biblije, dr. Scofield kaže u fusnoti: 'Jahve je jasno otkupljujuće ime Božanstva i znači Samopostojeći koji otkriva Sebe. U svom otkupljujućem odnosu prema čoveku, Jahve ima sedam složenih imena koja otkrivaju Njega kao Onoga koji do kraja ispunjava

svaku potrebu čoveka zbog njegovog palog stanja.' G. Scofield navodi tih sedam složenih imena kao:

Jahve - jireh - GOSPOD će pribaviti žrtvu (Post.22:14)
Jahve - rapha - GOSPOD koji isceljuje (Izlaz. 15:26)
Jahve - nissi - GOSPOD naša zastava (Izlaz. 17:15)
Jahve - Shalom - GOSPOD naš mir (Sud. 6:24)
Jahve – ra ah - GOSPOD moj pastir (Ps. 23:1)
Jahve - tsidkenu - GOSPOD naša pravednost (Jer. 23:6)
Jahve - shammah - GOSPOD je prisutan (Ezek. 48:35)

Ponovo ću vas pitati, dr. Best. Je li se Jahvino otkupljujuće ime odnosilo na Isusa?"

Dr. Best se premestio u stolici, ali nije govorio.

"Pa, dr. Best, iznenađuje me što ne odgovarate. Ovo je jedan od najslabijih argumenata koje imam. Je li moguće da ste shvatili moju poentu? Ako se ime Jahve-jireh odnosi na Isusa, a svi će se hrišćani složiti da se odnosi, tada se takođe mora odnositi i ime Jahve-rapha. Ako je Isus žrtva koju je Bog pripremio da nas spasi od naših greha, tada on takođe mora biti naš iscelitelj. Šta kažete na to, g. Best?"

"Pozabaviću se tim kada budem gore. Samo iskoristite svoje vreme."

Tako je sledećih 20 minuta propovednik Bosworth dotaknuo što je više citata iz Pisma o isceljenju stigao, objašnjavao ih i tkao ih u uverljiv goblen istine. Dotaknuo se citata kao što su:

... Ja sam Gospod koji dajem zdravlje.
- Izlazak 15:26

... On isceljuje sve bolesti tvoje.
- Psalmi 103:3

Kada je došlo veče dovedu mu [Isusu] *mnoge opsednute zlodusima. On izagna duhove svojom rečju i isceli sve*

koji su bili bolesni - tako da se ispunilo ono što je bilo rečeno po proroku Izaiji: "On je sam slabosti naše uzeo i bolesti naše poneo."

- Matej 8:16-17

I obilazio je Isus sve gradove i sela poučavajući u njihovim sinagogama, propovedajući evanđelje o kraljevstvu i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć u narodu.

- Matej 9:35

I gde god bi [Isus] *ulazio, u sela ili gradove ili u zaseoke, po trgovima bi postavljali bolesnike i molili ga da se dotaknu makar samo ruba njegove haljine. I koji bi ga god dotaknuli, ozdravili bi.*

- Marko 6:56

Sve je to mnoštvo tražilo da ga se [Isusa] *dotakne, jer je snaga izlazila iz njega i sve isceljivala.*

- Luka 6:19

... kako je Isusa Hrista iz Nazareta Bog pomazao Duhom Svetim i snagom, i kako je on prošao čineći dobro i isceljujući sve kojima je ovladao đavo; jer Bog beše s njim.

- Dela 10:38

Isus Hrist je isti juče i danas - i zauvek!

- Hebrejima 13:8

(Propovednik Bosworth je ponovio ovaj citat Pisma naglašavajući da je to bila tema svih skupova Williama Branhama - ono što je Isus Hrist bio u prošlosti, On je to i danas i biće kroz večnost.)

... čijim ste se ranama iscelili.

- 1. Petrova 2:24

... I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka sveta.
- Matej 28, 20

A ova će znamenja pratiti one koji veruju: u moje će ime zle duhove izgoniti... na nemoćne će ruke polagati i dobro će im biti.
- Marko 16:17-18

... pa će molitva vere spasiti nemoćna. Podići će ga Gospod...
- Jakov 5:15

... sve što god moleći zaištete, verujte da primate i biće vam.
- Marko 11:24

A Isus mu reče: "Ako možeš verovati. Sve je moguće onomu ko veruje."
- Marko 9:23

Do isteka svojih pola sata, propovednik Bosworth je prošao samo deo citata iz Pisma koje je zapisao. Ali auditorijum je dobio predstavu - Isus Hrist Spasitelj takođe je Isus Hrist iscelitelj. Sada je bio red na dr. Bestu da ospori to verovanje.

Dr. Best je počeo s 1. Korinćanima 15: *"A kada se ovo raspadljivo telo obuče neraspadljivošću i ovo smrtno telo besmrtnošću, tada će se ispuniti pisana reč: Pobeda proguta smrt."* Dr. Best je uveravao da Bogu nije stalo do isceljivanja ljudskih tela, već samo do spasenja njihovih duša. U protivnom hrišćani nikada ne bi umirali od nečega drugog osim starosti jer bi ih Bog iscelio svaki put kada bi se razboleli. Pošto se hrišćani razboljevaju i umiru kao ostali, gde je tu Božija sila isceljenja? Istina, Isus je isceljivao dok je bio na zemlji, ali to je bilo samo za Njegov dan da bi dokazao da je On Božiji Sin. Danas nije potrebno isceljenje kao dokaz jer imamo novozavetni zapis.

Do kraja svojih pola sata, bilo je očigledno da njegovi argumenti ne nailaze na odobravanje auditorijuma. To je razljutilo dr. Besta. "Samo glupi sveti valjači veruju u božansko isceljenje," vikao je. "Nijedan pravi baptista ne veruje u takve stvari."

Fred Bosworth je prišao drugom mikrofonu: "Samo trenutak, g. Best. Želim pitati auditorijum koliko baptista ovde može dokazati potvrdama doktora da ste bili isceljeni na ovim sastancima u Houstonu? Hoćete li, molim vas, ustati?"

Ustalo je tristo ljudi.

"To ništa ne dokazuje," povikao je dr. Best. "Ljudi mogu svedočiti bilo šta."

Bosworth je smireno rekao: "Reč kaže da je to istina i sada je ovde dokaz toga među ljudima. Kako možete nastaviti poricati?"

Gnevan, dr. Best je povikao: "Dovedite mi tog božanskog iscelitelja da ga vidim kako to čini."

"Pa, g. Best, brat Branham nije božanski iscelitelj. Nikad nije rekao da jeste. On jednostavno zamoli Isusa Hrista da isceli ljude."

Dr. Best nije slušao. "Dovedite tog božanskog iscelitelja," vikao je. "Dajte da vidim kako nekoga isceljuje."

"G. Best, vi propovedate spasenje u Isusu Hristu, zar ne?"

"Da, propovedam."

"Jeste li zbog toga božanski spasitelj?"

"Naravno da nisam."

"Dobro, onda ni propovedanje isceljenja u Isusu Hristu ne čini brata Branhama božanskim isceliteljem."

"Onda mi objasnite zašto je na ulici stavio znak koji kaže: 'Čuda svako veče.'"

"Pre svega, ja sam stavio znak. Znak je tačan. Čudo je nešto što ljudski um ne može shvatiti. Brat Branham ima natprirodni dar te može videti ljudske živote i predvideti buduće događaje. Štaviše, nikad ne bude drugačije od onog što vidi. To je čudo. To se događa svako veče na sastancima. Možete doći ovde sutra uveče i posmatrati s ostalima."

"Samo trenutak," rekao je dr. Best. Okrenuo se i dao znak dvojici fotografa da priđu. Kipperman i Ayers su bili profesionalni fotografi iz Douglas Studiosa u Houstonu, članovi Udruženja američkih fotografa. Dr. Best ih je lično unajmio da fotografišu debatu za sutrašnje novine. Budući da ih je on unajmio, Best je nameravao kontrolisati sadržaj slika. Usmerivši prst direktno u nos svog suparnika, rekao je: "Sada slikaj." Nakon bljeska, Best je stavio šaku Bosworthu ispod brade i zapucketao: "Uslikaj još jednu." Nastavio je zauzimati nadmoćne poze dok nije potrošeno šest negativa.

Fred Bosworth je rekao: "Što se mene tiče, sastanak je gotov. G. Best ne može odgovoriti ni na jedan citat iz Pisma kojeg sam mu dao. Mislim da je izgubio debatu. Koliko vas ovde takođe misli tako? Recite 'amen'."

Odjeknuo je snažan odjek jer su mnogi povikali: "Amen."

Izbezumljeno besan, Best je vikao: "Dovedite tog božanskog iscelitelja da vidimo šta može učiniti dok ga ja gledam."

Potpuno smiren, Fred Bosworth je rekao: "Znam da je brat Branham u zgradi jer sam ga video kada je ulazio. On se neće svađati s vama, dr. Best. To nije njegov stil. Ali budući da smo na kraju ove debate, ako on želi izaći i raspustiti ljude, to je što se mene tiče u redu. Svakako, ne mora učiniti to."

Ljudi su svuda u areni počeli gledati uokolo. Howard Branham je stavio ruku Billu na rame i šapnuo: "Mirno sedi."

"Nameravam," rekao je Bill. Ali, minut posle čuo je onaj fijuk kao pijavica - *huussss.* Tada je osetio taj neizbežan pritisak na svom telu te je znao da anđeo Gospodnji ima drugačije planove. Bill je ustao.

Meda ga je uhvatila za ruku: "Dragi, nemoj..."

"Draga, anđeo Gospodnji mi govori da idem dole."

Kada se Bill popeo na binu, g. Ayers je namestio svoj fotoaparat. Gordon Lindsay je namerno stao na put tražeći od g. Ayersa i g. Kippermana da više ne fotografišu. Videvši razlog zašto su njih dvojica fotografisali propovednika Boswortha, Lindsay nije želeo da se tako naruši slika Williama Branhama.

Bill je prišao mikrofonu i rekao: "Žao mi je što je moralo doći do ove debate. Neka niko ne zamera g. Bestu. Zaista on ima pravo na svoje mišljenje isto kao i ja na svoje. Zato se naši momci bore u Koreji kako bi svi u Americi imali pravo na vlastito mišljenje.

"Ja nisam božanski iscelitelj. Nikad nisam tvrdio da sam iscelitelj. Isus Hrist je jedini božanski iscelitelj. Ali, reći ću ovo: nešto natprirodno se dogodilo tog dana kada sam rođen. Bilo je to u drvenoj kolibi u šumama Kentuckyja. Mala stara brvnara nije imala pod, nije imala čak ni prozore, samo mali kapak na vratima u visini očiju. Nekoliko minuta nakon što sam rođen, oko pet sati ujutro, otvorili su taj kapak, a unutra je ušlo svetlo kružeći oko kreveta gde smo ležali mama i ja. Nakon toga sam saznao da je to anđeo Gospodnji jer me je pratio sve dane mog života. Ono dolazi na sastanke kao svetlo i tada mogu videti nešto o osobi, ponekad o njihovoj prošlosti, a ponekad o budućnosti. Izazivam bilo koga bilo gde da mi kaže jedan put kada sam ikad nešto rekao u Ime Gospodnje što nije bilo tačno istinito onako kako je rečeno. Bog je Istina i On neće imati ništa s greškom. Ako ja svedočim za Istinu, Bog će svedočiti za mene..."

Bill je ponovo čuo taj zvuk - *huussss* - glasnije nego što ga je čuo pre. Pogledavši gore, video je to natprirodno svetlo kako lebdi na trećem balkonu, 30. odeljku, na mestu gde je upravo bio sedeo. Čim ga je video, svetlo je došlo na njega.

Na slušateljstvo se spustio muk, osetili su da se događa nešto neobično. Neki su ljudi pomislili da su čuli neobičan zvuk. Ostali koji su gledali uokolo videli su svetlosnu spiralu kao minijaturnu galaksiju Mlečne staze kako kao vrtlog dolazi s balkona. Sve se to dogodilo toliko brzo da su se ljudi kasnije lako pitali jesu li ih njihove oči prevarile. Svetlo se spustilo na binu i lebdelo tačno iznad glave Williama Branhama. Tačno u tom trenutku je g. Ayers iskočio sa svojim fotoaparatom i uslikao fotografiju. Bljesak je na trenutak bio zaslepljujući. Kada su im se oči ponovo prilagodile, tajanstveno je svetlo bilo otišlo.

Na povratku u svoj studio, dvojica su fotografa razgovarali o fenomenu. Ayers je pitao svog kolegu: "Šta misliš o tome?"

Kipperman je slegnuo ramenima: "Ja sam Jevrej. Ne znam puno o hrišćanstvu."

"Ja sam katolik," rekao je Ayers, "a nas su učili da se čuda mogu dogoditi, ali da bi bila od Boga moraju doći kroz Katoličku crkvu. Nekad sam to verovao, ali sada ne znam. Video sam da su se dogodile neke divne stvari zadnjih nekoliko dana. Možda se tu događa nešto što nadilazi moje razumevanje. Možda sam bio previše kritičan prema Branhamu."

"Kritikovao si ga prilično oštro."

"Pa, mislio sam da je hipnotizovao vojnika invalida neko veče. Kako bi inače čovek sa slomljenom kičmom ustao i hodao?"

Kipperman je ponovo slegnuo ramenima. "Ne mogu reći. Nemam pojma o tome."

U studiju je Ayers rekao: "Prvo ću rešiti ovaj film. G. Best želi neke fotografije na sjajnom papiru za sutrašnje novine."

"Umoran sam," rekao je Kipperman. "Mislim da ću otići stepenicama gore i na kratko leći."

G. Ayers je ušao u tamnu komoru, zatvorio vrata i veštim prstima počeo razvijati film. Kada je završio posao, upalio je svetlo i pogledao prvi negativ. Na njegovo iznenađenje, bio je prazan. Isto je bilo s drugim i trećim. To je bilo neobično. Često je koristio ovaj fotoaparat i ovakav film, ali mu se nikad pre nije dogodilo nešto slično. U čemu je pogrešio? Pogledao je četvrti, peti i šesti kvadrat. I oni su bili prazni. Ali, kada je pogledao zadnji, sedmi negativ, tamo je to bilo!

Ayers je vrisnuo i odmaknuo se. Oštra mu je bol probola prsa kao da ima srčani udar. Dok se tresao i teško disao, otrčao je na hodnik i dozivao svog kolegu.

Ted Kipperman je dotrčao: "Šta je?"

"Pogledaj to." Pokazao je na negativ. "To je istina, Ted. Kamera ne može lagati."

U sledećih su deset minuta dva fotografa razvila iz negativa još nekoliko primeraka fotografije. Slika je prikazivala levi profil Williama Branhama odevenog u tamno odelo, naslonjenog na propovedaonicu. Desnom je rukom držao list papira i bio naslonjen na propovedaonicu. Druga mu je ruka bila ispružena

uz bok. S leve strane slike bila su dva mikrofona nagnuta prema evanđelisti kao da se trude pojačati njegove reči. Međutim, on u tom trenutku nije govorio. Usta su mu bila zatvorena, a lice spokojno. Lice mu je bilo u jakom kontrastu s tamnom pozadinom ocrtavajući njegovo proćelavo čelo, vertikalni pregib između nosa i usana, malu rupicu na bradi i duboke oči koje su intenzivno gledale u slušateljstvo.

Ali upečatljiv deo fotografije zbog koga su oba fotografa drhtala bila je uska duga svetlosna pruga nagnuta u gornjem desnom uglu slike.[85] Je li moguće - je li zaista moguće da se mistično svetlo koje su videli spustilo s balkona? Kipperman je pažljivo proučavao liniju. Rubovi joj nisu bili jasno definisani. Samo je to iskakalo. Sve ostale linije na fotografiji bile su u oštrom fokusu, ali su rubovi ove linije bili magloviti, kao da je svetlo pulsiralo toliko brzo da kamera nije uspela uhvatiti njegove obrise na jednom mestu. Od svega je najupečatljivija bila njegova lokacija. Svetlo je lebdelo kao oreol tačno iznad glave Williama Branhama. Izgledalo je kao ruka Božija.

Shvativši da drže nešto od neprocenjive vrednosti, dva su čoveka odjurili s fotografijom u Rice hotel gde je Bill odseo. Uprkos njihovim molbama, nisu mogli dostaviti poruku zbog osiguranja koje je čuvalo privatnost evanđeliste. Zato su se odvezli do aerodroma i do 11 sati to veče negativ je leteo u Washingtonu D. C. da bi se zaštitila njegova autorska prava.

Vratio se vazdušnim dostavljačem sledećeg dana i odmah je odnesen Billu. Prva Billova reakcija bila je zahvalnost. Iz veče u veče je posmatrao taj plamen Duha na svojim sastancima znajući da gde god da je On, da bi tu mogla biti vizija. Mnoge je večeri govorio zajednici o tom svetlu. Bilo mu je drago što je Svemogući Bog potvrdio njegovo svedočanstvo kroz fotografiju.

Fred Bosworth je podsetio sve da ovo nije bio prvi put da je Vatreni Stub fotografisan na Billovim sastancima. Kritičari su svaki put pre diskreditovali slike. Zašto bi ovaj put bilo drugačije?

Gordon Lindsay je obećao da će ovaj put *biti* drugačije. Uz odobrenje Douglas Studiosa, Lindsay je dogovorio da negativ

[85] Ova se fotografija nalazi na naslovnoj strani ove knjige.

ispita George J. Lacy, privatni istraživač koga je često unajmljivao FBI da ispita sumnjive dokumente. Lacy je uzeo negativ i dva ga dana podvrgavao svim dostupnim naučnim testovima. Osim njegovog detaljnog ispitivanja samog negativa, George Lacy je takođe ispitao i fotoaparat da vidi je li svetlo moglo prodreti do filma. Čak je posetio i arenu da vidi je li odraz od reflektora mogao izazvati lom svetla.

Kada je g. Lacy bio spreman da da svoj konačni izvještaj, sazvao je konferenciju za štampu. Osim novinara iz *Houston Chroniclea,* prisustvovali su novinari iz časopisa *Looka, Colliersa* i *Timea*. Prostorija je bila skoro puna kada je stigao Bill i njegovi saradnici. Bill je seo nazad.

George Lacy je seo za sto na drugom kraju prostorije. Njegova je crvena kosa bila uredno počešljana zbog fotografa. G. Lacy se predstavio i ponovio razlog sastanka sa strogim policijskim šefom. Tada je pitao: "Ko se zove propovednik William Branham?"

Bill je ustao: "Ja, gospodine."

"Propovedniče Branham, vi ćete otići s ovog sveta kao svi ostali smrtnici, ali dok god bude hrišćanske nacije, ostaće vaša slika. Prema mom saznanju, ovo je prvi put u istoriji celog sveta da je fotografisano natprirodno biće i naučno potvrđeno. Što se mene tiče, ja sam takođe bio vaš kritičar. Čitao sam o vašim sastancima u časopisima i slušao sam skeptičnim uhom vašu tvrdnju o anđelu. Rekao sam samom sebi da je to psihologija. Ali, g. Branham, mehaničko oko tog fotoaparata neće uslikati psihologiju. Svetlo je obasjalo sočivo. Negativ to dokazuje. Gos. Branham, hoćete li, molim vas, izaći napred?"

Bill je prišao stolu.

George Lacy je nastavio: "Nevernik često kaže da ne postoji dokaz natprirodnog Boga. Ti su dani sada prošlost. Propovedniče Branham, ovde je negativ."

G. Lacy je ispružio ruku da bi Bill mogao uzeti negativ. Bill je zatresao glavom: "On ne pripada meni. Koliko sam shvatio, autorska prava pripadaju Udruženju američkih fotografa."

George Lacy je pokazao svoje iznenađenje. "Propovedniče Branham, nećete nikad doživeti da ta slika dostigne svoju pravu

vrednost jer zaveštalac uvek umre pre zaveštanja. Jednog će se dana ta fotografija prodavati u svakoj prodavaonici mešovite robe u zemlji. Ali shvatate li sada njenu vrednost? Kada bih morao proceniti, ja bih je procenio na negde oko $100 000."

"Gospodine, meni ona vredi života. Ako je Isus Hrist moj Gospod mislio o meni toliko da je sišao i slikao se sa mnom, ja Ga previše volim da bi to komercijalizovao. Douglas Studios su uslikali fotografiju, neka je oni distribuiraju. U to se neću mešati. Jedino što mogu pitati je to da je prodaju za dovoljno malu cenu tako da siromašni mogu kupiti primerak."

"To ćemo sigurno učiniti," rekao je Ted Kipperman dok je izlazio napred da uzme negativ. "Ali me brine kako možemo dokazati da je fotografija autentična."

G. Lacy je rekao: "Mogu vam dati fotokopiju mog izveštaja koji možete umnožiti i priložiti uz svaku prodanu sliku."

Bill je pročitao izvještaj:

George J. Lacy
Istražitelj sumnjivih dokumenata
Shell Building
Houston, Teksas

29. januara 1950. godine

IZVEŠTAJ I MIŠLJENJE

Predmet: Sumnjivi negativ

28. januara 1950. godine na zahtev propovednika Gordona Lindsayja, koji je zastupao propovednika Williama Branhama iz Jeffersonvillea u Indiani, primio sam od Douglas Studiosa, 1610 Rusk Avenue u ovom gradu, osvetljen i razvijen fotografski film 4x5 inča. Navodno je Douglas Studios na filmu slikao propovednika Williama Branhama u Sam Houston Coliseumu u ovom gradu, tokom njegove posete ovde u drugoj polovini januara 1950. godine.

ZAHTEV

Propovednik Lindsay je tražio da provedem naučno ispitivanje gore spomenutog negativa. Tražio je da utvrdim, ako je moguće, je li ili nije po mom mišljenju negativ bio retuširan ili "friziran" na bilo koji način nakon razvijanja filma, što bi uzrokovalo pojavu svetlosne pruge u položaju oreola iznad glave propovednika Branhama.

ISPITIVANJA

Provedena su makroskopska i mikroskopska ispitivanja i proučavanje cele površine obe strane filma Eastman Kodak Safety Film. Obe su strane filma ispitane pod filtriranim ultraljubičastim svetlom i napravljene su infracrvene fotografije filma.

Mikroskopska ispitivanja nisu otkrila retuširanje filma niti na jednom mestu nekim od postupaka koji se koriste u komercijalnom retuširanju. Takođe, mikroskopska ispitivanja nisu otkrila nikakav poremećaj u emulziji unutar ili oko sumnjive svetlosne pruge.

Ultraljubičasta svetlosna ispitivanja nisu otkrila nikakvu stranu materiju ni rezultat neke hemijske reakcije niti s jedne strane negativa koja bi mogla uzrokovati svetlosnu prugu nakon obrade negativa.

Infracrvena fotografija takođe nije otkrila nešto što bi ukazivalo na to da je na filmu rađeno bilo kakvo retuširanje.

Ispitivanje takođe nije otkrilo ništa što bi ukazivalo da je sumnjivi negativ kompozitan negativ ili dvostruko osvetljen.

Nije pronađeno ništa što bi ukazivalo na to da je sumnjiva svetlosna pruga načinjena za vreme razvijanja filma. Takođe nije pronađeno ništa što bi ukazivalo na to da film nije razvijen regularnim i priznatim postupkom. Prilikom usporedbe gustoće osvetljenja nije pronađeno ništa što bi odskakalo.

MIŠLJENJE

Prema gore opisanim ispitivanjima i proučavanju, čvrsto smatram da negativ predan na ispitivanje nije bio retuširan niti je kompozitan ili dvostruko osvetljen negativ.

Nadalje, čvrsto smatram da je svetlosna pruga koja se pojavljuje iznad glave u položaju oreola uzrokovana svetlom koje je obasjalo negativ.

S poštovanjem podnosi,
George J. Lacy

Bill se osećao zadovoljno. Kakav se još dokaz može pružiti? Ljudi će to ili verovati ili neverovati, prema vlastitom nahođenju.

NEKOLIKO NEDELJA nakon svakog skupa u Billov ured u Jeffersonvilleu slivala su se svedočanstva od ljudi koji su bili isceljeni na sastancima. Ovog puta, nakon Houstona u Teksasu, mnogi su ljudi spomenuli da su videli neobično svetlo oko Billove glave one večeri kada je bila debata.

Jedno tipično pismo stiglo je od g. Beckera, prodavca u Clevelandu u Teksasu koji je patio od žestokih želučanih grčeva. Iako nije verovao u božansko isceljenje, njegova ga je žena nagovorila da poseti Branhamovo probuđenje. Vreme koje su izabrali da idu bilo je veče debate. Napisao je: "Video sam svetlo oko glave propovednika Branhama dok je stajao na bini nakon debate. To nije bilo od sijalice, već više kao oreol oko njegove glave." Kada je Bill pozvao pred oltar, g. Becker je pojurio napred predati svoj život Isusu Hristu.

G. Becker je prisustvovao službi zadnje veče i dobio molitvenu karticu, ali njegov broj nije bio prozvan. Ipak, bio je isceljen od svog problema sa želucem kada je Bill završio skup u Houstonu zajedničkom molitvom za oslobođenje. Još se jednom

potvrdilo ono što je Bill toliko često govorio: "Ne morate doći u red za molitvu da biste bili isceljeni. Samo trebate imati veru."

Poglavlje 47
Nightingalin očajnički let
1950.

JUTRO nakon debate u Houstonu u Teksasu, Fred Bosworth je navratio u hotelsku sobu Williama Branhama kako bi mu dao pismo koje je upravo stiglo poštom. Meda je virila preko ramena svoga supruga. "Iz Durbana je u Južnoj Africi. Bill, otvori ga."

Bill je odmotao papir i počeo čitati. Pismo je stiglo od lične medicinske sestre izvesne Florence Nightingale Shirlaw koja je tvrdila da je bliska rođaka poznate engleske medicinske sestre iz devetnaestog veka, Florence Nightingale. Gđica. Shirlaw je umirala od raka i molila je Billa da doleti u Durban u Južnu Afriku što pre može kako bi se pomolio za nju. Ona je bila preslaba da bi došla u Ameriku. Rak je obrastao dvanaestopalačno crevo u njenom stomaku što joj je onemogućavalo konzumiranje bilo kakve hrane. Mesecima je održavana na životu intravenoznim hranjenjem te je postepeno mršavila. Njeni doktori nisu očekivali da će dugo živeti. Čudo od Isusa Hrista bila je njena jedina nada.

Kako bi naglasila svoju očajnu situaciju, gđica. Shirlaw je priložila svoju fotografiju.[86] Meda je uzdahnula. Bill je u čudu posmatrao fotografiju. Nikad pre nije video toliko mršavo

[86] Ova se fotografija nalazi na 49. stranici knjige Juliusa Stadskleva: "William Branham, prorok posetio Južnu Afriku".

ljudsko biće. Ruke su joj izgledale kao drška od metle, osim ispupčenja na laktovima. Bill je lako mogao prebrojati njena rebra. Jadna je žena izgledala kao kostur presvučen kožom.

Florence Nightingale Shirlaw je zajedno sa svojim pismom i slikom priložila i avionsku kartu. Bill je pogledao kartu i onda uputio upitni pogled prema svom rukovodiocima.

Fred Bosworth je znao o čemu razmišlja. "Brate Branhame, nema načina da sada otputuješ u Južnu Afriku. Za nekoliko dana moraš biti u Beaumontu, zatim ideš u Pensacolu na Floridi, zatim imaš nekoliko angažmana u Arkansasu, zatim Carlsbad u New Mexicu - potpuno si zauzet u Sjedinjenim Državama skroz do aprila kada letiš u Evropu. U maju, nakon što se vratiš iz Skandinavije, imaš nešto slobodnog vremena. Tada bi mogao otići."

"Sudeći prema tome kako zvuči njeno pismo," Bill je podigao fotografiju da bi ponovo pogledao, "i prema ovoj slici, ona će verovatno umreti pre maja."

"Verovatno," složio se Bosworth, "ali, brate Branhame, stalno dobijaš pisma od ljudi na samrti. Ne možeš leteti i moliti se za sve ljude koji umiru i šalju ti avionske karte. Ako budeš, onda ćeš raditi samo to. Moraš biti vođen Duhom."

"Ovo je upravo to," rekao je Bill. "Duh mi govori da postoji nešto značajno kada je u pitanju ova žena. Možda me Gospod poziva u Južnu Afriku."

Na trenutak je u sobi zavladala tišina. Čulo se samo Medino šmrcanje. Tada je Bill sugerisao: "Hajde da se makar sada pomolimo za gđicu. Shirlaw."

Spustivši pismo i sliku na pod, kleknuli su u krug, a Bill se pomolio: "Nebeski Oče, kada sam na pismu video reči 'Južna Afrika', nešto kao da je poskočilo u meni. Želiš li da odem u Durban i održim sastanke? Oče, ovde je jadna žena koja umire i gleda na Tebe kao svoju poslednju nadu za životom. Molim Te da isceliš Florence Nightingale Shirlaw u Ime Tvog Sina, Isusa. I Gospode, ako je isceliš, to ću smatrati znakom od Tebe da bih trebao otići pokrenuti skup isceljenja u Južnoj Africi."

DOK JE PROPOVEDAO na Floridi u februaru 1950. godine, Bill je dobio telefonski poziv iz daleka od gđe. Reece. Njen je suprug, Billov stari prijatelj, upravo doživeo srčani udar i ležao je u bolničkom krevetu na samrti. Bill se jedino mogao preko telefona pomoliti za svog prijatelja i tražiti od Boga da se smiluje. Sledećeg je dana gđa. Reece nazvala s dobrim vestima da se tokom noći stanje njenog supruga značajno popravilo. Doktori su se činili uverenima da će preživeti. Bill je zahvalio Gospodu što je spasio život njegovom prijatelju.

U martu je Bill održavao skup u Carlsbadu u New Mexicu. Nakon jedne službe, on i Billy Paul su stajali napolju na stazi kada su videli g. Reecea kako izlazi iz crkve. Bill ga je prišao pozdraviti te se iznenadio koliko je njegov prijatelj ostario otkako ga je zadnji put video. Jedna mu je ruka visila oduzeta i neupotrebljiva, drugu je micao s neprirodnom poteškoćom. Supruga i vozač su mu pomagali hodati.

"Brate Branhame," rekao je polako i nerazgovetno, "sinoć je moja kartica bila jako blizu. Pozvao si brojeve od 25 do 35, a ja sam imao broj 36. O, da sam samo mogao doći u red za molitvu..."

"Brate Reece, sam dolazak u red za molitvu ne bi te iscelio."

"Znam, brate Branhame. Ali želim znati šta sam uradio da sam zaslužio ovo. Ako sam pogrešio, Bog zna da mi je žao zbog toga. Drago mi je što sam živ, ali zašto bih ostatak života morao provesti ovako?"

"Pa, brate Reece, ne znam zašto se događaju takve stvari. Na sastancima nasumice odaberem broj za početak kako bih svima dao istu priliku. Ako je Bog odlučio da to bude..."

"To je u redu, brate Branhame. Nisi ti kriv. Slediću tvoje sastanke i pokušavati dok mi Bog ne pokaže hoću li ikada ozdraviti ili neću."

Bill je sa sažaljenjem pogledao svog nemoćnog prijatelja koji je bio odeven u plavo odelo s crvenom kravatom. G. Reece je bio toliko pogrbljen i nestabilan da su mu supruga i vozač morali pomagati da bi stajao. Odjednom je Bill video kako se među njima pojavljuje palmino drvo. Video je drugog g. Reecea odevenog u smeđe odelo, belu košulju sa smeđom kravatom kako stoji ispod palme. Stajao je uspravno i snažno. Podizao je

obe ruke iznad glave i slavio Boga. Dok je vizija iščezavala, Bill je rekao: "Brate Reece, ovako govori Gospod: 'Bićeš zdrav čovek.' Ne znam gde, ali znam da to nije ovde jer ovde nema palmi. Jednog ćeš dana stajati pored palme u smeđem odelu i beloj košulji sa smeđom kravatom. Videćeš mene i tada ćeš biti isceljen. Hoće li to biti ove godine, sledeće godine ili za deset godina, ne znam. Ali zapamti, brate Reece, to je: 'Ovako govori Gospod.'"

6. APRILA 1950. GODINE, William Branham, Em Baxter, Jack Moore, Gordon Lindsay i Howard Branham ukrcali su se na avion za London u Engleskoj. To se činilo kao dobar način da Bill provede svoj 41. rođendan - da raširi krila i vine se u službu širom sveta. Kada je njegov avion sleteo na aerodrom Northolt, Bill se najpre iznenadio koliko je ljudi čekalo da ga pozdravi. U Velikoj Britaniji nije imao dogovorene sastanke. Ovo mu je bila samo usputna tačka na putu u Finsku kako bi se pomolio za engleskog kralja Georgea VI. Ipak su hiljade ljudi navratile da bi ga videle.

Dok se Branhamova družina proguravala kroz gusto zbijeno mnoštvo, Bill je čuo da ga pozivaju preko razglasa na aeorodromu. Propovednik Baxter se ponudio da vidi o čemu se radi.

Nakon deset minuta Ern Baxter se vratio s novim iznenađenjem. "Brate Branhame, ovo nećeš verovati, ali ta je žena iz Južne Afrike, Florence Nightingale Shirlaw, nekako saznala da ćeš sleteti ovde danas te je odlučila rizikovati i zadnjim atomima snage doputovati ovde kako bi se pomolio za nju. Njen je avion sleteo nekoliko minuta pre našeg. Tamo je, a ona je još uvek u njemu." Ern Baxter je pokazao na avion parkiran s druge strane piste. "Brate Branhame, gđica. Shirlaw želi da se dođeš odmah pomoliti za nju. Ona misli da upravo umire."

Bill je sumnjičavo analizirao situaciju. Između njega i aviona Florence Shirlaw bile su hiljade ljudi. Okrenuvši se prema jednom od propovednika domaćina, anglikanskom biskupu, Bill je sugerisao: "Zašto vi ne bi odveli gđicu. Shirlaw

kući? Ja ću otići u Buckinghamsku palatu pomoliti se za kralja, a onda ću doći u vaš dom pomoliti se za nju. Možete me zvati u hotel Piccadilly da se dogovorimo za vreme."

"Ali, brate Branhame," protestovao je biskup, "možda ona neće živeti toliko dugo."

"Ali, ja ne mogu doći do nje tamo. Možete videti kolika je gužva."

Biskup je kimnuo glavom. "Dobro, ako je to najbolje što možemo učiniti. U pravu ste, ne možete proći kroz ovo mnoštvo do njenog aviona."

Dan je bio duži od onog što je Bill očekivao. Nakon što se pomolio za kralja u Buckinghamskoj palati,[87] Billovi domaćini su ga odveli do kuće Johna Wesleya, poznatog evanđeliste iz osamnaestog veka koji je utemeljio Metodističku crkvu. Bill je kleknuo i pomolio se u sobi u kojoj se molio i sam velikan u pet sati ujutro svakog jutra kada je bio kući. Onda je Bill obukao Wesleyev ogrtač, ušao u njegovu crkvu i stao iza propovedaonice. Bill je razmišljao o tome kako je John Wesley propovedao poruku posvećenja naglašavajući da ljudi ne bi trebali samo prihvatiti Isusa kao svog Spasitelja, već takođe živeti svetim životima. Razmišljao je o tome kako je Bog koristio Johna Wesleya da počne probuđenje koje se raširilo celom Engleskom te se proširilo na mnoga druga mesta širom hrišćanskog sveta. Bill se pitao šta će reći budućnost o probuđenju koje se upravo širilo iz njegove službe.

Kasnije su istog dana domaćini odveli Billa u katedralu Westminster gde ga je čekala velika grupa propovednika. Oni ga nisu vratili u hotel Piccadilly do 2 sata ujutro.

Sledeće je jutro bilo toplo uprkos gustoj aprilskoj magli. Bill i njegova grupa su taksijem otišli k biskupu. Živeo je u predivnom dvoru u sklopu velike anglikanske crkve. Biskup ih

[87] Kralj George VI je bolovao od Buergerove bolesti - bolne arterioskleroze koja je sprečavala dotok krvi u njegova stopala i noge. Nakon što se William Branham pomolio za njega, kralju se stanje toliko poboljšalo da se po prvi put nakon mnogo meseci pojavio u javnosti.

je dočekao na vratima i odveo kružnim stepenicama do gornje sobe.

Prvi Billov pogled na Florence Nightingale Shirlaw ostavio ga je potpuno bez teksta. Iako je video sliku njenog stanja, ta ga slika nije pripremila na užasnu stvarnost. Bill se užasnuto zagledao. Florence Shirlaw je ležala s belom plahtom preko leđa naguranom na bokovima, zbog koje je nalikovala egipatskoj mumiji. Obrazi su joj bili kao rupa. Oči su joj upale duboko u očne šupljine. Usta su joj bila toliko zategnuta da je Bill kroz njenu kožu mogao videti oblik zuba. Jadna je žena izgledala kao da ima oko 23 kg. Bill se setio Georgie Carter koja je takođe težila oko 23 kg pre nego što ju je Gospod iscelio od tuberkuloze. Čak ni Georgie nije izgledala toliko mršavo. Georgie Carter je bila niska žena, a Florence Nightingale Shirlaw je imala skoro 180 cm.

Doktor gđice. Shirlaw je stajao pored ulaznih vrata. Bill je namestio glas i tiho pitao: "Ima li nade za nju?"

Doktor je klimnuo glavom. "Nema šanse. Dva meseca nije jela normalnu hranu. Sada je toliko mršava pa su joj žile u rukama i nogama toliko propale da ne možemo zabosti iglu kako bismo je hranili."

"O, to je jako loše," prošaptao je Bill. Prišao je krevetu i rekao: "Kako ste, gđice. Shirlaw. Ja sam brat Branham."

Trepnula je i pomaknula usne, ali Bill nije razumeo šta je šapnula. Medicinska sestra se nagnula da bi čula i onda je rekla: "Brate Branhame, želi se rukovati s vama."

Medicinska sestra je izvukla ruku svoje pacijentkinje ispod pokrivača i stavila u Billovu ruku. Bila je hladna kao smrt. Koža je bila toliko zategnuta oko kostiju te je Bill imao osećaj da drži kostur.

"Brate Branhame," rekla je medicinska sestra, "Florence je pažljivo sledila vašu službu. Molila se snažno i dugo da vas vidi verujući da ako uspe doći blizu vas, da će je Isus Hrist isceliti. Ali, bojim se da se konačno prestala nadati. Verujem da će upravo umreti, brate Branhame, jer vas je želela videti pre smrti."

Suze su klizile niz obraze žene na samrti dok je nešto tiho izgovarala. Bill se pitao gde je izvukla dovoljno tečnosti za suze.

"Želi da vidite njeno telo," rekla je medicinska sestra.

Kada su povukli plahte, Bill je osetio još jedan talas sažaljenja pomešan s mučninom. Njene su ruke i noge, koje nisu bile deblje od kostiju, bile isprepletene tamno plavim linijama propalih žila. Grudi i trbuh bili su joj udubljeni, a rebra su se isticala do detalja. Čak joj je koža zarasla oko kukova. Izgledala je kao živi kostur.

Florence Nightingale Shirlaw je ponovo pomakla usne. Medicinska sestra se sagnula da bi čula, a onda je ponovila reči svoje pacijentkinje: "Neka brat Branham zamoli Boga da mi dopusti umreti."

Bill se osećao kao da mu se srce para na dva dela. "Hajde da se svi pomoliti," rekao je.

Gordon Lindsay, Ern Baxter, Jack Moore, tri engleska propovednika, dve medicinske sestre i doktor okupili su se oko kreveta Florence Shirlaw. Bill je počeo moliti Oče naš: "Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se Ime Tvoje..." Dok se Bill molio, na prag otvorenog prozora sleteo je golub iza i iznad njegove glave. Golub se nemirno šetao i gukao: "Gu, gu, gu." Završivši Oče naš, Bill je nastavio: "Svemogući Bože, molim da Tvoji blagoslovi siđu na ovu jadnu ženu na samrti. Ne mogu tražiti da umre kada se toliko očajnički molila za život. Molim Te, smiluj joj se, Oče. Ovo molim u Ime Tvog Sina, Isusa. Amen."

Bill je čuo lepršanje krila kad je golub odleteo. Kada je otvorio oči, video je da se propovednici nisu molili, već su posmatrali pticu.

"Jeste li primetili pticu?" pitao je jedan od njih.

Otvorivši usta kako bi rekao: "Jesam," Bill se iznenadio kada je čuo samog sebe kako izgovara: "Ovako govori Gospod: 'Ova će žena živeti i neće umreti'!"

Svi su u sobi izgledali zaprepašteno. Izgledalo je krajnje nemoguće.

"Brate Branhame, jesi li siguran?" pitao je Ern Baxter.

"Nisam nameravao to reći," odgovorio je Bill. "Nisam to ja rekao. To je bio On i zato će se ispuniti. A kada se ispuni, biće to znak da treba da idem u Durban u Južnoj Africi."

Poglavlje 48
Uskrsnuće mrtvog dečaka prema viziji
1950.

WILLIAM BRANHAM je sleteo u Helsinki u Finskoj, 14. aprila 1950. godine. Došli su ga pozdraviti mnogi propovednici, uključujući pastora Manninena koji je prvi Billu poslao poziv, te gđica. May Isaacson, finska Amerikanka koja je bila Billov prevodioc.

Sastanci su započeli to veče u najvećem auditorijumu u Helsinkiju, u Messuhalli Hallu, koji je primao 25 000 ljudi. Prvo veče je bilo samo 7000 posetioca. Ipak, dar pronicanja ostavio je na prisutne toliko dubok utisak te se sledeće veče, samo usmenim oglašavanjem, broj prisutnih utrostručio.

Bill se čudio tome koliko je Finska drugačija od Amerike. Drugi svetski rat se završio pre pet godina, ali se finska ekonomija još nije oporavila. Ljudi su bili siromašni. Nedostajalo je proizvoda. Najuočljiviji je bio nedostatak automobila. Iako je 20.000 ljudi napunilo Messuhalli Hall, Bill je nabrojao samo deset parkiranih automobila. Ljudi su došli peške ili biciklom.

Nažalost, umesto da može u nizu nastaviti sastanke u Helsinkiju, usledio je period od pet dana kada nisu mogli koristiti Messuhalli Hall jer je bila rezervisana za druga događanja. Za to je vreme stara i trošna parna lokomotiva

odvezla Branhamovo društvo 350 km severnije u Kuopio, drugi veliki finski grad nedaleko od arktičkog kruga.

U petak 21. aprila, drugog Billovog dana u Kuopiju, lokalni propovednici koji su bili pokrovitelji skupa počastili su ga ručkom s propovednicima na vrhu brežuljka Puijo. Zbog teške duhovne bitke koju je vodio veče pre toga na svom prvom sastanku u Kuopiju Bill je postio kako bi doveo svoje telo u bliži duhovni odnos s Bogom za sastanak te večeri. Preko svoje prevoditeljice, Maye Isaacson, Bill je imao malih problema slušati i razgovarati s 30 propovednika koji su sedeli oko velikog stola. Tamo je takođe sedeo glavni guverner Kuopija, zajedno s ostalim važnim gradskim službenicima.

Gordon Lindsay ga je nagovarao: "Hajde, brate Branhame, pojedi nešto."

"Ne, brate Lindsay, ne želim jesti do šest sati. Ali, reći ću ovo, nešto će se dogoditi. Ne znam šta, ali osećam u svom duhu, nešto duhovno će se dogoditi."

Ručak se završio u tri sata. Pre povratka u Kuopio, Bill i nekolicina propovednika popeli su se stepenicama na vidikovac kako bi pogledali okolni krajolik iz ptičije perspektive. Osim grada u blizini, mogli su videti mnoga jezera i borovu šumu koja se prostirala tamnim horizontom. Pogledavši ispod sebe, Bill je video komešanje na dnu brežuljka Puijo. Činilo se da je automobil u jami. Ljudi su sa svih strana trčali prema automobilu, ali je Bill bio predaleko da bi video šta se dogodilo. Iz njegove orlovske perspektive ljudi su izgledali kao mravi koji se okupljaju oko igračke.

Samo su dva automobila bila na vrhu brežuljka Puijo. Većina je propovednika došla taksi-kočijama koje su vukli konji. Bill je ušao u jedan od automobila, a s njim Gordon Lindsay, Jack Moore, May Isaacson i finski pastor Vilho Soininen. Trebalo im je gotovo 20 minuta da se spuste uskim, krivudavim planinskim putem do dna brežuljka. Dok su stigli na mesto komešanja, automobil koji je Bill video u jami više nije bio tamo. Pored puta se mnoštvo okupilo oko malog tela ispruženog na travi.

"Izgleda da se dogodila saobraćajna nesreća," rekao je pastor Soininen. "Možda možemo pomoći." Zaustavivši

automobil, Vilho Soininen je izašao videti šta se dogodilo. Sledila ga je gđica. Isaacson. Kada su se njih dvoje vratili, gđica. Isaacson je ispričala događaj. Automobil je udario dva mala dečaka dok su se vraćala iz škole. Budući da je u Finskoj bilo toliko malo automobila, dečaci nisu navikli na brzi promet. Nisu obraćali pažnju dok su prelazili put te ih je iznenadio Ford 1938 koji se spuštao s brežuljka. Dečaci su se razdvojili, jedan na sever, a drugi na jug. Dok ih je pokušavao zaobići, čovek u automobilu je skrenuo prema severu i pokušao kočiti. Na žalost, nogom je promašio pedalu za kočenje i umesto nje nagazio na gas.

Dva dečaka nisu imala šanse. Dečaka koji je trčao prema jugu udario je prednji branik i bacio ga preko puta te je glavom udario u stablo. Iako je bio teško ozleđen, još je bio živ te su ga automobilom prebacili u najbližu bolnicu. Drugi dečak koji je trčao prema severu, nije imao toliko sreće. Automobil koji je naglo zaokrenuo udario ga je direktno na takav način da se otkotrljao ispod automobila. Zahvatila ga je zadnja guma te je odbačen visoko u vazduh. Trenutno je poginuo.

Zakon u Finskoj nije dozvoljavao da se mrtav dečak pomeri bez dopuštenja njegovih roditelja zato je neko otišao po njih da ih dovede s njihovog posla na polju. Sada je mnoštvo čekalo na njihov dolazak.

Lindsay i Moore su izašli pogledati dečaka. Vratili su se u automobil jako potreseni. Jack Moore je rekao: "Nikad nisam vidio toliko iznakaženog dečaka. Ne mogu da ne pomislim šta da je to moj dečak? Brate Branhame, trebao bi otići videti."

Bill je pomislio na svog sina, Billy Paula, koji je sada imao 14 godina. Šta kada bi stigao prekooceanski telegram da je on stradao u saobraćajnoj nesreći? Od te pomisli Bill je shvatio kako će se osećati ova jadna Finkinja kada dođe iz polja i vidi da njen dragi sin leži hladan i nepomičan na travi, a da mu je lice prekriveno kaputom. Bill je izašao iz automobila i prišao grupi okupljenoj oko mrtvog dečaka. Kada ga je mnoštvo uočilo, počeli su međusobno šaputati.

Gđica. Isaacson je rekla Billu: "Nije li to užasno? Ljudi govore: 'Evo toga čudotvorca iz Amerike. Baš me zanima šta će učiniti u ovom slučaju?'"

Bill je zanemario komentar kao nebitan: "Oni jednostavno ne razumeju, to je sve."

Brojne su žene, odevene u duge, debele suknje i u teškim čizmama za rad, naricale od tuge. Jedan je čovek kleknuo i maknuo kaput koji je kao plahta prekrivao mrtvog dečaka. Dečak je izgledao kao da ima između osam i deset godina. Lice mu je bilo izudarano i krvavo. Usta su mu bila otvorena, a jezik je bio isplažen. Oči su mu bile okrenute tako da se većinom mogla videti samo beonjača. Nosio je tipičnu finsku nošnju - pantalone koje su dosezale do pola listova i debele bele rebraste čarape. Od nesreće mu je jedna cipela spala s noge te su mu virili prsti kroz rupu na vrhu čarape.

Bio je to tužan prizor, pogotovo za Lindsayja i Moorea koji su obojica imali male sinove. Gordon Lindsay se tresao od jecanja. Bill je ostao bez reči. Okrenuo se i krenuo nazad prema automobilu. Odjednom je osetio da ga je ruka uhvatila za rame. Bill je stao i okrenuo se da vidi ko je to. Začudo, niko nije stajao dovoljno blizu da bi ga mogao dotaknuti. Ponovo se okrenuo prema automobilu i pokušao zakoračiti. Ponovo ga je nevidljiva ruka zaustavila. Kada je Bill ponovo pogledao na žrtvu nesreće, nevidljiva je ruka nestala. Sada je Bill mogao čuti fijuk kao pijavica. Anđeo Gospodnji je bio blizu. Bill je shvatio da mora postojati nešto značajno kada je u pitanju ova nesreća. Ponovo je pogledao mrtvog dečaka. Nešto se na njemu činilo poznatim. Bill se okrenuo prema gđici. Isaacson: "Pitajte ove propovednike je li ovaj dečak bio sinoć u redu za molitvu."

Ne, niko od propovednika nije prepoznao dečaka.

"Negde sam video tog dečaka, ali ne mogu se setiti gde." Dok se Bill trudio prisetiti, oči su mu primetile naslagu stena koje su bile jedna na drugoj. To ga je pogodilo kao munja. Sada je znao gde je pre video ovog dečaka. Drhteći od uzbuđenja, pozvao je rukovodioce: "Brate Moore, brate Lindsay, sećate li se te vizije koju sam vam rekao u Americi, one o dečaku koji je uskrsnuo iz mrtvih? Otvorite svoje Biblije i pročitajte mi šta piše o tome na praznoj stranici."

Jack Moore je brzo otvorio svoju Bibliju i na brzinu pročitao šta je zapisao pre dve godine... "Smeđa kosa, smeđe oči... između osam i deset godina starosti... siromašno odeven u

stranu odeću... unakažen od nesreće... zemlja s naslaganim stenama i zimzelenim biljem - brate Branhame, ovo sigurno odgovara opisu."

"To je on," potvrdio je Bill. Srce mu je jako lupalo od uzbuđenja kada se setio ishoda vizije. "I ovako govori Gospod: 'Ovaj će se dečak vratiti u život.'"

Gordon Lindsay je uzdahnuo u neverici. "Hoćeš mi reći da će ovo raskomadano dete ponovo disati? Kako je to moguće?"

Bill je osetio talas uverenosti. Nema veze što je dečak mrtav pola sata, vizije nikad nisu izneverile. Hrabro je izjavio: "Ako ovaj dečak ne bude živ u sledećih nekoliko minuta, možete mi okačiti znak na leđa s natpisom da sam lažni prorok. Sada probajte utišati ove žene."

Dok je gđica. Isaacson zamolila lokalne žene da se kontrolišu, Bill je kleknuo pored mrtvog dečaka, pazeći da učini sve tačno onako kako je video u viziji. Pomolio se: "Nebeski Oče, setio sam se kada je Tvoj Sin Isus rekao Svojim učenicima: *'Bolesne isceljujte, gubave čistite, mrtve podižite, zle duhove izgonite. Besplatno ste primili, besplatno dajte.'*[88] Pre više od dve godine Ti si mi u viziji pokazao ovaj trenutak. Postupajući prema Tvojoj Reči, kako prema Tvojoj pisanoj Reči tako i prema Tvojoj izgovorenoj Reči u viziji, ja govorim Smrti: 'Ne možeš više držati ovo dete. Pusti ga u Ime Isusa Hrista.'"

Negde na tom tajanstvenom putu nakon ovog života, duša se zaustavila i okrenula. Grudni koš dečaka se podizao dok su mu se pluća punila vazduhom. Trepnuo je očima, zatim ih otvorio kako bi ponovo gledao svet. Okrenuo je glavu.

To je promenilo naricanje žena u zaprepašteno vrištanje. Nakon još nekoliko minuta, dečak je sedeo kako bi ga pregledali. Ni jedna kost u njegovom telu nije bila slomljena. Osim površinskih ogrebotina i modrica, činilo se da je dečak dobro.

VESTI O ovom čudu proširile su se pokrajinom Kuopija kao šumski požar koji guta sve pred sobom. To veče je auditorijum u

[88] Matej 10:8

Kuopiju bio potpuno ispunjen. Vera je blistala i čuda je bilo u izobilju. Sledeće veče je toliko ljudi želelo ući u auditorijum da ih velika zgrada nije mogla sve primiti. Morali su ranije zaključati vrata te su hiljade ljudi ostale na ulicama i nisu mogle ući. Finska je vlada pozvala narodnu gardu da pomogne održati red.

Nakon službe, Bill je bio na ulazu u hotel kada je na njega nasrnuo mladi finski par koji ga je čekao pred ulaznim vratima. Govorili su toliko brzo da ih ni gđica. Isaacson nije mogla razumeti. Ponašali su se izbezumljeno, pogotovo mlada žena koja je zgrabila Billa kao da joj život zavisi o tome da li će ga uhvatiti. Lindsay, Baxter i Moore su doslovno morali odvući Billa od ovih dvoje izbezumljenih ljudi da bi sigurno ušao u hotel. Bill je skoro izgubio kaput.

Gđica. Isaacson je ostala videti šta par želi. Nakon deset minuta, došla je na sprat s vestima: "To su majka i otac drugog malog dečaka koji je neki dan imao saobraćajnu nesreću. Njihov je sin još u komi i doktori ne misle da će preživeti. Roditelji žele da odeš u bolnicu pomoliš se za njega."

"Naravno da ti to nećemo dopustiti, brate Branhame," rekao je Ern Baxter. "To je pravilo otkako smo brat Bosworth i ja rukovodioci tvojih sastanaka. Ako odeš da se pomoliš za nekoga u bolnicu, novine će objaviti priču pa ćete preplaviti zahtevima ostalih očajnih ljudi koji će želeti da se dođeš pomoliti za njih u bolnicu ili kući. Budući da nema šanse da bi mogao doći do svih, to bi izazvalo ljutnju i naštetilo bi sastancima. Ne, koliko god da mi je žao te jadne, mlade majke, mislim da je naša politika jasna: moraju dovesti bolesne i one u nevolji na sastanke gde svako ima istu priliku."

Bill se tužno složio, ali i nadodao: "Želim barem razgovarati s njima i objasniti. Dovedite ih."

Majka i otac su izgledali kao da su u ranim dvadesetima. Prema njihovoj odeći bilo je lako videti da su siromašni. Majka, još uvek uplakana i izbezumljena, ispričala je svoju molbu. Gđica. Isaacson je prevela: "Dođi isceli našu bebu. Još uvek nije pri svesti i doktor kaže da umire."

Bill je odgovorio: "Žao mi je, ali ja ne mogu isceliti vašu bebu."

"Iscelio si drugog dečaka."

"Ne, Isus Hrist je iscelio drugog dečaka, ne ja. Ja s tim nisam imao ništa. Pre više od dve godine Bog mi je pokazao viziju da će drugi dečak uskrsnuti iz mrtvih. Vašeg mi dečaka uopšte nije pokazao."

"Onda imaj viziju za našeg sina."

Bill je zatresao glavom. "Ne mogu imati vizije u slobodno vreme. Imam ih samo kada Bog dopusti da ih vidim. Ali, pomoliću se za vašeg sina, da ga Bog isceli. Ipak, hoće li biti isceljen ili ne u potpunosti zavisi o Bogu i vašoj veri. Jeste li vas dvoje hrišćani?"

Ni jedno nije bilo. Bill je u kratkim crtama objasnio Evanđelje. "Znate, očekujete puno od Boga kada tražite da isceli vašeg sina, a niste Mu predali svoje živote. Razmišljajte o tome ovako: ako vaš sin umre, Bog će ga uzeti u nebo jer je još uvek mlad i još nije odgovoran za svoj život. Ali ako vi umrete kao grešnici, više ga nećete videti. Ali ako prihvatite Isusa Hrista za svog Spasitelja, tada ako vaš sin i umre, jednog ćete ga dana videti u nebu jer tamo nakon smrti odlaze hrišćani. Zašto onda ne predate svoje živote Isusu Hristu upravo sada? Kada postanete hrišćani, moći ćete ići k Bogu s poverenjem i pitati Ga da isceli vašeg sina. Možda ga Bog poštedi."

Ovim se mladim roditeljima ovo činilo kao dogovor u kome ne mogu izgubiti. Svi su kleknuli na pod i Bill je poveo par u jednostavnu molitvu te su zamolili Isusa Hrista da bude Gospod njihovih života. Čim su završili, majka je skočila i histerično povikala: "Sada imaj viziju za našeg sina."

"Rekao sam vam da ne mogu naterati Boga da mi pokaže viziju. Ako neće, neće. Ako pokaže, odmah ću vam reći. Ostavite telefonski broj na koji vas mogu dobiti."

To očajnoj majci nije bilo dovoljno. Sledećeg je dana, u nedelju 23. aprila, zvala hotel svakih 15 minuta i pitala gđicu. Isaacson: "Je li imao viziju?"

PROŠLA SU tri dana od uskrsnuća mrtvog dečaka. Vesti o tom čudu stigle su čak do udaljenih laponskih naselja. Ljudi su navrli u grad Kuopio iz svih delova regije i do popodneva napunili

auditorijum. Kada je došlo vreme da dođe Bill, shvatio je da bez pomoći neće moći doći ni u krug od tri bloka zgrada. Glavni guverner mu je poslao u pomoć odred narodne garde. Ovi su ljudi formirali ljudski klin oko evanđeliste te su marširali s isukanim mačevima. Mnoštvo se odmaklo na pristojnu udaljenost.

Stražar je pustio Billa u podrum auditorijuma i za njim zaključao vrata. Glavnina trupa je ostala napolju dok su četvorica stražara, dva ispred i dva iza, ostali uz Billa kako bi se uverili da je stigao do bine. Veliki je podrum bio prazan, osim što je nekolicina čekala na toalet. Muzika se čula iz glavnog auditorijuma, finske reči pevane u niskoj oktavi. Budući da je znao da je on uskoro na redu, Bill je krenuo prema stepenicama.

Nije daleko odmakao kada su se otvorila vrata ženskog toaleta i izašla je hroma devojčica gegajući se na štakama. Imala je oko deset godina. Kosa joj je visila neočešljano do ramena. Izgledala je kao da ju je sama podšišala makazama. Haljina joj je visila ispod kolena kao dronjak. Ali, ono što je Billa potaklo da stane i pogleda bili su njeni steznici: bila je najbolesnije dete koje je ikad video, a da je samo moglo stajati i kretati se na svojim nogama. Jedna joj je noga bila jaka i zdrava, druga je visila opušteno i neupotrebljiva, nekoliko centimetara prekratka poduprta cipelama s debelim đonom. Njena je bolesna noga bila omotana teškim steznicima zakačenim za metalni okvir oko njenog pojasa. Još nešto Bill nije razumeo: za nožni prst njene povišene cipele bio je zakačen kanap koji je išao preko njenog ramena i bio privezan za steznik iza njenih leđa.

Čim je devojčica zapazila da je Bill posmatra, spustila je glavu i niz obraz joj je potekla suza koja se svetlucala pod oštrim plafonskim električnim svetlom. Bill je bio siguran da ova devojčica zna ko je on i imao je osećaj da ona želi doći k njemu, ali da se boji da će to biti nepristojno.

Vojnici ispred Billa su stali da vide zašto on ne dolazi. Dvojica vojnika iza njega su ga gurkala da ide dalje. Budući da ni jedan od stražara nije govorio engleski, Bill je glavom i rukama pokazao da želi pričekati trenutak. Kada je devojčica ponovo pogledala, Bill je dao znak da želi da mu priđe. Hramala je prema njemu. Sada je Bill mogao videti svrhu tog užeta

razvučenog između njenog ramena i nožnog prsta. Najpre bi ispred sebe uglavila obe štake, zatim bi se oslonila na štake i trznula ramenom prema gore, čime bi izbacila bolesnu nogu prema napred. Izgledalo je nespretno, ali je funkcionisalo. Billu se srce topilo od sažaljenja.

Kada je ova hroma devojčica došla do njega, uzela je donji rub Billovog kaputa od odela, privukla ga k svom licu, poljubila i pustila da padne na svoje mesto. Suze su tekle iz njenih plavih očiju. Pognuvši glavu i uhvativši svoju dronjastu haljinu, nespretno se naklonila i na finskom rekla: "Hvala."

Bill je video senu iznad njene glave koja je prešla u sliku iste devojčice koja hoda vazduhom na dve zdrave noge. "Dušo," rekao je uzbuđeno, "sada možeš skinuti steznike. Bog te je iscelio."

Naravno da ona nije razumela engleski, a budući da nije bilo nikoga ko bi preveo, njoj njegove reči nisu značile ništa. Stražari iza njega su zaključili da se predugo zadržao te su ga počeli gurkati prema stepeništu. Bespomoćan da učini išta više, Bill je pomislio: "O, Bože, sigurno će ona to jednog dana razumeti."

To veče, kada su ovi grubi Laponci videli dar pronicanja koji je dokazivao da je Isus Hrist živ, stotinama ljudi nije trebalo doći ni blizu reda za molitvu da bi dobili svoje isceljenje. Bill je s bine mogao videti kako bacaju štake i ustaju iz invalidskih kolica.

Nakon što je Bill završio s drugom grupom molitvenih kartica, Howard je stavio ruku na rame svog brata i upozorio: "To je verovatno dosta za večeras, Bill. Ostalo ti je još mnogo službi na ovom putovanju i ne želimo da se iscrpiš."

"Još mi je ostalo nešto snage, Howard. Pozovimo još deset molitvenih kartica počevši s brojem 45."

Dok je Howard okupljao poslednjih deset bolesnika u red za molitvu, Bill se leđima okrenuo zajednici i popio čašu vode. Iza sebe je čuo kloparanje i zveckanje. Okrenuvši se, ugledao je istu devojčicu s kojom je ranije razgovarao u podrumu. Sada se mučila popeti uz stepenice na binu. Imala je karticu s brojem 45.

Radost je obuzelo Billovo srce. Okrenuo se gđici. Isaacson i rekao: "Želim da tačno ponavljate moje reči, čak ako i ne

razumete zašto." Devojčica se, dok je hramala prema njemu, nasmešila. Nije imala jedan od prednjih zubi. Bill je rekao: "Ti si devojčica koju sam sreo u podrumu pre službe, zar ne?"

"Da," odgovorila je. "Zovem se Veera Ihalainen. Ja sam ratno siroče. Moje su roditelje ubili Rusi. Sada živim u šatoru ovde u Kuopiju. Mislite li da će me Isus isceliti?"

"Dušo, Isus Hrist te je već iscelio. On te je iscelio u podrumu pre službe. Idi sedi tamo preko i neka ti neko pomogne skinuti steznike. Onda dođi da te vidim."

Dok je finski propovednik odvezivao Veerine steznike, Bill je počeo razgovarati sa sledećim bolesnikom. Odjednom je odjeknuo vrisak. Veera je vikala, držala je štaku u jednoj ruci, a steznike u drugoj, bosa je trčala lupajući po drvenoj bini, poskakujući kao mladi jelen. Bill se pridružio harmoniji proslavljanja koje se uzdizalo iz slušateljstva.

Posle službe Howard je pomogao Billu da se vrati u hotel. Dok su hodali predvorjem hotela, Howard je pričao, pokušavajući vratiti svog brata iz pomazanja u fizički svet. "Bill, sećaš li se kada smo bili u Prince Albertu, a ti si jeo neke od tih užasnih kanadskih tvrdih bombona?"

"Aha."

"E, ako si mislio da je to loše, trebao bi probati ove finske. Pretpostavljam da su u oskudici sa šećerom, kao sa svime drugim, pa ga zamenjuju skrobom. Evo, probaj par." Howard je stavio dve tvrde bombone u ruku svog brata, ali ih Bill nije pojeo.

Izlazeći iz lifta, prošli su pored jedinog telefona za taj sprat hotela. Bio je starinski s mikrofonom u obliku zvona čvrsto pričvršćenim za drvenu kutiju, ručicom za pozivanje operatera i slušalicom koja je izgledala kao zvono na kraju žice.

"Znate," komentarisala je gđica. Isaacson, "taj drugi dečak iz nesreće je još uvek u komi. Danas je njegova majka celi dan nazivala hotel svakih 15 minuta da sazna jeste li imali viziju. Ako tako nastavi i sutra, izludiće me." Gđica. Isaacson je otključala vrata svoje sobe.

"Gospod mi još nije pokazao ništa o njemu," rekao je Bill dok je otključavao vrata svoje sobe i ulazio.

Stavljajući svoju Bibliju i dve bombone na starinski sto s mermernom površinom, Bill je prišao prozoru. Pogledao je istočno prema Rusiji. Iako je bilo oko ponoći, noćno je nebo nalikovalo sumraku kod kuće u Indiani, napolju je još uvek bilo dovoljno svetlo da su se mogle čitati novine. Ovo je zemlja ponoćnog sunca, toliko blizu arktičkog kruga da se sunčeva putanja u aprilu spušta jedva ispod horizonta pre nego što se ponovo počne dizati sledećeg dana. Ulice su bile pune ljudi koji su izlazili iz auditorijuma i međusobno razgovarali. Nema sumnje da su razgovarali o velikim stvarima kojima su svedočili večeras na sastanku. Onda je Bill u čudu posmatrao kako grupa finskih vojnika grli grupu ruskih vojnika. Bill je pomislio: "Šta god je to što postigne da Finac zagrli Rusa, zaustaviće svaki rat na zemlji. Isus Hrist je odgovor, da, sigurno."

Bill je podigao ruke i proslavljao: "Nebeski Oče, tako si divan. Koliko Te volim što si večeras iscelio hromo siroče. O, veliki Jahve Bože, kako si predivan. Jednog dana Ti ćeš rastvoriti istočno nebo i ponovo doći, ovaj put u slavi. Hiljade ovih Finaca ući će u večni život zbog odluka koje su večeras doneli. O, Isuse Hriste, moj Gospodaru i moj Gospode, koliko Te obožavam, koliko cenim raditi za Tebe."

Iza njega je nešto zveknulo. Bill se okrenuo i uplašio kada je video anđela Gospodnjeg kako stoji pored starinskog stola. Anđeo je izgledao kao i uvek: visok, širokih ramena, bez brade, maslinasto zelenog tena, s gustom crnom kosom koja mu je padala do ramena. Nosio je belu odeću koja mu nije potpuno prekrivala bose noge. Njegov izraz lica, kao i uvek, bio je ozbiljan. Iznad anđela je kružilo uvek prisutno svetlo. Anđeo je imao prekrštene ruke, kao i obično, ali mora da ih je upravo prekrstio jer je na stolu stajala vaza od tankog stakla koja pre nije bila tamo. Zvuk koji je Bill čuo sigurno je nastao kada je anđeo spustio vazu na mermernu površinu stola. Bill je znao da ovo nije vizija. I anđeo i vaza bili su stvarni kao i on. Da se Bill usudio, znao je da bi mogao pružiti ruku i fizički ih dotaknuti. Ali, nije se usudio.

Iz vaze su virila dva žuta narcisa. Jedan je bio nagnut na sever, a drugi na jug. Anđeo je pogledao cveće i pitao: *"Šta su ovi?"*

"Meni izgledaju kao uskrsno cveće", odgovorio je Bill.

"Ova dva cveta predstavljaju ta dva dečaka u nesreći pre tri dana. Dečak koji je pao na sever trenutno je poginuo, ali mu je vraćen život. Dečak koji je bačen na jug umire upravo sada."

Dok je Bill posmatrao, odjednom je cvet nagnut na sever pao na sto, dok se cvet nagnut na jug pomalo naginjao, kao druga kazaljka na satu koja pada svakim otkucajem.

Tada je anđeo pitao: *"Šta ti je brat dao?"*

"Dve bombone."

"Pojedi ih."

Dve su bombone stajale jedna s jedne, a druga s druge strane vaze poravnati s cvećem. Bill je uzeo severni komad i stavio ga u svoja usta. Imao je dobar ukus. Dok je Bill žvakao bombonu, odjednom se narcis koji je ležao položen na stolu ispravio u svom držaču. Ali je južni cvet nastavio padati u ravnomernim razmacima - *tik*, *tik*, *tik*, *tik*.

"Sad pojedi drugu bombonu," zapovedio je anđeo.

Ubacivši drugi kvadratić bombone u svoja usta, Bill je počeo žvakati. Ukus je bio užasan. Bio je toliko bljutav i skrobast da ga je Bill ispljunuo u ruku.

Anđeo je upozorio: *"Ako ne pojedeš taj bombon, drugi će dečak umreti."*

Do tada je drugi narcis skoro dotaknuo površinu stola. Bill je vratio drugu bombonu u usta. Imala je užasan ukus, ali je svejedno pojeo. Kada je progutao, uveli cvet se uspravio kao i drugi cvet. Lagano pognuvši glavu, anđeo je uzeo vazu s cvećem i iščeznuo u kružećem svetlu iznad glave i otišao.

Nekoliko je minuta Bill nepomično stajao, osećajući se potpuno ukočeno. Konačno se doteturao na hodnik, vičući: "Sestro Isaacson, dođi brzo!"

Gđica. Isaacson je brzo otvorila svoja vrata i istrčala na hodnik. "Brate Branhame, šta je? Šta se dogodilo?"

"Anđeo Gospodnji se upravo sastao sa mnom u mojoj sobi i dao mi reč za tog drugog dečaka u nesreći. Želim da nazoveš tu mladu majku i kažeš joj: 'Ovako govori Gospod: 'Tvoj će sin živeti.'"

Gđica. Isaacson je otrčala na kraj hodnika i povukla ručicu kako bi dobila operatera koji je onda nazvao kuću roditelja. Gđica. Isaacson je kratko razgovarala na finskom, slušala i onda prekinula poziv. "Ovo je dadilja. Par je otišao u bolnicu pre oko pola sata. Čini se da su primili poziv u kojem im je rečeno da im sin umire."

"Dobro," rekao je Bill, "onda ćemo zvati bolnicu. Rekao sam joj da ću joj reći čim mi Bog nešto pokaže."

Ponovo je gđica. Isaacson pozvala operatera koji ju je spojio s bolnicom. Ubrzo je govorila mladoj majci na finskom: "Brat Branham kaže: 'Ovako govori Gospod: 'Tvoj će sin živeti.'"

Gđica. Isaacson je na trenutak slušala, a onda pogledala Billa s iznenađenim smeškom. "Majka kaže da zna. Kada su stigli u bolnicu, otkucaji srca njenog sina naglo su se usporavali. Stajali su pored njega i čekali zadnji udisaj, a onda je pre oko pet minuta njegov puls odjednom ponovo postao normalan. Tada je otvorio oči i počeo razgovarati s njima. On je pri svesti i čini se u redu. Doktori su zadivljeni. Kažu da ako je zaista toliko dobro kao što se čini, da ujutro može ići kući."

Bill je sa zadovoljstvom klimao glavom. "Reci joj koliko smo sretni zbog dečaka. I podseti je da to nisam bio ja, niti je vizija iscelila njenog sina, već njena vera u Gospoda Isusa Hrista."

NAKON FINSKE, Branhamova se družina preselila u susednu Švedsku, a zatim u Norvešku. Njegovog drugog dana u Norveškoj Bill se naglo probudio u pet sati ujutro. Tamo je stajao anđeo Gospodnji i gledao ga. Anđeo je imao prekrštene ruke kao uvek. Iznad njega je kružilo natprirodno svetlo koje je bacalo zastrašujući sjaj na zidove hotelske sobe.

"*Obuci se,"* naredio je anđeo. Tada se anđeo stopio s tim svetlom iznad sebe i oboje su iščezli.

Bill se obukao i čekao. Ništa se nije događalo. "Šta je to bilo?" razmišljao je. "Pitam se šta Gospod želi da učinim?"

Budući da nije dobio dalja uputstva, Bill je odlučio otići u jutarnju šetnju i moliti se o tome. Šetao je 5 km kroz ovaj

norveški grad te je završio pored reke. Naslonivši se na drvo, Bill se opustio i molio dok se sunce sve više penjalo horizontom. U devet sati je postao nervozan setivši se da će se drugi zabrinuti kada otkriju da on nije u sobi. U tom je trenutku Bill čuo anđelov glas kako ozbiljno govori: *"Ustani sada i počni hodati nazad."*

Bill je hodao oko kilometar ipo kada je ponovo čuo glas anđela kako razgovetno govori: *"Skreni na svoju desnu stranu."* Bill je skrenuo desno. Nakon nekoliko blokova zgrada, anđeo je rekao: *"Skreni na svoju levu stranu."* Bill je poslušao, pitajući se gde ga Gospod vodi. Tad je Bill zapazio Norvežanina koji je bio njegov prevodioc tokom sinoćnje službe.

Čovek je takođe primetio Billa i prišao rukovati se s njim. Norvežanin je imao izraz čuđenja na licu. "Brate Branhame, ovo je nešto čudno. Ja..."

"Samo trenutak," prekinuo ga je Bill. Između njih je nastala vizija. Bill je video problem ovog čoveka. Tada je Bill video sebe na završetku sinoćnjeg sastanka. U viziji je posmatrao sebe dok je poginjao glavu, zatvarao oči i vodio zajednicu u molitvu. Sada je Bill video da se dogodilo nešto čega sinoć nije bio svestan. Nakon što je vizija završila, Bill je rekao čoveku na ulici: "Upravo si došao iz bolnice, zar ne?"

"Pa, da. Kako znaš?"

"Imaš samo jedan bubreg i bojiš se da ćeš ga izgubiti."

"Tako je. Juče sam jedva ostao staložen. Samo sam otišao na binu sinoć i prevodio te."

Bill je kimnuo glavom. "Pre tri ili četiri godine trebao si učiniti nešto za Gospoda što nisi učinio. Nije li tako?"

Čovekovo se iznenađenje pokazalo u svakoj crti i bori njegovog lica. "Brate Branhame, to je istina."

"Nakon toga si imao operaciju i izvađen ti je jedan bubreg. Od tada se proširilo na drugi bubreg i to te je zabrinulo. Sinoć dok sam se molio sa zajednicom, nisi li se lagano držao za rub mog kaputa od odela i molio se: 'Molim Te, Gospode Isuse, isceli me.'?"

Čovek je podigao jednu ruku prema nebu. "Tako je, brate Branhame. Takođe sam pitao Boga da potvrdi ako sam zaista

isceljen. Pre oko pola sata imao sam čudan osećaj da bih trebao doći ovde i stajati na ulici. I evo naišao sam na tebe! Sada sam uveren da me je Isus Hrist iscelio."

Kada se Bill vratio u hotel, Lindsay, Moore, Baxter i norveški pastor domaćin su već bili spremni za doručak. Zajedno su se spustili u grad. Zaustavili su se pogledati u izlog pre odlaska u restoran.

Okrenuvši se prema drugima, Bill je rekao: "Ovako govori Gospod: 'Iz zgrade će iskoračiti čovek i zaustaviti nas. Nosiće tamno odelo i svetli šešir. Pitaće me da idem uz stepenice i pomolim se za njegovu bolesnu ženu,' samo što ja to ne mogu učiniti jer je njeno vreme da ode."

Jack Moore je pitao: "Kada će se to dogoditi?"

"Verovatno pre nego se vratimo u hotel," odgovorio je Bill, "jer je u viziji bilo jasno da će biti ovog jutra."

Nakon doručka njih petoro je šetalo nazad prema hotelu. Pregledali su izloge kada je odjednom iz jedne prodavnice izleteo čovek uzbuđen što ih vidi. Budući da je norveški pastor prevodio, saznali su da ovaj čovek živi u stanu iznad svoje prodavnice i da je njegova supruga gore u krevetu, smrtno bolesna. Vlasnik prodavnice je zamolio "velikog evanđelistu iz Amerike" da dođe uz stepenice i pomoli se za njegovu suprugu.

Billu je bilo teško odbiti njegov zahtev, ali je morao reći ne. Znao je da mora slušati vizije, bilo da mu se sviđa ono što je video ili ne. Bila je to visoka cena koja je pratila njegov dar i poziv.

Poglavlje 49
Prijatelji i neprijatelji
1950.

U JUNU 1950. GODINE, William Branham je održavao skup isceljenja u Lubbocku u Teksasu, kada je na njega izvršen još jedan javni napad. Ovaj put je urednik lokalnih novina štampao uvredljiv članak optužujući Billa da vreba lakoverne hrišćane s torbom punom psiholoških trikova.

Gordon Lindsay je besnio. "Jesi li pročitao ovaj članak, brate Branhame? Oni ovde kažu da ti tokom svojih sastanaka pokupiš toliko novca da su potrebna dva velika čoveka da bi ga izneli. Ovaj je članak pun takvih laži. Toliko me ljuti. Brate Branhame, zašto ne pozoveš vatru s neba i ne spališ to mesto?"

Bill se nasmejao. "O, brate Lindsay. O, moj Bože! Izgleda da su Jakov i Jovan hteli učiniti istu stvar jednom kada je grad odbio Gospoda. A Isus im je rekao: *'Ne znate kakvog ste duha. Ta Sin čovečiji nije došao uništiti živote ljudi, nego spasiti.'*"[89]

"Nisam govorio o ljudima. Govorio sam o štampariji koja izbacuje ovakvo smeće."

"Dobro, brate Lindsay, ja jednostavno pokušavam zanemariti takve stvari. I osim toga, nikad ne bih učinio nešto toliko drastično osim kada bi mi Gospod direktno rekao da to učinim."

---

[89] Luka 9:51-56

Lindsay nije bio zadovoljan. "Mi danas trebamo proroke kao Ilija. On nije morao imati viziju pre nego što se pokrenuo. On se popeo na brdo Karmel, sagradio oltar i izazvao Vaalove proroke: 'Dođite ovde pa ćemo dokazati ko je Bog.' Ilija se šetao i ismejavao Vaala, rugao se tim ljudima i govorio: 'Dođite. Dajte da vidimo šta Vaal može.' Lepo su Vaalovi lažni proroci izgledali kada se spustila vatra s neba i progutala Ilijinu žrtvu, vodu i sve. Ilija je znao na čemu je bez vizije. Danas trebamo takve proroke."

"Samo trenutak, brate Lindsay," uzvratio je Bill. "Ti si dobar učitelj, ali si izostavio jednu važnu stvar. Kada je Ilija sve uredio, isekao volove, stavio ih na oltar i izlio vodu, rekao je: 'Gospode, sve sam ovo učinio po reči tvojoj.'[90] Vidiš, Gospod mu je pre pokazao viziju. Tako je s prorocima - uvek po viziji. Čak je Isus, koji je bio Bog-Prorok, rekao: 'Činim samo ono što mi Otac pokaže.'"[91]

Nevoljno, Lindsay je priznao tu opasku, promrmljavši: "Ipak bih voleo danas videti više proroka kao što je bio Ilija."

Nakon nekoliko nedelja Bill je održavao trodnevni skup u Harlingenu u Teksasu, malom gradiću oko 30 km severno od meksičke granice. Prvo veče grupa se činila rezervisanom. Na sastanku je bilo puno ljudi (oko 4000 je napunilo auditorijum), ali nisu imali isto ushićenje i iščekivanje na koje je Bill nailazio na drugim mestima. Na sreću, ovo sumorno raspoloženje nije sprečavalo delovanje dara na bini. Ipak, anđeo Gospodnji se nije kretao u slušateljstvu kao što je to tako često činio.

Sledećeg popodneva, dok se molio u svojoj hotelskoj sobi, Billa je nazvao rukovodioc. "Brate Branhame, idem u grad na ručak. Jesi li siguran da ne želiš poći sa mnom?"

"Ne, hvala, brate Baxter, ne danas. Još uvek postim pred Gospodom."

"U redu. Možemo li se naći u predvorju na nekoliko minuta? O nečemu moram popričati s tobom pre večerašnjeg sastanka."

---

[90] 1. Kraljevima 18:17-40
[91] Jovan 5:19

"Naravno, stižem dole."

U predvorju je Ern Baxter otkrio svoju zabrinutost. "Sinoć su dobrovoljni prilozi bili jako mali i sada nam nedostaje jako puno sredstava za ovaj skup."

"Koliko nedostaje?" pitao je Bill.

"Nedostaje nam dobrih $900."

"Pitam se koji je razlog," razmišljao je Bill. "Čini se da bi tako veliko mnoštvo vrlo lako dalo taj iznos."

"I ja sam se to pitao, zato sam pitao lokalnog pastora. Očigledno je ovde zadnjih nekoliko meseci bilo nekoliko drugih evanđelista koji su prošli kroz Harlingen održavajući 'službe isceljenja', a ti drugi su dobro opelješili ljude."

Sada je Bill razumeo raspoloženje sinoćnjeg mnoštva. "Pretpostavljam da ih ne mogu kriviti što su bili sumnjičavi prema meni."

"Brate Branhame, bilo bi dobro da me pustiš da malo izvučem naše, inače ćemo završiti u minusu."

Bill je pomislio na svoje obećanja Gospodu da će ostati evanđelist dok god Gospod bude ispunjavao njegove potrebe tako da nikad ne mora moliti za novac. "Ne, nikako. Ne, ni slučajno, to nećeš učiniti. Brate Baxter, ako ikad budeš tražio novac na jednom od mojih sastanaka, tog ćemo se dana rukovati kao braća, a ja ću nastaviti sam. Ne, na mojim sastancima neće biti nikakvog traženja novca. Božije su zveri u hiljadama gora. Sve pripada njemu. Ja pripadam njemu. On će se pobrinuti za mene."

"U redu, brate Branhame, ako je to tvoj stav o tome, neću spominjati novac."

Na povratku u hotelsku sobu, Bill je načuo srceparajuće jecanje. Okrećući se uokolo, primetio je dve zagrljene tinejdžerke kako plaču kao da su osuđene na smrt. Bill im je prišao i pitao: "Šta se dogodilo?"

Jedna je od devojaka uzdahnula: "O! Brate Branhame, to ste vi!"

"Dobro, vidim da me poznajete. Mogu li pomoći?"

Ista je devojka nastavila govoriti: "Brate Branhame, ovo je moja prijateljica. Ona ima mentalne probleme i moraće ići u

duševnu bolnicu ako Bog ne učini čudo. Sedela sam na vašim sastancima u Lubbocku. Kada sam videla da se tamo kreće Duh Sveti, znala sam da Bog može isceliti moju prijateljicu ako je samo dovedem u red za molitvu kako biste se pomolili za nju. Zato sam dovela svoju prijateljicu ovde u Harlingen. Ali, sinoć joj nisam uspela nabaviti ni molitvenu karticu i bojim se da smo prešle sav ovaj put uzalud."

Lubbock se nalazi između Oklahome i New Mexica, udaljen oko 1600 km. Bill je mogao videti da je ova devojka skupila izuzetnu veru kada je dovela svoju prijateljicu celim putem do Harlingena. Pa, sestro, ako uspeš dovesti svoju prijateljicu ranije na sastanke svake večeri, možda dobiješ..." Stao je. Među njima se pojavila vizija i on ju je posmatrao. Nije bila ravna kao televizijska slika, već trodimenzionalna, kao da je bio tamo i posmatrao kako se događa. "Mlada damo, tvoja majka je invalid. A ti pripadaš metodističkoj crkvi, zar ne?"

Devojka je rukama prekrila usta i uzdahnula: "Da!"

"Ovde si došla u žutom otvorenom automobilu. Na putu prema ovde ti i ova devojka ste se smejale kada si naletela na oštru krivinu na putu. Prešla si pola po betonu, a pola po asfaltu i skoro se prevrnula automobilom."

"Brate Branhame, to je istina!"

"I ovo je takođe istina: 'Ovako govori Gospod: 'Tvoja prijateljica je isceljena.'"

Obe su devojke vrisnule od uzbuđenja. Kada ih je ostavio, Bill je bio siguran da u njihovim umovima nema niti senke nevere.

Te večeri nakon službe, propovednik Baxter je prišao Billu i rekao: "Brate Branhame, gledaj: evo koverte na tanjiru za dobrovoljne priloge, na njoj nema imena, a unutra je devet novčanica od $100. Tačno nam je toliko nedostajalo. Brate Branhame, bio si u pravu. Bog će se brinuti za nas. Hoćeš li mi oprostiti što sam želeo tražiti novac?"

"Naravno, brate Baxter. Ovo je samo lekcija o poverenju u Gospoda." Bill tada nije rekao, ali on je znao ko je dao taj novac. Bog mu je pokazao viziju te djevojke iz Lubbocka kako ubacuje nepotpisanu kovertu na tanjir za dobrovoljne priloge.

Sledećeg se jutra Ern Baxter zaustavio pored Billove sobe da proveri: "Hoćeš li jutros jesti, brate Branhame?"

"Ne još, brate Baxter. Još postim."

"Ovo je treći dan da nisi jeo. Pripazi da ne preteraš s postom. Treba ti fizička snaga."

"Treba mi takođe moja duhovna snaga. Paziću, ali osećam pritisak da to učinim, kao da nešto dolazi i trebam biti duhovno spreman."

"U redu. Pitaću ponovo večeras." Dok je Baxter kretao prema vratima, okrenuo se i rekao: "Usput, znaš li one dve devojke s kojima si se juče popodne molio u hotelu? Te su devojke toliko ushićene, govore svima koje mogu naći da je Isus oslobodio jednu devojku od ludila. Rano jutros su govorile svima u predvorju, a onda sam ih video kako kreću na ulicu i dok idu zaustavljaju ljude. Ne znam koliko dobrog to donosi. Niko ih ovde ne poznaje tako da niko ne zna je li ta devojka ikad bila u tom strašnom stanju ili ne."

Bill se nasmešio. "Ipak, to je ono što volim videti, ljude koji su voljni svedočiti da ih je Isus iscelio."

Kasnije popodne, propovednik Baxter je ponovo pokucao na Billova vrata. Ovaj je put zvučao uznemireno.

"Šta se dogodilo, brate Baxter?"

Ovaj je veliki čovek pao u stolicu i naslonio se prema napred, ruke je naslonio na raširena kolena držeći šešir među nogama. "Brate Branhame, bojim se da imamo priličan problem. Danas popodne sam dobio nekoliko poziva od nekih pastora koji su pokrovitelji tvojih sastanka ovde. Očigledno je neko štampao letak u kojem te blati. Ko god da je to učinio distribuirao je ove letke po celom gradu tako da ih je stavljao pod brisače parkiranih automobila. Čuvši to, hiljade je njih otišlo."

"Pa, nije ovo prvi put da me javno kritikuju. Šta kaže letak?"

"Nisam ga pročitao, ali očigledno govori da izvodiš veliku predstavu, da koristiš mentalne trikove kako bi zaveo slušateljstvo i da su ljudi čije probleme otkrivaš nameštеni. Optužuje te da si kao vračar Simon iz knjige Dela apostolskih i

da te uglavnom zanima novac.[92] A najgore od toga, na letku piše da ga štampa..." (stao je zbog efekta dramatičnosti) "Savezni istražni biro." [Savezni istražni biro poznatiji je po skraćenici FBI (od engl. *Federal Bureau of Investigation*). - prevodioc]

Bill je zazviždao. "To je sad novi zaokret."

"Da. I takođe kaže da će večeras na bini FBI otkriti tvoju obmanu. Brate Branhame, šta ćeš učiniti?"

"Mislim da bismo trebali nastaviti kao i uvek, a to prepustiti u Božije ruke. On se pobrinuo za nas sinoć, nije li? On će se pobrinuti za nas i večeras, takođe."

Baxter je svojim debelim rukama stisnuo šešir. "Kada pomislim da te neko optužuje da te zanima samo novac ljudi - video sam te kada ti je taj teksašanin uručio ček od $25 000, a ti si ga poderao tačno tamo pred njim."

"Sećaš li se kada mi je taj milioner poslao ček od $1 500 000? Odbio sam ga uzeti. Ljudi su mi nudili kuće po celoj državi. Baš mi je nedavno jedan ponudio da kupi novi Cadillac. Uvek sam odbijao takve ponude. Ja želim poverenje ljudi, ne njihov novac."

Ovo je pobudilo Baxterovu radoznalost. "Mogu razumeti da si odbio kuće i novac, ali zašto si odbio Cadillac? Znam šta voziš, treba ti novi automobil."

"Nisam protiv novih automobila, ali Cadillac je previše. Kako bih se mogao provesti kroz Arkansas u Cadillacu, a neke od tih siromašnih majki iz Arkansasa koje doručkuju kukuruzni hleb sa slaninom, ruke im izranjavanje od branja pamuka, dođu i stave teško zarađeni dolar u dobrovoljne priloge na mojim sastancima - a da se ja vozim u Cadillacu? Ne, nikako! Sigurno ne! Nikad to neću učiniti. Želim biti kao ljudi za koje se molim."

"To ima smisla. Čuješ, idem dole u grad na večeru. Jesi li spreman prekinuti sa svojim postom?"

"Da, ići ću s tobom."

Kada su ušli u kafanu, propovednik Baxter se nagnuo i šapnuo: "Ovde vidim neke od naših prijatelja. Eno Wilbanksa. Verovatno će doći da porazgovara s tobom."

---

[92] Dela apostolska 8:9-24

"Nadam se da neće. Znaš šta se dogodi kada je pomazanje na meni. Bog počne otkrivati stvari, a ne želim se iscrpiti pre nego što počnu sastanci."

Njih su dvojica sela i večerala. Kada su bili spremni krenuti, naravno, gos. i gđa. Wilbanks su u isto vreme ustali da plate svoj račun. Sreli su se na blagajni. G. Wilbanks je rekao: "Brate Branhame, želim se rukovati s tobom."

Bill je čvrsto stisnuo čovekovu ispruženu ruku i počeo nešto govoriti kada je Ern Baxter prekinuo i rekao: "Gle, brate Wilbanks, ne bi sada trebao razgovarati s njim. On se priprema za večerašnji sastanak."

"Razumemo."

Kada su Bill i Ern Baxter krenuli niz ulicu, Bill je čuo unutrašnji glas kako mu govori: *"Okreni se i uđi u automobil s Wilbanksovima."* Bill je zatresao glavu pomislivši da je nešto čuo. "Baš je lepo veče, zar ne, brate Baxter?"

"Da, jeste."

Odjednom je Bill osetio kao da su mu noge olovne. Pokušao je zakoračiti, ali se one nisu micale.

Baxter se okrenuo i zbunjeno ga pogledao. "U čemu je problem?"

"Brate Baxter, moramo se vratiti i ući u automobil s Wilbanksovima."

"Brate Branhame, ne možemo."

"To je Duh Gospodnji."

"U redu onda."

Wilbanksovi su bili sretni da ih povezu. Budući da su sada bili u automobilu, stigli su u hotel puno pre nego što bi stigli da su nastavili peške. Ern Baxter je ušao u zgradu, ali se Bill zaustavio na pola puta prema stepenicama. Ponovo je čuo glas kako govori: *"Vrati se i porazgovaraj s Wilbanksovima."* Bill se vratio do automobila. "Brate Wilbanks, nadam se da je s tvojom porodicom sve u redu."

"Da, sve je u redu."

"To je neobično. Nešto mi govori da ostanem ovde, a ne znam zašto."

Nakon par minuta čavrljanja, Bill se okrenuo da bi odšetao u hotel, ali je stao kada je video skupi automobil koji mu se približavao. Prepoznao je taj automobil, bio je od g. Reecea. Automobil se približio ivičnjaku uz veliku palmu u ulici nekoliko parkiranih automobila dalje od mesta gde je Bill stajao. Vozač je ustao, okrenuo se i, otvarajući suvozačeva vrata, pomogao g. Reeceu izaći iz automobila. G. Reece je izgledao oronulo kao što je izgledao kada ga je Bill poslednji put video u Carlsbadu u New Mexicu u martu. Sada je Bill znao o čemu se radi. Tamo je stajala palma koju je video u viziji, tamo je stajao njegov prijatelj odeven u smeđe odelo i kravatu. Sve je bilo na mestu.

Kada je g. Reece ugledao Billa, odmah je pogledao palmu. Onda, bez da su izmenili reč, podigao je obe ruke visoko u vazduh i povikao: "Slava Bogu! Isceljen sam!" Skakao je, mahao rukama, vikao i plesao. Više nije izgledao kao nemoćan starac kome je pre nekoliko minuta trebala pomoć da bi izašao iz automobila.

Kada se Bill vraćao u sobu, propovednik Baxter ga je uhvatio na hodniku. "Brate Branhame, one dve devojke se pakuju za odlazak. Zbog nečeg su vrlo uzrujane. Bilo bi dobro da odeš tamo dole i porazgovaraš s njima."

"Naravno. U kojoj su sobi?"

Kada je pronašao broj sobe, Bill je pokucao. Devojka koja je vozila iz Lubbocka otvorila je vrata. "O, brate Branhame," rekla je suspreżući suze, "žao mi je što smo vam uzrokovale sve ove probleme."

"Probleme? Pa, sestro, kakve ste mi probleme uzrokovale?"

"Navukle smo FBI na vas. Pretpostavljam da smo previše svedočile po gradu danas. Sada će vas FBI razotkriti na bini."

"Pa, ako radim išta pogrešno, onda trebam biti razotkriven."

"Zar se ne bojite ići tamo večeras? FBI će biti tamo."

"Bojim? Naravno da ne. Zašto bih se bojao kada radim upravo ono što me je Bog poslao da radim? Osim toga, FBI agenti su i pre dolazili na moje sastanke i svaki put su se obratili - kao kapetan Al Ferrara iz Tacome u Washingtonu. Možda će isto učiniti i ovaj. U svakom slučaju, vas dve dođite večeras na

sastanak i posmatrajte Gospoda u akciji. On je Taj koji će se boriti, ne ja."

U svojoj je sobi Bill kleknuo pored kreveta i pomolio se: "Nebeski Oče, o čemu se ovo radi?"

Nakon nekoliko minuta došla je vizija. Tada je Bill znao...

IZA POZORNICE pre službe, Bill je naleteo na svog rukovodioca koji je razgovarao s domarom. Ern Baxter je držao jedan od pogrdnih letaka u ruci.

"Propovedniče Branham," rekao je domar, " ovo je sramota šta kažu o vama na ovom letku."

Baxter se složio. "Kada pomislim da te nazivaju prevarantom, a moja je ćerka isceljena na sinoćnjem sastanku."

Domar je rekao: "Večeras je neko stavio ovakve letke na prozore svih automobila na parkiralištu. Uzeo sam deset malih Meksikanaca da ih uklone."

"Nažalost, stavljeno ih je još na stotine širom grada danas," nadodao je Baxter. "I tako su ih verovatno već svi pročitali." Baxter je rukom zgužvao letak. "Kakva glupost vredna osude - zakon bi trebao goniti onog ko je ovo učinio."

"U redu je," rekao je Bill. "Postoje viši zakoni od ovih zemaljskih. Gospod će se pobrinuti za to. Setite se šta je Isus rekao: *'... ko god govori protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti ni na ovom svetu ni u onom budućem.'*"[93]

Domar je rekao: "Ipak, kada bih se mogao dočepati tog čoveka, ja bih..."

"Nemoj se brinuti oko toga," rekao je Bill. "Bog će ga uhvatiti kada dođe vreme."

Zajednica je počela pevati "Samo veruj". Bill je otišao na binu. Znao je o čemu ljudi razmišljaju te je prešao na stvar. "Imam ovde mali letak koji kaže da sam kao Simon vračar iz knjige Dela apostolskih, što znači da me zanima samo novac ljudi. Pretpostavljam da je većina vas pročitala ovo. Mislim da

[93] Matej 12:32

ih je na hiljade raširenо širom grada danas. Ovde takođe piše da će me večeras FBI razotkriti na bini. U redu, spreman sam da me razotkriju. Čak sam poslao svog rukovodioca na kraj zgrade da se ne bi na nikakav način mešao. Tako, svi vi agenti FBI-ja možete doći napred i razotkriti me."

Nervozna je tišina stegnula zajednicu. Bill je čekao. Niko se nije pokrenuo. Bill je rekao: "Možda još nisu stigli. Daću im još malo vremena. Ima li nekoga ko može doći otpevati pesmu?" Nakon što je čovek otpevao solo, Bill je rekao: "Čekam na FBI. Gde ste? Prema letku, večeras ćete izaći i razotkriti me. Ako sam učinio išta suprotno Bibliji ili nezakonito prema zakonima ove zemlje, želim da me razotkriju. Zato, nastavimo s tim."

Bill je čekao i orlovskim očima pretraživao po mnoštvu. Gospod mu je u njegovoj hotelskoj sobi pokazao krivce, ali ih on još uvek nije uočio u zajednici. Zapazio je pomeranje krajičkom oka. Okrenuvši se, Bill je video tamnu senku kao oblak s mutnim rubovima kako prolazi iznad glava ljudi. Gledao je lica ispod oblaka. Ne, niko od ovih ljudi nije bio u viziji. Senka se sada podigla i otišla na drugi sprat te se zaustavila iznad dva čoveka smeštena u prvom redu balkona. Bill je jasno mogao videti njihova lica. To su bili oni.

"Prijatelji, nema ovde agenata FBI-ja. Kakve veze ima FBI s propovedanjem Evanđelja? Ne, FBI nije ovde da bi me razotkrio, ali biće razotkrivanja. Dvojica koja su štampala ove letke sede u prvom redu gore na balkonu - jedan u plavom odelu, drugi odmah pored njega u sivom. Oni nisu agenti FBI-ja. Oni su propovednici povratnici u greh. Gospod mi je pokazao njih obojicu ovog popodneva u viziji."

Sve su se glave u slušateljstvu okrenule u tom smeru. Dvojica spletkara su pocrvenela i sagnula se u svojim stolicama.

"Nemojte se saginjati," rekao je Bill u mikrofon. "Sada imate priliku ustati i razotkriti me." Dva su se čoveka vrpoljili, ali se nisu mogli više pognuti. Bill je ustrajao u svom protivnapadu. "Vi ste rekli da sam vračar Simon i da me zanima samo novac ljudi. Dobro, zašto ne siđete ovde na binu za test? Ako sam ja vračar Simon, a vas dvojica Božiji sveti ljudi, onda me Bog može pogoditi smrću; ali ako sam ja Božiji čovek, a vas dvojica grešite, onda Bog može vas pogoditi smrću. Siđite dole

da vidimo šta je od toga." Ljudi su ustali i požurili prema izlazu. "Vidim da odlaze. Možda silaze ovde. Otpevajmo pesmu dok čekamo."

Dok je zajednica završavala s pevanjem nekoliko stihova pesme, bilo je očigledno da ta dva čoveka nemaju nameru prihvatiti Billov izazov. "Izgleda da su njih dvojica napustili zgradu. Time bi to trebalo biti rešeno. Prijatelji, vi znate da mi nije stalo do vašeg novca. Da nema troškova sastanaka uopšte ne bih dopustio svom rukovodiocu da uzima dobrovoljne priloge. Ali nakon što pokrijemo troškove, ako išta preostane, to ide za misionarstvo. Što se mene tiče, ja uzimam samo malu nedeljnu platu. Pitajte mog rukovodioca, pitajte bilo koga ko me dobro poznaje. Tako vidite, ne želim vaš novac, želim vaše poverenje."

Poglavlje 50
Pralja prizemljuje njegov let
1950.

NAKON ŠTO JE mesec dana proveo u Teksasu, William Branham se žurio vratiti kući svojoj supruzi i deci. Nažalost, tog popodneva kada je poleteo iz Dallasa, na jugoistoku je dunula opasna oluja što je nateralo njegov avion na vanredno sletanje u Memphisu u Tennesseeju. Aerodrom je smestio putnike u Peabody hotel dok ne prođe oluja. Bill je nazvao kući da bi Meda znala šta se dogodilo, a zatim proveo ostatak večeri pišući pisma.

Napolju se na Memphis izlila jaka kiša. Tokom noći je povremeno sevalo, praćeno parajućim odjecima grmljavine. Malo pre ponoći, kiša je prestala. Gledajući kroz prozor, Bill je mogao videti mnoštvo zvezda među oblacima. Činilo se da oluja prestaje.

U šest sati ujutro, dežurni službenik vazdušne kompanije nazvao je Billa kako bi mu javio da će avion poleteti tačno u osam sati. Bill je ustao i obukao svoje svetlo smeđe odelo. Pogledavši na sat, zaključio je da ima dovoljno vremena pronaći poštanski sandučić i poslati svoju poštu.

Jutro je bilo toplo i vedro. Cvetni vrtovi su ispunili vazduh bogatim mirisom koga je pojačala noćna kiša. Ptice su pevale

svuda, a Bill se želeo pridružiti. Pevušio je hrišćansku melodiju dok je mirisao lepotu sveta svoga Oca.

Nakon što je propešačio dva bloka zgrada, Bill je ispred banke pronašao poštanski sandučić. Ubacio je pisma kroz otvor i okrenuo se da ode kada je čuo zvuk pijavice - *huusssss*. Naježio se kada je osetio da se približava prisutnost anđela. Bill je zakoračio nazad u senku stuba, pognuo glavu i rekao: "Oče, šta hoćeš da Tvoj sluga učini?"

Jednako jasno kao što je čuo cvrkutanje ptica, čuo je anđela Gospodnjeg kako govori: *"Hodaj i nastavi hodati."* Samo s takvim uputstvom, Bill je krenuo nazad prema hotelu. Kada je došao blizu ulaza u hotel, mislio je da uđe. Ali, taj je duboki anđeoski glas ponovo rekao: *"Nastavi hodati."* Bill je pogledao na sat. Za sat vremena njegov avion poleće. Ipak je nastavio pored hotela ne znajući gde niti s kojom svrhom ga Gospod vodi.

Hodao je nekoliko kilometara, pevušio i uživao u kišom opranom vazduhu namirisan orlovim noktima [vrsta cveća] i ružama. Bio je dobar osećaj biti živ. Ipak, bio je malo nervozan zbog vremena. Uporno je sve češće gledao na sat kako se približavalo osam sati. Svaki put kada bi pogledao, anđeo bi mu ponovio: *"Nastavi hodati."* Kada su kazaljke prošle osam sati, Bill se pomirio s činjenicom da će morati reorganizovati svoj odlazak kući. "Gospode, ne znam zašto sam ovde, ali Ti si rekao da hodam i zato hodam. O čemu se radi?"

Sada je stigao do jednog siromašnog kvarta u Memphisu. Ovde ulice nisu bile popločane i nije bilo trotoara. Hodao je niz brdašce gde je pored puta tekao potok. Ispred sebe je video visoku, krupnu, tamnoputu ženu u njenom dvorištu kako s oba lakta stoji naslonjena na ulazna vrata. Na glavi je imala mušku košulju zavezanu kao marama. Kada se Bill približio, žena je rekla: "Dobro jutro, propovedniče."

Skinuvši šešir, Bill je rekao: "Dobro jutro, gospođo." Onda se nakratko zaustavio, začuđen. Rekla je: "Propovedniče." Okrenuo se prema tamnoputoj ženi i pitao: "Znate li ko sam ja?"

"Ne, gospodine."

"Kako ste onda znali da sam propovednik?"

Nasmešila se. "Znala sam da dolazite."

Bill je prišao vratima. "Kako ste mogli znati da dolazim? Ni sam nisam znao."

Objasnila je: "Propovedniče, jeste li ikada čitali u Bibliji o Sunamki koja nije mogla imati dete? Obećala je Bogu ako joj da bebu, da će ga odgajati za Gospoda.[94] Pa, ja sam takva žena i obećala sam Gospodu istu stvar. On mi je dao tu bebu, a ja sam dala sve od sebe kako bih ga odgojila za Gospoda. Ali pre nekoliko godina je upao u loše društvo. Otišao je krivim putem i oboleo od polne bolesti. Sifilis. Dok je saznao šta se događa, previše je uznapredovala. Sada leži na mom krevetu, umire. Juče je doktor, koji je došao i pregledao ga, rekao: "Nema nade za njega. Ima rupu u svom srcu i krv mu je puna gnoja. Očekujte najgore svakog trenutka."

Propovedniče, nisam mogla podneti da vidim da mi dečak umire u takvom stanju. Želim da bude spašen. Zato sam se celo vreme juče uveče molila i molila, govoreći: 'Gospode, ako sam ja kao ta Sunamka, gde je onda tvoj Ilija?'

Negdje tokom noći zaspala sam na stolici i sanjala da sam izašla ovde i stajala kraj vrata. Sanjala sam da je naišao propovednik odeven u smeđe odelo sa šeširom. Kada sam se u zoru probudila, došla sam ovde i otada stojim ovde i čekam vas. Propovedniče, verujete li u vodstvo Duhom Svetim?"

Billu je zatreptalo srce. Živci su mu se naježili. Mora da je Gospod želeo da dođe ovde. "Gospođo, zovem se Branham. Jeste li ikada čuli o meni?"

"Ne, gospodine, propovedniče Branham, nikad nisam čula o vama."

"Moja je služba da se molim za bolesne. Želite li da uđem unutra i pomolim se za vašeg sina?"

"Da, naravno, propovedniče Branham. Molim vas."

Bill je otvorio vrata. Za njim su se vrata zatvorila zarđalim plugom pričvršćenim vijkom za lanac. Žena je povela Billa u malu okrečenu baraku. Podovi su bili napravljeni od žutog jablana, izribani i čisti koliko god je moguće. U jednom je uglu

[94] 2. Kraljevima 4:8-37

bilo metalno korito za pranje rublja i na njega naslonjena daska za ribanje. Bez sumnje, živela je od toga. Iznad vrata je visio znak: "Bože blagoslovi naš dom." Bill je bio pozivan u palate kraljeva i neke od najfinijih kuća u zemlji, ali se nigde nije osetio više dobrodošao nego u toj skromnoj kućici.

U drugom uglu je stajao stari metalni krevet. Na njemu je ležao njen sin. Bio je krupan momak, 180 cm visok i najmanje 80 kg težak. U šakama je imao zamotane plahte i previjao se na tankom slamnatom dušeku, mrmljajući: "Nnn... nnn... ovde je tamno... O, mama! Toliko je tamno... Ne znam gde idem..."

"Nije pri sebi zadnja dva dana," rekla je njegova majka. "Misli da je u čamcu, izgubljen u tami na okeanu. To je to što ne mogu podneti, propovedniče, znajući da mi je sin izgubljen." Ljubazno ga je potapšala po ramenu. "Drago dete, poznaješ li svoju mamu?"

Drhtao je i uzdisao: "Nnn... nnn... ovde je tako hladno... tako hladno."

Poljubila ga je u čelo. "Mamina beba."

"Da," pomislio je Bill, "to je majčina ljubav. Bez obzira šta je učinio, ona ga još uvek smatra 'maminom bebom'." Rekao je: "Gospođo, hajde da se pomolimo. Vi počnite prva."

Kada su kleknuli uz krevet, ta je ponizna pralja izlila svoje srce pred Bogom toliko da je ganula suze na Billove oči. Završila je moleći: "Gospode, ako samo dopustiš da mi moj dečak kaže da će biti s Isusom, biću sretna."

Bill je položio ruke na noge momka koje su bile hladne kao severni Atlantik. "Dragi Bože, ne znam šta se događa, ali jutros si me Ti okrenuo na ulici i poslao ovde dole u ovu malu baraku. Znam da je prošlo vreme poletanja mog aviona, ali bez obzira na to u pokornosti vodstvu Duha polažem svoje ruke na ovog momka u Imenu Tvog Sina, Isusa Hrista."

Momak se uskomešao: "O, mama, ovde se razdanjuje." Zavrteo je očima, a onda kao da su se usredsredile na lice njegove majke. "Pa, mama, šta ti radiš ovde?" Podigao je glavu sa slame. "A ko je ovaj čovek?"

Bill je pričekao još pet minuta, dovoljno dugo da vidi momka kako sedi na rubu kreveta i priča o odevanju. Tada se

Bill izvinuo i požurio kroz vrata. Nakon nekoliko blokova zgrada mahnuo je taksiju i uskoro je prebačen do aerodroma. Na njegovo iznenađenje i olakšanje, njegov je avion još uvek bio na uzletištu. Let je bio odložen dva sata i upravo je sada avion zagrevao motore za uzletanje. Bill se divio šta može učiniti molitva zajedno s čistom verom. Bio je siguran da su molitve te pralje prizemljile njegov let na 18 sati.

"Da, gospođo," pomislio je, "verujem u vodstvo Duha Svetog."

Poglavlje 51
Objašnjenje vizija
1950.

U AVGUSTU 1950. GODINE, William Branham je održao probuđenje u Clevelandu u Ohaju. Prošlo je deset dana dvonedeljnog skupa kada mu je g. Boeing, lokalni milioner koji se obogatio proizvodnjom automobilskih branika, rekao: "Brate Branhame, mislim da tvoji sastanci u Clevelandu mogu biti puno uspešniji nego što su sada. Šator koji imaš može primiti oko 4000 ljudi. Nakon što se lokalni ljudi vrate s posla, ručaju i dođu ovde, šator već napune ljudi izvan grada. Stotine lokalnih ljudi ne može ući. Kada bi se preselio u javni auditorijum, bilo bi puno bolje. Tada bi svi ljudi koji žele doći imali stolicu. Proverio sam cenu, košta $1900 za jedno veče u auditorijumu. Ja ću sve platiti ako se preseliš tamo."

Ljubazno, ali odlučno, Bill je odgovorio: "Brate Boeing, kada bi platio auditorijum za godinu dana, ja i dalje ne bih mogao otići tamo ako mi Bog ne kaže da idem. Zasada sam vezan pisanim ugovorom s ovom braćom za još tri dana sastanaka u šatoru i moram ispuniti svoje obaveze."

G. Boeing je imao drugi predlog. "Kada završiš sa sastancima u šatoru, ostaće ti nekoliko dana pre početka sledećeg skupa. Zašto barem jedno veče ne održiš sastanak u auditorijumu pre nego što odeš iz Clevelanda?"

"Moliću se o tome i javiti ti kada mi Gospod kaže."

Sledećeg je jutra Bill trebao biti počasni gost na doručku za propovednike. Pred hotel je došao plavi Cadillac da odveze Billa i Gordona Lindsayja u restoran. Kada se obrok završio i tanjiri bili odmaknuti, propovednici su pitali Billa da im objasni proces vizija.

"Vizije je teško objasniti," počeo je Bill, "ali daću sve od sebe kako bih vam pomogao da razumete. Svi ste vi posmatrali kako mi Gospod na bini daje vizije. Videli ste kako Bog otkriva mnoge razne tajne i da je svako pronicanje 100% tačno. Bez sumnje primetili ste da ja postanem jako slab, što ograničava broj ljudi kojima mogu lično služiti svako veče. To je po Pismu. Setite se kako je žena s krvarenjem dotakla Isusovu haljinu, a On je rekao da je osetio kako ga napušta sila? Sila je snaga. Nju je iz Isusa izvukla vera žene.

Isti je taj Isus s nama danas. On je Taj koji isceljuje svako veče na sastancima. Istina je da mi je Bog dao dar vizija, ali tamo na bini zapravo vaša vera izvlači od Boga, što donosi vizije. Ja se samo predam Bogu i, često i ne znajući šta govorim, Duh Sveti govori kroz mene. Ali nisam ja taj koga su ljudi dotaknuli. Oni verom dotiču Velikog Sveštenika, Isusa Hrista, upravo kao što Ga je dotaknula žena s krvarenjem i bila isceljena.

Kod kuće ili kada sam sam Bog mi takođe daje vizije. Može me uputiti na neko mesto da učinim određenu stvar ili mi može pokazati nešto što će se dogoditi u budućnosti - i svaki se put dogodi upravo onako kako vizija pokaže. Začudo, takve me vizije uopšte ne iscrpe. Nekad mogu trajati satima, a kada izađem iz njih obično se osećam osnaženo i osveženo.

Tako, jedan me tip vizija osveži, drugi me tip skrši. Zašto je tako? Pa, nalazim da je isto tako bilo u životu Gospoda. On je video viziju Lazara uskrslog iz mrtvih i ta ga vizija nije nimalo oslabila.[95] Ipak, kada je žena dotakla rub njegove haljine da bi bila isceljena od krvarenja, On je rekao da je oslabio. Jedno je bilo kada je Bog sam koristio Svoj dar, u drugom je slučaju sama žena vukla Božiji dar.

[95] Jovan 11

Nadam se da možete videti poređenje koje prikazujem. Ja ne kažem da je dar koji imam velik kao što je bio dar u Isusu Hristu jer je u Njemu telesno prebivala sva punina Božanstva.[96] Ali i dalje je to isti Isus koji čini ista dela. Vidite da je On, kao što brat Bosworth kaže, sva voda u okeanu. Moj je dar samo kašika vode iz tog okeana. Međutim, iste hemikalije koje su u okeanu su i u kašičici.

Dopustite mi da vam to ilustrujem na drugi način. Zamislite da smo vi i ja mali dečaci koji žele ići gledati cirkus, ali nemamo dovoljno novca za ulaznicu. Zato idemo iza pogledati kroz ogradu. Na žalost, drvena je ograda previsoka da bismo nas dvojica videli preko nje. Šta možemo učiniti? Zamislite da sam ja viši od vas. Ja mogu skočiti, uhvatiti se za vrh ograde i podići se dovoljno visoko kako bih provirio kroz rupu blizu vrha ograde. Pitate me šta vidim, a ja vam kažem da vidim žirafu kako jede lišće sa stabla. Uskoro mi se ruke toliko umore i moram se spustiti da bih se odmorio. Pitate me šta sam još video, ali nisam imao vremena videti još nešto, zato ponovo skačem i gledam. Mogu se držati kratko vreme pre nego što se potpuno umorim. Tako je svako veče na bini kada ljudi koriste moj dar vizija.

Dopustite mi da sad objasnim kako je to kada Bog sam koristi dar. Kako bismo nastavili s ilustracijom o cirkusu, zamislimo da upravnik cirkusa dođe i pita nas šta radimo. Zamislimo da je on dobar čovek pun razumevanja, pa mi kaže: 'Dođi, pomoći ću ti da bolje vidiš.' Svojim me velikim, snažnim rukama podigne da mi glava bude iznad ograde. Sada mogu dobro videti. Vidim lavove, tigrove, slonove i klovnove. Ne mogu videti celi cirkus, ali mogu videti mnogo više od onog što sam video dok sam virio kroz rupu, a nisam ni umoran jer me je on podigao. Tako je kada Bog koristi dar.

Možda se pitate gde je ovo u Pismu. Sećate li se žene koja je bila isceljena kada je tajno dotakla rub Isusove haljine?[97] Sećate li se kako je Isus oslabio? Rekao je da Ga je napustila sila. Vidite, žena je vukla Božiji dar u Njemu. Ali, na Lazarovom

[96] Kološanima 2:9
[97] Matej 9:20-22; Marko 5:25-34; Luka 8:43-48

grobu je bilo potpuno drugačije.[98] Prvo je Isus imao viziju Lazara uskrslog iz mrtvih. Kada je kasnije ispunio viziju, nije oslabio. To je bilo zato što je Bog koristio Svoj dar.

Dakle, Bog nam je svima dao darove. Možda ste vi propovednik ili učitelj. Ja sebe ne smatram nekim propovednikom ili učiteljem. Moj je dar da imam vizije. Svi smo pozvani u različite službe, ali svi smo deo jednog velikog tela. A šta bi ovi darovi trebali činiti? Jesu li oni zbog veličanja nekog čoveka ili organizacije? Sigurno ne! Oni trebaju veličati Isusa Hrista i samo Njega."

Nakon što je završio svoje obraćanje, Bill je dugo vremena pijuckao kafu i čavrljao s nekoliko novih prijatelja, među njima i s g. Boeingom. Jedan je ukrajinski propovednik rekao Billu: "Sada bolje razumem vizije otkako si ih objasnio, ali me još uvek zanimaju neki aspekti. Dok se odvija vizija, šta ti vidiš? Je li to nejasno kao san?"

"Ne, ono što vidim potpuno je jasno, kao da sam baš tamo i posmatram događaj koji se stvarno događa."

"Ali, kako je to moguće?"

"S Bogom ništa nije nemoguće. Prošlost i budućnost Njemu su stvarne isto kao i sadašnjost. Zapamtite da je *vreme* nešto što je Bog stvorio. On nadilazi vreme. Tako on može znati kraj pre početka. Kako bi inače Biblija bila toliko puna proročanstava koja su se ispunila? Kako bi inače postojali proroci koji su mogli videti prošlost i budućnost?"

"To ima smisla. Video sam šta su vizije otkrivale na bini, ali si rekao da imaš vizije i kada si sam. Kakve ti stvari Gospod tada otkriva?"

"Daću vam primer da biste znali. Sinoć me je g. Boeing pitao da ostanem u Clevelandu još jedan dan kako bih održao sastanak u javnom auditorijumu. Rekao sam mu da ću se morati moliti o tome pre nego što mu odgovorim. Jutros mi je Gospod dao viziju kako bi mi pomogao da znam šta uraditi. Tokom ovog jutra videću damu kako prelazi ulicu i drži za ruke bliznakinje. Obe devojčice nosiće šarene suknjice i obe će imati kosu u repu.

[98] Jovan 11:1-44

Ovo će mi biti prvi znak. Sledeće, iako sam došao na ovaj sastanak u plavom automobilu, nazad u hotel voziću se u crvenom. Dok budem u crvenom automobilu na ulici, dve će mlade dame proći odevene u dugačke večernje haljine. Kada se ispune ova tri znaka, tada ću znati da imam Božije dopuštenje za još jednu službu u Clevelandu u tom auditorijumu."

Nastavili su razgovarati gotovo sat vremena. Konačno je Gordon Lindsay prišao njihovom stolu i rekao: "Brate Branhame, zar ne misliš da bismo se trebali vratiti u hotel?"

"Pretpostavljam da bismo trebali," složio se Bill. Kada je krenuo po kaput, pogledao je kroz prozor. "Pogledajte tamo, gospodo. Zar ih ne vidite?"

Propovednici su pogledali. U susednom bloku zgrada žena je prelazila ulicu vodeći bliznakinje. Obe su bliznakinje bile odevene upravo kao što je Bill ranije opisao - šarene suknjice i repovi koji su lepršali na vetru. G. Boeing je uzeo gutljaj i rekao: "Jedan rešen, preostala još dva."

Gordon Lindsay je rekao: "Brate Boeing, čovek koji nas je dovezao je morao ranije otići kući. Pitam se možeš li nas povesti nazad u naš hotel?"

"Naravno, brate Lindsay, rado ću. Čuj, brate Branhame, ja imam crveni automobil!"

"Dva rešena," rekao je Bill. "Samo gledajte. Treći znak ne može biti daleko."

Šestorica njih su se nagurala u crveni automobil i g. Boeing je upalio motor. Parking restorana je bio otvoren prema jednosmernoj ulici. G. Boeing je trebao skrenuti levo da bi išao u pravom smeru. Umesto toga skrenuo je desno. Na uglu ulice ga je čekao policajac na konju da ga zaustavi.

Kada je g. Boeing spustio prozor, ovaj ga je policajac napao kao da je maloletni delikvent. "Hoćeš mi reći da si iz Clevelanda i ovako si pogrešio! Za ovo nema izgovora!"

"Žao mi je, policajče," ispričao se g. Boeing, "verovatno sam razmišljao o nečemu drugom."

Policajac je nastavio oštro držati lekciju g. Boeingu, zbog čega je automobil ostao parkiran nekoliko minuta. Iza ugla su hodale dve mlade dame u svečanim večernjim haljinama. Kada

su njih dve prošle pored automobila, Bill je bocnuo g. Boeinga u rame i rekao: "Pogledaj, brate - eno ih."

Zaboravivši da ga policajac grdi, g. Boeing je podigao obe ruke i povikao: "Slava Bogu! Haleluja! Haleluja..." Pridružio se i ukrajinski propovednik: "Slava Gospodu! Slava Gospodu Isusu!" i tada je počeo govoriti na nepoznatom jeziku.

"Vi ste ludi ljudi!" vikao je policajac. "Mičite se od mene."

S dobijenim Božijim dopuštenjem, Bill je održao još jedan sastanak u Clevelandu tog avgusta 1950. godine i preko 12 000 ljudi je ispunilo javni auditorijum da bi čuli poruku oslobođenja kroz snagu Isusa Hrista.

NEKOLIKO NEDELJA nakon što je William Branham završio svoj skup u Clevelandu, putovao je železnicom u Phoenix u Arizoni. Njegov se voz nakratko zaustavio u Memphisu u Tennesseeju. Bill je izašao da kupi sendvič. Stanica u Memphisu je bila puna ljudi koji su dolazili i odlazili. Dok se Bill provlačio kroz mnoštvo, primetio je zaposlenog na stanici u crvenoj uniformi kako gura kolica s prtljagom u njegovom smeru. Kada je ovaj mladi tamnoputi čovek pogledao gore i uočio Billa, lice mladića zasjalo je od iznenađenja. Pustivši kolica, potrčao je prema Billu i uzbuđeno dozivao: "Propovedniče Branham! Propovedniče Branham!" Uhvatio je Billovu ruku i čvrsto je stisnuo. "Zdravo, propovedniče Branham."

Bill je pogledao mladića i pomislio: "Možda je bio na nekom od sastanaka."

" Propovedniče Branham, niste me prepoznali, zar ne?"

"Ne, ne verujem da sam te prepoznao."

"Sećate li se pre šest meseci kada je vaš avion prisilno sleteo u Memphis? Sećate li se tog momka za kojeg ste se molili koji je umirao?"

"Jesi li ti... ?"

"Da, zaista, ja sam taj momak. Nisam samo isceljen, već sam sada takođe i hrišćanin."

Billu je uvek bilo zadovoljstvo iz prve ruke videti rezultate njegovih molitvi i susretati ljude kojima je njegova služba pomogla. Do sada je već bilo na desetke hiljada takvih ljudi širom zemlje.

Kasnije te jeseni 1950. godine, Bill je primio dva pisma koja su ga duboko dotaknula. Prvo je pismo stiglo od njegovog bivšeg pastora, dr. Roy Davisa, baptističkog propovednika koji ga je postavio u službu u decembru 1932. godine. Ovo pismo nije bilo upućeno lično Billu, već je poslano Gordonu Lindsayju zajedno sa molbom da se objavi u časopisu *Glas isceljenja*. Dr. Davis se hteo javno izvinuti zbog kritika na račun Billa i njegove službe.

Bill je pažljivo pročitao pismo. Misli su mu se vratile na ono jutro u maju 1946. godine... Tada je bio požurio u propovednikovu kuću reći dr. Davisu o anđelu koji ga je poslao odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Bill se setio kako se dr. Davis ismejavao toj zamisli, govoreći: "Billy, šta si jeo sinoć za večeru?" Bill mu je potpuno ozbiljno odgovorio: "Dr. Davis, to mi se ne sviđa. Ako me vi ne želite, biće tamo neko ko želi. Bog me je poslao i ja ću ići." Stariji čovek mu se rugao, govoreći: "U redu, Billy, samo daj, raznesi to po svetu. Baš me zanima koliko ćeš daleko stići." Ovde je sada bilo pismo izvinjenja zbog takvog sarkazma. Dr. Davis je napisao: "Da sam bio iskreniji i marljivije proučavao Bibliju, razumeo bih više o vizijama i Božijoj snazi."

Drugo je pismo stiglo iz Južne Afrike. Florence Nightingale Shirlaw, koja je bila isceljena u Londonu, sada je slala svoje svedočanstvo detaljišući svoj neprekidan oporavak od raka želuca. U zadnjih se šest meseci udebljala s 23 kg na 70 kg. Priložila je novu sliku sebe kako bi dočarala ovu neverovatnu promenu. Bill je zapanjeno posmatrao fotografiju. Nije uopšte izgledala kao ista osoba. Slika ju je prikazivala u kariranoj haljini kako stoji na ulici i drži veliku torbu za ručke.[99] Njene ruke, njene noge, čak i obrazi, bili su toliko popunjeni da Bill

[99] Ova se fotografija nalazi na 51. stranici knjige Juliusa Stadskleva: "William Branham, prorok posetio Južnu Afriku".

nikada ne bi mogao pretpostaviti, da nije znao da je to činjenica, da je u aprilu bila samo kostur na samrti.

Bill se setio molitve koju je molio tog maglovitog jutra u aprilu: "Gospode, ako isceliš ovu ženu ja ću to smatrati znakom da želiš da održim skup isceljenja u Durbanu u Južnoj Africi." Sada je u ruci imao potvrdu, crno-belu fotografiju zdrave Florence Nightingale Shirlaw. Bill je nazvao svog rukovodioca i zamolio ga da počne s organizacijom. Ernu Baxteru nije trebalo puno da bi dobio angažman od Južnoafričkog nacionalnog koncila crkava. Nestrpljivo su želeli da tako poznati evanđelista iz Amerike dođe na njihovo tlo. Okvirno je dogovorena sredina 1951. godine.

Bill je bio uzbuđen. Ako ga je Bog specifično pozivao u Durban u Južnoj Africi, sigurno će slediti veliki znaci i čudesa. Onda ga je jednog dana, dok je bio u Shreveportu u Louisiani, Duh Sveti upozorio govoreći: *"Ovako govori Gospod: 'Budi pažljiv. Sotona ti je postavio zamku u Južnoj Africi.'"* Duh nije rekao ništa više od toga, a Billu je ostalo da se pita kakva će to zamka biti.

Poglavlje 52

Orao uz tok reke Troublesome

1950.

KAKO JE LETO 1950. GODINE prelazilo u jesen, William Branham nije mogao suzdržati svoje ushićenje. Približavao se njegov omiljeni mesec. Bill je strastveno voleo oktobar jer je oktobar predstavljao sezonu lova, a sezona lova je donosila promenu, izazov i prostranu slobodu.

Ali lov je Billu značio više od samo odmora od njegovog pretrpanog rasporeda. Lov ga je vraćao njegovim korenima. Kao dečaka, divljina ga je emotivno hranila, bila mu je uteha, sreća i bistrila razum. To je bilo jedino mesto u njegovom teškom detinjstvu gde je doživeo mir. Sada je divljina predstavljala podmlađivanje: priliku za beg iz neprekidnih zahteva njegove javne službe u opušteno zajedništvo s njegovim Tvorcem u lepoti Božijeg netaknutog stvaranja. Lov mu je omogućio vreme relaksacije, razmišljanja, dubokog pretraživanja u sebi za stvarnom svrhom njegovog života. Pružao mu je vreme ispitivanja njegovih ciljeva i motiva da bi proverio je li još uvek na koloseku. Sveži planinski vazduh mu je krepio telo, um i duh.

Do sada je svake jeseni otkako je odrastao čovek Bill odlazio na godišnji odmor u lov. Čak ni njegovo venčanje s Medom u oktobru 1941. godine nije prekinulo ovu tradiciju. Jednostavno je spojio medeni mesec s lovačkim izletom. Nakon

tog jednog izleta, Meda je zaključila da joj se ne sviđa grubost izleta, tako da više nikad nije ponovo išla u lov sa svojim suprugom. Posledica toga je bila da sve godine njihovog braka Bill i Meda nisu nikad proveli godišnjicu braka zajedno budući da je 23. oktobra Bill uvek kampovao u divljini. Kada je Bill bio mlađi, lovio je blizu kuće. Ali poslednjih nekoliko godina, otkako se njegov život proširio celim severnoameričkim kontinentom, Bill je odlazio na godišnje odmore u lov na Stene u Coloradu. Tamo je krenuo ponovo i ovog oktobra 1950. godine.

Bill je lovio losove. Sezona je bila otvorena nedelju dana ranije tako da krda više nisu bila u niskim dolinama, ali na sve to je računao. Bill je znao čim se te godine ispale prvi metci da će se losovi podići na vrhove gde ih je teže pronaći. Većina lovaca nije imala ni dovoljno vremena ni energije pratiti losove toliko dugo u divljini. Bill je imao oboje. On i prijatelj su jahali na konjima do doline reke Troublesome i napravili kamp na račvanju reke. Bili su udaljeni 320 km od najbližeg grada i 55 km od najbližeg dometa civilizacije.

Sledećeg jutra su se njih dvojica razišla. Bill je pratio jedan rukavac reke do visokih predela dok je njegov prijatelj pratio drugi rukavac. Planirali su okružiti određenu planinu i sresti se nakon nekoliko dana.

Bill se provlačio kroz gustu šikaru i gustiš jasike uz reku Troublesome. Kada je prolazak postao nemoguć, Bill je ostavio reku i pratio klanac jašući uz strme padine prekrivene smrekom, arišem, kedrovima i borovima. Kada je konačno stigao do granice rasta drveća, odlučio je sjahati i peške izvideti područje. Te sezone još nije bio pao sneg tako da su krda losova bila raštrkana ovde među visokim vrhovima. Konji na otvorenom bi privlačili previše pažnje. Imaće bolje izglede da ustreli trofejni primerak ako bude pešačio tiho kao Indijanac. Bill je vezao svoja dva konja i ostavio im dugačak konopac kako bi mogli piti i hraniti se dok ga nema. Onda je ostatak dana s puškom u ruci hodao po kamenju granicom rasta drveća, skrivajući se u zimzelenim stablima.

Tog je popodneva jedan tamni oblak ključao iznad vidika. Munja je naelektrisala vazduh i grom je zagrmio toliko glasno

da je zvučalo kao da će se planina rascepiti na dva dela. Počela je padati kiša. Bill se zaklonio pod zimzeleni grm s bujnim granama zbog koga je ostao suv kao da je bio pod kišobranom. Naslonio je svoju pušku na deblo i počeo gledati po dolini razmišljajući o tome koliko je velik i dobar njegov Gospod i Spasitelj.

Nakon 20 minuta kiša je prestala. Hladan je vetar duvao s vrha ledeći kapljice kiše dok su padale s grana oblažući stabla u dolini hiljadama sitnih ledenica. Bio je to prizor koji je oduzimao dah. Sunce je provirilo iza oblaka i doticalo zapadne vrhove, kupajući svet narandžastim svetlom koje je pojačalo senke i definisalo oštre linije svake planinske pukotine i usekline. Puna duga je napravila luk iznad doline. Bill je postajao sve emotivniji. Rekao je na glas: "O, veliki Jahve Bože, evo Tvoje duge na nebu, tog divnog starozavetnog saveza s Tvojom decom gde si obećao da više nikada nećeš uništiti zemlju vodom." Tada je Bill razmišljao o desetom poglavlju Otkrivenja gde je opisana duga koja pokriva Hristovu glavu, a predstavlja novozavetni savez. To je bio najdivniji savez od svih - krvni saveza u kojem je Bog obećao spasiti sve koji gledaju na žrtvu Njegovog Sina, Isusa Hrista. Suze su potekle niz Billove obraze dok je razmišljao o tome.

Krdo losova se verovatno raštrkalo tokom oluje. U daljini je Bill mogao čuti mužjake kako se dozivaju. Negde među vrhovima, ali ne daleko, Bill je čuo zavijanje sivog vuka. Njegova je ženka odgovorila negde u dolini. Bill je osetio kako se u njemu budi nasleđe njegove bake - ta krv Cherokee Indijanca za koju je Bill verovao da je uzrok njegove duboke ljubavi prema prirodi. Planine su bile toliko žive Božijim dahom, činilo se kao da ga njegov Tvorac doziva iz svake borove iglice i kamena. Bill se više nije mogao uzdržavati. Trčao je okolo i okolo stabla što su mu brže noge mogle skretati, kličući hvale Bogu što je glasnije mogao. Konačno je stao i naslonio se na kvrgavo deblo da bi došao do vazduha.

Pedesetak metara niz padinu, Billu s desne strane, na panju je sedela veverica i neprekidno je bučala.

"Zašto si toliko uznemirena, malena?" pitao je Bill. "Neću ti nauditi."

Primetio je da veverica ni ne gleda prema njemu. Bill je pratio pogled veverice niz padinu prema mestu gde je bilo srušeno nekoliko mrtvih stabala i tada je shvatio šta je okupiralo pažnju veverice. Oluja je prisilila velikog, beloglavog orla na sletanje. Orao se izgegao iz grmlja i stao na čistinu, mičući pogled s čoveka na vevericu i obrnuto.

Bill je rekao: "Bože, vidim Te u zimzelenom bilju i oštrim vrhovima. Vidim Te u oluji, vetru, grmljavini, sevanju i kiši. Vidim Te u zalasku sunca i u dugi, ali Te još ne vidim u ovom orlu. On je samo smetlar. Zašto si usmerio moju pažnju prema ovoj ptici?"

Što je duže Bill posmatrao, sve je više postajao svestan koliko se orao činio hladan i pribran. Bill je pomislio: "Znam da Bog želi hrišćane koji su hrabri kada je u pitanju verovanje u Božiju Reč. Pitam se želi li Bog da vidim ovog orla zato što se on ne boji. Možda da otkrijem koliko je zaista hrabar?" Glasno je rekao: "Zašto me se ne bojiš? Zar ne znaš da te mogu upucati?"

Sada kada je Bill progovorio, orao je ignorisao vevericu i gledao ravno u čoveka. Bill se pravio da će uzeti pušku. Orao se nije pomerio. "Još se ne bojiš, zar ne? Pitam se zašto." Tada je Bill primetio kako orao polako i šarmantno savija krila. "Sada vidim zašto si toliko hrabar. Bog ti je dao ta dva krila da možeš pobeći od opasnosti, a ti imaš poverenje u dar koji ti je Bog dao. Bez obzira koliko bih ja brzo uzeo svoju pušku, ti bi pobegao u to grmlje pre nego što bih mogao zapucati. Dok možeš osetiti ta krila, znaš da si dobro. A dok ja mogu osetiti kretanje Duha Svetog u mom životu, ja takođe znam da sam dobro."

Orao i čovek su se dugo posmatrali s obostranim poštovanjem. Konačno je ptica ponovo pogledala vevericu koja je i dalje neprekidno galamila. Orao se činio zgrožen neprestanim blebetanjem. Skočivši u vazduh, dva puta je zamahnuo krilima, a onda ih namestio da uhvati vetar. Više nije mahao krilima. Vazdušna struja ga je jednostavno podigla sve više u zalazak sunca.

Bill je posmatrao orla kako se diže dok nije postao tačkica na nebu. Sunce, koje je sada zašlo u udolinu između dva planinska vrha, podsetilo je Billa na veliko Božije oko koje sve

vidi i s odobravanjem posmatra Svoje stvorenje. Bill je podigao ruke i proslavljao: "Nebeski Oče, kako je divan Tvoj svet. Pomozi mi da budem kao taj orao. Pomozi mi ostaviti sve ovozemaljsko blebetanje-blebetanje-blebetanje. Nauči me kako da namestim svoja krila u Božijoj snazi i podignem se u Duhu u koje god si me visine pozvao dao idem."

To je veče dok je prekrštenih nogu sedeo uz svoju logorsku vatru Bill izvadio svoju prilično trošnu Bibliju iz torbe na sedlu, okrenuo Izlazak 19 i čitao: *"... postave Izraelci tabor pred brdom, a Mojsije se popne k Bogu. Jahve ga zovne s brda pa mu reče: 'Ovako kaži domu Jakovljevu, proglasi deci Izraelovoj: 'Vi ste videli šta sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i k sebi vas doveo. Zato, budete li mi se verno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo svih naroda - ta moj je sav svet!'"*

Koliko se upečatljivim činilo to što je Bog uporedio svog proroka Mojsija s krilima orla. Ali nakon onog što je Bill danas video, to ga nije čudilo. Znao je da orao ima najoštriji vid od svih stvorenja životinjskog carstva, što znači da može leteti više i videti dalje od bilo koje ptice. A nije li prorok pozvan za to - videti dalje od ostalih, bilo u prošlost ili u budućnost, ili čak u Božiji um?

Bill je razmišljao o vizijama koje su mu omogućavale videti prošlost i budućnost. Uvek je znao da takav dar nije za njegovu ličnu upotrebu, već da treba biti na korist crkve Isusa Hrista širom sveta. Ali, koja mu je krajnja svrha? Setio se glasa na reci koji je rekao: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."* Šta je to tačno značilo? Je li njegova služba postavljala temelje za nešto značajno? Približava li se dolazak Isusa Hrista?

Ponesen tim mislima, Bill se vinuo više od orla, visoko u nebesa gde se atomi smanjuju, dalje od meseca i planeta, dalje od Mlečne staze, dok nije imao osećaj da lebdi među bezbrojnim galaksijama u svemir toliko prostran da su njegova smrtna čula beskorisna. Šteta da se mora vratiti na zemlju, ali logorska se vatra ugasila i osećao je noćnu hladnoću. Micao je žeravicu dok

se nije upalio plamen, zatim je ubacio novo drvo. Uskoro je logorska vatra ponovo živahno gorela.

Dok je Bill posmatrao vatru, razmišljao je o natprirodnoj vatri koja je sledila njegove sastanke. Koliko se samo razlikovala od zemaljske vatre. Mnogo je puta pokušao ljudima objasniti ovaj fenomen, ali njegovi opisi nikad nisu uspeli dočarati stvarnost. To je svetlo moglo varirati od tridesetak centimetara do kojih metar u prečniku. Nekad bi bilo kružno kao zvezda; nekad je izgledalo više cilindrično i stajalo uspravno kao vatreni stub, nekad bi bilo pljosnatije i ležalo horizontalno okrećući se kao minijaturna galaksija Mlečne staze. Često je imalo jantarni sjaj, ali je nekada izgledao više žućkasto-zeleno. Povremeno je svetlucalo svim duginim bojama. Za vreme večernjeg skupa isceljenja, kada bi se premestilo s Billove bočne strane na slušateljstvo, izgledalo je kao bljesak fotoaparata koji se ne gasi. Tada bi rotiralo i pulsiralo kao da je živo snagom, stvarajući zvuk kao moćna pijavica. Ali u ovom je svetlu bilo puno više od veličine, boje i dimenzija. Čak i ako ga Bill ne bi mogao videti, znao bi kada je bilo blizu. Mogao je osetiti kako isijava prisutnost koja je neopisiva ljudskim izrazima.

Tada je tamo takođe bio anđeo Gospodnji koji se činio tako prisno povezan sa svetlom. Billu je anđeo Gospodnji bio jednako neopisiv. Istina, postojali su neki aspekti koje je mogao opisati, kao anđelova kosa do ramena i tamna put. Ali kada je Bill pokušao ocrtati karakter u tom natprirodnom licu, nedostajalo mu je reči. Kako bi mogao oslikati takav mir i ljubaznost istovremenu takvoj preplavljujućoj snazi? To je bio paradoks i tajna... a k tome je to bila samo jedna od mnogih stvari koje Bill nije razumeo o tom natprirodnom biću. Nije znao anđelovo ime. Znao je da anđeo nije Gospod Isus Hrist, ali Bill nije u potpunosti razumeo vezu između anđela i tog svetla. I najvažnije pitanje od svega: zašto je ovaj anđeo dolazio njemu? Gde sve to vodi?

Bill se uvukao u svoju vreću za spavanje i prekrio tkaninom po ramenima. Ležeći na leđima, zagledao se u vedro nebo obasuto zvezdama. Oko njega su visoki crni borovi pokazivali prema nebu. Na istoku se upravo pojavljivalo sazvežđe Orion. Iznad Oriona je svetlucala mala grupa zvezda zvana Plejada ili

Sedam Sestara. Bill je razmišljao o tome kako je prorok Job gledao ista dva sazvežđa pre toliko hiljada godina. Dok je Bill nastavio posmatrati Velikog medveda, primetio je treptanje svetla na krilu aviona koji je leteo prema istoku. Od pomisli na avion postao je nostalgičan. Koliko su mu nedostajali žena i deca. Do ovog oktobra 1950. godine Meda i on bili su venčani devet godina. Za pet meseci očekuju novu bebu. Bilo bi lepo ponovo videti porodicu, iako je znao... ovde je uzdahnuo. Koliko su mu se radoznale činile emocije u ovom području. Kada god je putovao, čeznuo je da bude kući sa svojom porodicim, ali nakon nekoliko nedelja provedenih kući, ponovo je čeznuo za putovanjima. Bez sumnje, Gospod mu je dao tu karakternu osobinu kako bi mu pomogao da vrši posao evanđeliste. Setio se vizije koju mu je Bog pokazao onog jutra kada je postavljao kamen temeljac Branhamovog šatora. U viziji je video gotovu građevinu punu ljudi, što ga je naravno oduševilo. Onda ga je anđeo Gospodnji šokirao i rekao mu: *"Ovo nije tvoj šator."* Anđeo ga je podigao i stavio pod vedro plavo nebo, rekavši mu: *"Ovo će biti tvoj šator."* Korak po korak to se ostvarivalo. Od svojih skromnih početaka kao pastora male crkve u gradu, njegova je služba narasla toliko da je prekrivala celi severnoamerički kontinent, a sada se širila na Europu, Afriku i dalje.

Na noćnom se nebu pojavio drugi avion. Ovaj je išao na zapad. Dok se Bill pitao odakle dolazi, u mislima se vratio na svoje početke. Setio se malog bosonogog dečaka koji je morao uzbrdo nositi vodu u tatin kazan. Taj će mu dan ostati zauvek urezan u sećanje - njegova malodušnost i suze, tišina, topola, pijavica, taj duboki glas koji je rekao: *"Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način, jer imam posao za tebe kada odrasteš."* Bill je za vreme svog teškog detinjstva i adolescencije često razmišljao o tim rečima. Jednom prilikom kada je hteo popiti viski i drugom prilikom kada je pokušao zapaliti cigaretu, zvuk pijavice mu je vratio ove reči i sprečio ga u ponavljanju grešaka njegovog oca.

Imao je teško detinjstvo, puno siromaštva, odbačenosti i zbunjenosti. Nije se našao dok konačno kao mladić nije predao svoj život Gospodu Isusu Hristu. Zbunjenost nije nestala dok nije sreo anđela Gospodnjeg licem u lice. Ta noć, 7. maja 1946.

godine, takođe je neizbrisivo urezana u njegovo sećanje - pećina, tama, njegova bol i očajanje, svetlo, stope, čovek koji je izašao iz svetla, Billov strah koji se prelio u mir čim je anđeo rekao: *"Ne boj se,"* i njegova poruka, Bill nikada neće zaboraviti anđelove reči: *"Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga reći ti da je tvoje rođenje neobično i život neshvaćen da bi se pokazalo da ti treba da odneseš dar božanskog isceljenja narodima sveta*."

Bilo je onako kako je anđeo rekao. 1946. godine Bill je bio nepoznati propovednik iz malog grada. Sada 1950. godine, samo nekoliko godina kasnije, toliko je poznat i poštovan da kraljevi i drugi veliki službenici traže njegove molitve. Propovednici iz raznih denominacija su mu pisali s istom molbom: "Dođi održati skup isceljenja za nas u naš grad." Imao je više molbi iz gradova i država nego što je bilo večeri u godini da bi se sastanci održali. Nije bilo teško razumeti zašto je bila tolika potražnja za njim. Upravo kao što je anđeo obećao, znak u ruci prepustio je mesto pronicanju vizijom, što je milione ljudi probudilo za realnost Isusa Hrista kao sveznajućeg Boga.

Zvuk aviona postajao je sve jači. Kako se činio neprimernim u ovoj planinskoj divljini. Njemu nad glavom, avion koji je leteo stigao je na pola neba. Bill je razmišljao kako je njegov život verovatno došao do polovine. A njegova služba - njegova je služba sigurno dosegla vrhunac. Do sada je video silu Isusa Hrista kako čini da hromi hodaju, slepi vide, gluvi čuju, isceljenja raka i razna čuda, čak i uskrsnuće mrtvog. Šta se veće može dogoditi? Naravno da je očekivao da će ga slična čuda pratiti u Južnoj Africi jer ga je Gospod specifično usmerio u tu zemlju kroz spektakularno isceljenje Florence Nightingale Shirlaw. Pa šta ako Sotona ima postavljenu zamku za njega. Šta bi Sotona mogao učiniti da ga porazi, pogotovo sada kada je unapred upozoren?

Bill je mirno posmatrao treptanje svetla na krilima aviona iznad njega koji je leteo prema zapadnom horizontu. Pitao se kuda ide taj avion - Los Angeles u Kaliforniji? Tuscon u Arizoni? Bill je razmišljao o tome koliko voli te zapadne države. Onda se setio kako je pre mnogo godina njemu nepoznata astrologinja rekla datum njegovog rođenja, opisala njegovu auru

i rekla mu da mu je sudbina na zapadu. To je bilo čudno pošto su mnoge njegove vizije imale veze sa zapadom. Kao 14-godišnji dečak, dok je bio na operaciji otklanjanja čaure od sačmarice i olova iz svojih otečenih nogu, imao je viziju sebe na preriji na zapadu s podignutim rukama prema krstu od svetla koji je slao zrake u njegovo srce i dušu. Nakon smrti Hope i Sharon Rose doživeo je živopisan san sebe kako hoda na zapadu pored stare prekrivene kočije sa slomljenim točkom. Srela ga je mlada Sharon Rose pored slomljenog točka kočije i uputila ga prema palati gde ga je čekala Hope. U snu je sunce zalazilo i sijalo narandžastim zracima u nebo. Kasnije kada je oženio Medu, imao je viziju kako hoda na severozapad, a anđeo Gospodnji ga je uputio prema zapadu. Prošao je kroz planinu u prostranu pustinju gde je pronašao veliki šator ili katedralu s kupolom koja je prekrivala ogromnu gomilu Hleba Života. Anđeo mu je rekao da ovim hlebom nahrani hiljade ljudi koji su iz svih smerova dolazili u pustinju. Bill se čak setio sna svoje majke o šest golubova koji su doletali s neba u obliku slova "S" i sleteli mu na prsa. U tom je snu Bill gradio kuću na zapadu.

Billu se činilo jasnim iz ovih znakova da je njegov poziv zaista na zapadu. Ali kakav je to poziv? Šta može nadmašiti vizije, isceljenja i čuda koja su se već dogodila u njegovoj službi?

Avion je izašao iz vidokruga na zapadnom horizontu. Bill nije mogao videti dalje od horizonta. Nije mogao videti kako je lukavo Sotona postavio zamku za njega u Južnoj Africi i koliko će to biti blizu da ga uništi. Nije mogao predvideti vreme kada neće biti neprekidne potražnje za njegovom službom. Nije mogao znati da će Bog promeniti njegovu službu podižući ga u viši poziv od evanđelističkog. Ovo hladno oktobarsko veče 1950. godine, William Branham nije mogao ni zamisliti niz natprirodnih događaja koji će ga odvesti zapadno na planinu Sunset u Arizoni. Tamo će konačno ispuniti svoj poziv i drhtati u strahopoštovanju prema njegovoj veličini jer će zagrmeti glasom koji će potresti zemlju.

Autorovo objašnjenje

DO SVOJE SMRTI 1965. GODINE William Branham je ostavio mnoštvo informacija o svome životu. Većina je tih informacija razasuta u više od 1100 njegovih propovedi koje su snimljene između 1947. i 1965. godine. U tim je propovedima često opisivao svoja iskustva do živopisnih detalja, često koristeći "rekao sam", "on je rekao" ili "ona je rekla". Često je čak rekao o čemu je razmišljao dok se nešto događalo. Pokušao sam koristiti to mnoštvo detalja kako bih ovu biografiju načinio jednostavnom za čitanje, koristeći "rekao je" ili "pomislio je" gde god je bilo moguće. Većina razgovora je uzeta iz W. Branhamovih vlastitih opisa događaja.

Međutim, Knjiga 3 sadrži primetne izuzetke ovom pravilu. Izuzetak se nalazi u zadnjem delu Poglavlja 52 "Orao uz tok reke Troublesome". Prvi deo ovog poglavlja koji opisuje njegov susret s orlom visoko na Stenama dolazi iz svedočanstva Williama Branhama. Njegova večernja razmišljanja uz logorsku vatru sam pretpostavio. Tu sam scenu stvorio kao umetnički način sažimanja njegovog života do ove tačke. Imam dobar razlog za umetanje kratkog pregleda u ovom trenutku priče. Kada završim pisanjem šeste i poslednje knjige u ovoj seriji, nameravam izdati *NATPRIRODAN život Williama Branhama* u tvrdom povezu koji će obuhvatati svih šest knjiga u dva sveska. Pošto će Poglavlje 52 zaključiti Svezak 1, potreban je završetak koji će sažeti život Williama Branhama do 1950. godine i dati nagoveštaj stvari koje će doći u Svesku 2.

Nakon što završim pisanje Knjige 6, preostaje mi najmanje još jedna stvar pre nego ovaj projekat bude završen. Ako Bog dopusti, planiram snimiti celi tekst *NATPRIRODNOG života Williama Branhama* na kasetu zbog onih koji radije slušaju nego čitaju. Zato, bilo da je pročitate ili poslušate, moja je molitva da vam ova knjiga bude na blagoslov, vodeći vas bliže Začetniku večnog života, Isusu Hristu.

- Owen Jorgensen, 1996.

Izvori i literatura

Prorokova dela, od Pearry Greena, 1969. Pokriva najvažnije delove života William Branhama, uz lična iskustva Pearry Greena s William Branhamom. 207 stranica

Možete naručiti od Tucson Tabernacle, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, SAD.

Sve je moguće: Probuđenje isceljenja i harizmatsko probuđenje u modernoj Americi, od David Harrell, Jr., 1975. Pokazuje kako je služba William Branhama pokrenula druge službe isceljenja/probuđenja u 1950-tima. 304 stranice

Možete naručiti od Indiana University Press, 601 North Morton Street, Bloomington, Indiana 47404. SAD.

Iscelitelj Hrist, od F. F. Boswortha, 1973. Fleming H. Revell Co., Old Tappan, New Jersey. Kolekcija propovedi Fred Boswortha propovedanih 1920-tih i 1930-tih, koja dokazuje po Pismu da je Isus Hrist još uvek iscelitelj u današnjem svetu. 241 stranica

Možete naručiti od World Outreach Publications, P.O. Box 4402, Dalllas, Texas 75208, SAD.

Tragovi u pesku vremena, uredilo osoblje Spoken Word Publications, 1975. Skup priča koje je William Branham pričao

o svom neuobičajenom životu, prepisanih iz njegovih snimljenih službi i stavljenih u autobiografskom obliku. 700 stranica

Nisam bio neposlušan nebeskoj viziji, od William Branhama, 1947. Opisuje isceljenje sedmogodišnje Betty Daugherty i iznosi dnevnik događaja, iz dana u dan, skupa isceljenja u St. Louisu, Missouri, 27 stranica

Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek, od William Branhama, 1963. Ukratko opisuje svoj rani poziv u službu propovednika i svoje prve vizije i isceljenja nakon obraćenja 1932. 24 stranice

Možete naručiti od Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Časopis ***Only Believe***, urednice Rebekah Smith. Ovaj časopis sadrži članke o životu William Branhama i njegovoj službi. Objavljuje ga Believers International, P.O. Box 78270, Tucson, Arizona 85703, SAD.

Propovedi William Branhama možete naručiti:

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na engleskom jeziku:

Eagle Computing, P.O. Box 490, Elizabethton, Tennessee 37643, SAD, izdaje propovedi na CD-u i DVD-u.

End Time Message Tabernacle, 9200 - 156 Street, Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Canada, izdaje neke štampane propovedi.

The Word Publications, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, SAD, izdaje neke štampane propovedi.

Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana, 4731, SAD, izdaje audio kasete, štampane propovedi i indeks tih propovedi.

William Branham, čovek poslan od Boga, od Gordon Lindsayja (u saradnji s William Branhamom), 1950. Pokriva život William Branhama do 1950., s poglavljima od Jack Moorea, Gordon Lindsayja i Fred Boswortha. 261 stranica

Možete naručiti na hrvatskom jeziku na web stranici www.biblijski-vjernici.com, ili na engleskom od The William Branham Evangelistic Association, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

William Branham, prorok posetio južnu Afriku, od Julius Stadskleva, 1952. Detaljni opis posete William Branhama 1951. južnoj Africi.

Možete naručiti od The William Branham Evangelistic Association, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Indeks

Allen, A. A.
  u časopisu *Glas isceljenja*, 98
Anđeo Gospodnji (pogledajte takođe "Vatreni Stub" i "Natprirodno Svetlo")
  "Ne boj se", XIII
  "Ograničavaš dar isceljenja na izvođenje čuda.", 57, 63
  "Rekao da njihove misli u nebu govore glasnije od njihovih reči.", XIII
  Bill razmišlja o, 73
  daje Billu uputstva, 13, 133, 135, 178, 192
  donosi Billu reč od Gospoda za Paula Morgana, 21
  došao na sastanak, 114
  fotografisan, 4, 150
  izveštaj George J. Laceya o fotografiji, 154
  koristi cveće i bombone za ilustraciju, 176
  nije bio Gospod Isus Hrist, 209
  pojavljuje se bez reči, 77
  pojavljuje se lično u pećini, XIII
  stavio ruku na Billovo rame, 168
  stoji mu s desne strane, 5, 106, 115
  u Finskoj, 175
  u Norveškoj, 177
  u viziji "veverice", 100
  u viziji uskrsnuća mrtvog dečaka, 85
  upozorio Billa da ne naglašava čuda, 57, 63
  videla ga žena u transu, 94
Baxter, Ern
  Bill ga informiše da na neko vreme napušta posao, 96
  hrabri Billa, 80
  odlazi s Billom u London, u Englesku, 161
  počinje organizovati put u Južnu Afriku, 203
  pomaže na sastancima, 116
  pomaže s molitvenim karticama, 105
  postaje rukovodioc skupova, 105

prvi put susreće Billa Branhama, 74
s Billom kada je Florence Nightingale Shirlaw proglašena zdravom, 164
s Billom kada se prvi put pojavio drugi znak, 108
s Billom na sastancima u Fort Wayneu, 131
s Billom u Finskoj, 170
s Billom u Norveškoj, 179
Bosworth, Fred
Bill ga informiše da na neko vreme napušta posao, 96
čuje o Williamu Branhamu, 88
debatuje na temu božanskog isceljenja s dr. Bestom, 144
donosi Billu pismo od Florence Nightingale Shirlaw, 158
komentariše fotografiju Vatrenog Stuba, 152
njegova služba, 87
objašnjava dar Billa Branhama, 90
piše knjige, 87
pokazao Billu poziv dr. Besta na debatu na temu božanskog isceljenja, 141
pomaže na sastancima, 116
pomaže s molitvenim karticama, 105
postaje rukovodioc skupova, 91
Bosworth, gđa.
hrabri devojku s ukrštenim očima, 129
Branham, Billy Paul
video anđela Gospodnjeg, 58
Branham, Ella (Harvey)
sanjala da Bill gradi kuću na zapadu, 102
sanjala šest golubova kako lete u obliku slova "S", 102
Branham, Howard Duffy
odlazi s Billom u London, u Englesku, 161
pomaže na sastancima, 127, 173
prati Billa na debatu u Houstonu, 143
Branham, James Donald (Donny)
pojavljuje se anđeo Gospodnji, 58
pomaže na sastancima, 56, 65, 108, 121
Branham, Meda (Broy), 3, 65, 205
posećuje Billa 1946. godine na skupu u Jonesboru, 25
prati Billa na debatu u Houstonu, 143
pravi društvo Billu u Fort Wayneu u Indiani, 126
Branham, Rebekah (Becky), 33, 126
Branham, William (Bill)
gradi kuću u Jeffersonvilleu, 68
Kralj George VI traži od Billa da se dođe pomoliti za njega u Englesku, 140
kritikovan zbog siromašnog rečnika, 130
na rubu sloma, 92, 96
napada ga manijak, 75
nervna iscrpljenost, 97

njegov odnos prema novcu, 45, 93, 182, 185, 190
njegova služba uticala je na druge, 99
njegovo obećanje Bogu, 182
odbio ček od $1 500 000, 46
odbio ček od $25 000, 93
odbio tražiti novac, 182
održao molitvenu službu na ulici, 136
pao u nesvest, 83
posetio Mayo kliniku, 99
rabbi ga ispituje o isceljenju Johna Rhyna, 137
razmišlja o anđelu Gospodnjem, 73
rukom prekrio džep jer je bio poderan, 4
tema, 99
uticaj prvog znaka na njega, 68
uticaj vizija, 115
voli zapad, 52
zdravlje mu se narušava, 95
Brown, Young
pomaže na sastancima, 47
Coe, Jack
u časopisu *Glas isceljenja*, 98
Časopisi
Colliers, 153
Glas isceljenja, 87, 95, 99, 202
Houston Chronicle, 141, 143, 153
Look, 153
Time, 153
Vode isceljenja, 98
Čudo (pogledajte takođe "Isceljenje")
Bosworth objašnjava, 147
čoveku isceljena paralizovana ruka, 89
dva slepa dečaka primila vid, 87
klavir sam nastavio svirati, 127
gluvonema devojčica s tuberkulozom, 82
guša pala čoveku s vrata, 12
hrom čovek odšetao bez štaka, 12
isceljen čovek od paralize, 82
isceljen čovek s iskrivljenom nogom, 31
isceljen dečak hrom zbog dečije paralize, 127
isceljen dečak s ukrštenim očima, 53
isceljen hromi baptistički propovednik, 4
isceljen mentalno poremećen čovek, 47
isceljen paralizovan čovek, 122
isceljen propovednik na nosilima, 121
isceljen srčani bolesnik, 134
isceljena devojčica Meksikanka, 51
isceljena devojka s dečijom paralizom, 89
isceljena devojka s ukrštenim očima, 129
isceljena Kanađankina ruka, 136
isceljena Veera Ihalainen, ratno siroče, 174
isceljena žena gluva na jedno uho, 124

isceljena žena s bolesnim leđima i slepim okom, 109
isceljena devojčica s iskrivljenom kičmom, 64
isceljenje spastičarke iz invalidskih kolica, 124
izazov "Dovedite mi najgori slučaj koji možete pronaći...", 55, 58, 63, 80, 83
izdužena kraća noga, 64
oživljena mrtva žena u vozilu hitne pomoći, 28
prestalo krvarenje, 120
progledao 16-godišnjak koji je rođen slep, 56
progovorila gluvonema devojka, 53
rak pao s vrata, 62
razlika između isceljenja i čuda, 62
slep čovek vidi, 9
slika čuda pojavila se u novinama, 12
uskrsnuo mrtav dečak u Finskoj, 169
vraćen vid slepoj devojci, 129
vraćen vid slepoj devojci na parkingu, 31
zašto je njegov izazov bio pogrešan, 83
Davis, dr. Roy
pismo izvinjenja, 202
Debata
u Houstonu u Teksasu, 143
Demonologija
anđelova prisutnost izaziva epileptični napad, 42
demon govori iz opsednute žene, 15
izbačeni demoni pratili su Billa u hotel, 57
izbačeni demoni traže novog domaćina, 42, 43, 46
manijak je proslavljao tog duha, 76
uzrok mnogih bolesti, 11
Doktrina
govor u nepoznatom jeziku, 41
isceljenje, 83, 93, 97, 145
Isus Hrist je jedini iscelitelj, 93, 97, 119
jedan Bog očitovan na razne načine, 138
krštenje u Ime Gospoda Isusa Hrista, 138
mala deca idu u nebo, 171
Mesijanski znak, 117
proroci, 181
razlika između isceljenja i čuda, 62
sedam složenih imena Jahve, 145
tri zamke za propovednike, 46
Dva znaka (pogledajte takođe "Znak, prvi" i "Znak, drugi", XIV, 71
Freeman, William
u časopisu *Glas isceljenja*, 98
George J. Lacy
daje izvještaj o fotografiji Vatrenog Stuba, 154
istražitelj sumnjivih dokumenata, 153
Golub
Ella Branham sanjala šest golubova kako lete u obliku slova "S", 102

ozdraviće kada vidi 7. goluba, 103
sletio dok se molio za Florence Nightingale Shirlaw, 164
Grant, W. V.
u časopisu *Glas isceljenja*, 98
Isaacson, gđica. May
prevodioc na finski, 165
s Billom kada je uskrsnuo mrtav dečak u Finskoj, 167
Isceljenje (pogledajte takođe "Čudo")
"idite, verujte, i bićete isceljeni", 83
"Ne morate doći u red za molitvu da biste bili isceljeni...", 157
"Sunamkinog" sina iz Memphisa, 194, 201
bebe koja je plakala, 34
Betty Daugherty, XIV
citati iz Pisma o isceljenju, 145
darovi ne mogu isceliti već vera u Božija obećanja, 125
dete s epilepsijom, 42
devojke u planini s upalom slepog creva, 34, 38
drugog finskog dečaka iz saobraćajne nesreće, 177
farmera od artritisa, 133
Florence Nightingale Shirlaw, 164, 202
g. Beckera, 157
g. D-, 19
g. Lemmana od multiple skleroze, 131, 132
g. Reecea, 160, 187
gđe. Damico, 135, 140
gđe. Melikian, 44
gluvoneme dece, 82
hromog deteta, 127, 129
i vi morate učiniti nešto, 83
ima duhovnu i fizičku stranu, 11
Isus Hrist je jedini iscelitelj, 93, 97, 119
kćeri Paula Morgana, 21
kralja Georgea VI, 162
kvadriplegičara, 64, 65
Laddie Myrick, 61
Margie Morgan od raka, XIV
mentalno poremećene devojke, 183
mentalno poremećene žene u podrumu, 14, 16
mladića na štakama, 110
mladića s epileptičnim napadima, 42
mnogih koji su verovali, 82, 124
razlika između isceljenja i čuda, 62
Ruby Cillard, 95
slepog Johna Rhyna, 128, 137
žene od polne bolesti, 52
ženinog nosa koga je izjeo rak, 24
Isus Hrist isti je..., 90, 146
tema skupova Williama Branhama, 99, 146
Izrael postao država, 104
Kralj George VI
Bill se moli za njega, 162
traži od Billa da se dođe pomoliti za njega u Englesku, 140
Lindsay, Gordon

Bill ga informiše da na neko vreme napušta posao, 96
članak u novinama, 180
daje komentar o sastancima, 77
odlazi s Billom u London, u Englesku, 161
organizovao ispitivanje fotografije, 153
organizovao izlet pacifičkim severozapadom, 68
počinje uređivati časopis *Glas isceljenja*, 86
pomaže na sastancima, 74, 149
preporučuje Billu Erna Baxtera, 105
prvi put susreće Billa Branhama, 49
s Billom kada je Florence Nightingale Shirlaw proglašena zdravom, 164
s Billom kada je uskrsnuo mrtav dečak u Finskoj, 166
s Billom u Clevelandu u Ohiou, 197
s Billom u Finskoj, 170
s Billom u Norveškoj, 179
Lov/Ribolov, 54, 69, 204
Molitvene kartice
"Ne morate doći u red za molitvu...", 157
skeptici, 113
sistem, 106, 113
Molitvene krpice
isceljenja i čuda povezana s njima, 120
korištenje, 119
objašnjenje u Pismu, 119
Moore, Jack
Bill ga informiše da na neko vreme napušta posao, 96
govori Gordonu Lindsayju o Billovoj službi, 49
odlazi s Billom u London, u Englesku, 161
pomaže na sastancima, 47, 65
s Billom kada je Florence Nightingale Shirlaw proglašena zdravom, 164
s Billom kada je uskrsnuo mrtav dečak u Finskoj, 166
s Billom u Finskoj, 170
s Billom u Norveškoj, 179
sreo Billa Branhama, 40
uzeo dobrovoljni prilog Billu za kuću, 65
Morgan, Margie
isceljena od raka, XIV
pravi društvo Billu i Medi u Fort Wayneu u Indiani, 126
prvi Billov slučaj nakon što je primio poslanje od Boga, 126
Natprirodna iskustva
anđeo koristi cveće i bombone za ilustraciju, 176
čovek koji je pokušao varati, 114
klavir sam nastavio svirati, 127
javno otkrivena dva napadača, 190
manijak mu pao pred noge, 76
objašnjenje iscrpljenosti, 94
pomoću vere miče narukvicu, 36

znak da treba ići u Durban u Južnoj Africi, 164
Natprirodno Svetlo (pogledajte takođe "Anđeo Gospodnji" i "Vatreni Stub")
fotografisano u Camdenu u Arkansasu, 4
fotografisano u Houstonu u Teksasu, 150
i vizije, 115, 123
pojavljuje se, 4, 13, 21, 57, 58, 77, 116, 121, 150, 175, 176
spominje se u Pismu, 71
Vatreni Stub (pogledajte takođe "Anđeo Gospodnji " i "Natprirodno Svetlo")
fotografija, 152, 153
fotografisan, 4, 150
i vizije, 152
spominjanje u Bibliji, 72
Orao
Bog upoređuje proroka s orlom, 70, 208
leti više i vidi dalje, 208
s mladuncima podseća Billa na pentakostalno probuđenje, 69
sleteo zbog oluje, 207
Osborn, Tommy
inspirisan Billovom službom, 98
u časopisu *Glas isceljenja*, 98
Ovako govori Gospod (pogledajte takođe "Proroštvo" i "Vizija")
"Bićeš zdrav čovek.", 161
"Bićete dobro.", 133
"Budi pažljiv. Sotona ti je postavio zamku u Južnoj Africi.", 203
"Budući da si izazvao Duha Božijeg...", 76
"Čovek će umreti.", 13
"Isceljeni ste.", 128
"Iskoračiće čovek...", 179
"Ova će žena živeti i neće umreti.", 164
"Ovaj će se dečak vratiti u život.", 169
"Poslaću Svog slugu Williama Branhama...", 50
"Reci Paulu Morganu...", 22
"Tvoj će sin živeti.", 177
"Tvoj suprug će živeti.", 17
"Tvoja prijateljica je isceljenja.", 183
"Vaša će se devojčica oporaviti.", 22
"Vode teku čiste, dalje.", 22
"Za tri dana ova će žena ići u kupovinu.", 44
čovek daje proroštvo isto onome koje je Bill primio na reci Ohajo, 41
dečak će uskrsnuti iz mrtvih, 85, 107, 169
Dogodiće se jer je to "ovako govori Gospod", 128
Gotovo je jer je to "ovako govori Gospod", 18
Pentakostalci
orao podseća Billa na pentakostalno probuđenje, 69
Pijavica, Božija
huussss, 75
Pijavica, Božija, 13
Pijavica, Božija
huussss, 127
Pijavica, Božija

huussss, 149
Pijavica, Božija
huussss, 150
Pijavica, Božija, 168
Pijavica, Božija
huussss, 192
Pismo
izvinjenje od dr. Davisa, 202
od engleskog kralja Georgea VI, 140
od Florence Nightingale Shirlaw, 158, 202
od g. Leemana, 140
od ljudi koji su videli anđela, 156
Pesma
"Dolaze s istoka i zapada...", 26
"Samo veruj", 10, 24, 59, 65, 74, 124, 188
"Veliki Lekar", 127
Billova himna, 59, 124
Proroštvo (pogledajte takođe "Ovako govori Gospod" i "Vizija")
"Ako budeš iskren...", XIII, 56
"Ali uskoro će ponovo biti snažan., 94
"Kao što su proroku Mojsiju...", XIV, 71
"Moliće se za kraljeve i vladare...", XIII, 140
"Odneti dar božanskog isceljenja...", XIII, 99
"Tajne njihovih srca...", XIV, 72
"Vrši posao evanđeliste.", 69
"Zapamti, dugačka je samo šest inča.", 100, 101
anđeo najavljuje drugi znak, XIV
čeka ga zamka u Južnoj Africi, 203
čovek daje proroštvo isto onome koje je Bill primio na reci Ohajo, 41
dečak će uskrsnuti iz mrtvih, 85, 95, 107, 127, 169
g. Reece će ozdraviti, 161
kćer Paula Morgana će se oporaviti, 22
proroštvo para iz Skupština Božijih o službi Billa Branhama, 50
žena na samrti ići će u kupovinu za tri dana, 44
Red za molitvu
"brzi red", 43, 83, 87, 131
"molitveni red čuda", 60, 63, 77, 78
dug osam dana, 22, 32, 97
karakteristike molitve, 123
na ulici, 136, 139
nisu morali biti u njemu da bi bili isceljeni, 124, 129, 157, 160, 183
Rhyn, John
isceljenje njegovih slepih očiju, 128, 137
s Billom u židovskoj sinagogi, 137
Roberts, Oral
časopis *Vode isceljenja*, 98
inspirisan Billovom službom, 99
u časopisu *Glas isceljenja*, 98
San
"Sunamka", 193

Ella Branham sanjala da Bill gradi kuću na zapadu, 102
Ella Branham sanjala šest golubova kako lete u obliku slova "S", 102
objašnjenje razlike između sna i vizije, 112, 115
proroci ga mogu tumačiti, 103
slepac video svoju pokojnu majku, 8
žena dobila uputstva za isceljenje svog brata, 134
Skupovi
Billov odnos prema novcu, 182, 185, 190
korišćenje molitvenih kartica, 106
poštanska adresa Branham Campaignsa, 119
William Branhamova tema, 99, 146
Skupovi, lokacije
Ashland u Oregonu, 77
Beaumont u Teksasu, 121, 126
Britanska Kolumbija, 107
Calgary u Alberti, 63
Camden u Arkansasu, 3
Carlsbad u New Mexicou, 159
Corning u Arkansasu, 20
Edmonton u Alberti, 63
Elgin u Illionoisu, 95
Eugene u Oregonu, 96
Finska, 165
Fort Wayne u Indiani, 126
Fresno u Kaliforniji, 107
Harlingen u Teksasu, 181
Helsinki u Finskoj, 165
Hot Springs u Arkansasu, 107
Houston u Teksasu, 40, 141
Indiana, 118
Jonesboro u Arkansasu, 23, 32, 62
Kansas City u Kansasu, 95
Kuopio u Finskoj, 166
Little Rock u Arkansasu, 6, 10
Long Beach u Kaliforniji, 44, 46, 80
Los Angeles u Kaliforniji, 44
Lubbock u Teksasu, 180
Miami u Floridi, 84, 86
Michigen, 137
Minneapolis u Minnesoti, 126
Missouri, 107
Norveška, 177
Oakland u Kaliforniji, 48
Pensacola u Floridi, 95
Phoenix u Arizoni, 42, 43, 77, 91
Pine Buff u Arkansasu, 10, 138
Portland u Oregonu, 74
Regina u Saskatchewanu, 107, 113
Sacramento u Kaliforniji, 49
San Antonio u Teksasu, 40
San Carlos Indian rezervat, 51
Santa Rosa u Kaliforniji, 49
Saskatoon u Saskatchewanu, 63
Seattle u Washingtonu, 107
Sedalia u Missouriju, 95
Shreveport u Louisiani, 203
Severna Dakota, 107
Švedska, 177

Tacoma u Washingtonu, 96
Teksas, 107
Texarkana u Teksasu, 40
Vancouver u Britanskoj Kolumbiji, 74
Vandalija u Illinoisu, 55
Washington, 95
Windsor u Ontariju, 113, 126
Zion u Illinoisu, 107, 126
Soininen, Vilho
finski pastor s Billom kada je uskrsnuo mrtav dečak u Finskoj, 166
Vizija (pogledajte također "Proroštvo")
"Ne mogu reći ništa drugo osim onoga što mi On kaže da kažem.", 123
bebe spastičkarke, 122
Bill sakuplja voće u Božijem voćnjaku., 69
Billa muči "veverica" u želucu., 100
citati iz Pisma na tu temu, 92, 117, 181
čoveka na nosilima koji je pao s tornja, 122
čoveka u tamnom odelu i svetlom šeširom, 179
devojke u žutom automobilu, 114, 183
dve vrste, 197
g. Leemana kako grli farmera, 132
isceljenja g. Reecea blizu palme, 161
isceljenja norveškog prevodioca, 178
isceljenja slepog Johna Rhyna, 128
isceljenja spastičkarke, 124
isceljenja Veere Ihalainen, 173
nije iscelila, već vera u Gospoda Isusa, 177
nikad ne greši, 128, 131, 168
objašnjenje, 115, 197, 198
objašnjenje razlike između sna i vizije, 112, 115
opis, 16, 92, 115, 116, 152, 169, 178, 183
pređašnjih grešaka, 121, 123
propovednika na nosilima, 121
sedog čoveka i žene, 16
tri znaka za potvrdu dodatnog sastanka, 200
uskrsnuća mrtvog dečaka u Finskoj, 85, 168
uticaj vizija na Billa, 116
žene koja je bila gluva na jedno uho, 123
žene s bolesnim leđima i slepim okom, 109
Walker, mali David
Bill čuo za njega, 48
na sastancima u Miamiju na Floridi, 86
traži pomoć od Billa, 84
Znak, drugi
citati iz Pisma na tu temu, 117
kontakt s duhom osobe, 115
Mesijanski znak, 117
objašnjenje, XIV
otkriva ženinu prošlost, 123
pojavljuje se prvi put, 108
pokušava objasniti, 113, 197
primeri, 121, 123, 178
pronicanje vizijom, XIV, 112, 117, 118

teorije kritičara, 114
uticaj na Billa, 115, 197
Znak, prvi
dar treba podići veru ljudi, 93
ilustracija, 10, 51
karakteristike, XIV, 5, 10, 52
korišćenje znaka iscrpilo bi Billa, 68
objašnjenje, XIV, 91
primeri, 25, 51, 134
pronicanje vibracijama, XIV
uticaj na Billa, XIV, 5, 41, 46, 68, 82
Jevrejski rabbi
"Ne možete iseći Boga u tri dela i dati Ga Jevreju.", 137

Informacije o knjigama

KNJIGA 1
Dečak i njegova neimaština
(1909. - 1932.)

Od trenutka kada je rođen, William Branham je bio drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje 14. godine kada je skoro izgubio obe noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Video je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika - prilika koju je kasnije skoro propustio.

KNJIGA 2
Mladić i njegovo očajanje
(1933. - 1946.)

Kao mladi pastor, William Branham se mučio shvatiti svoj neobičan život. Zašto je on jedini propovednik u gradu koji ima vizije? Kada ga je Bog pozvao u evangelizaciju širom države 1936. godine on je to odbio, da bi za svoju grešku grdno platio gubitkom svoje supruge i kćeri koje su umrle od tuberkuloze. Vizije su se nastavile. Propovednici su mu govorili da te vizije

dolaze od Sotone. Očajanje ga je konačno nateralo da ode u divljinu i potraži Boga, gde se susreo licem u lice s natprirodnim bićem. Anđeo mu je dao Božije poslanje da odnese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kada je William Branham pitao hoće li ljudi verovati da je zaista sreo anđela, anđeo mu je rekao da će mu biti dana dva natprirodna znaka da potvrde njegov poziv. Onda će morati verovati. *I poverovaše!*

KNJIGA 3
Čovek i njegovo poslanje
(1946. - 1950.)

Uskoro nakon što je anđeo posetio Williama Branhama i rekao mu da je određen odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta, pojavio se prvi znak - fizička reakcija u njegovoj ruci koja se pojavljivala samo kada bi dotakao ruku nekoga ko boluje od bolesti uzrokovane mikroorganizmima. U roku dva meseca od njegovog poslanja izvanredan dar Williama Branhama privukao je pažnju na nivou države. Na njegovim su se skupovima, na kojima je propovedao spasenje i božansko isceljenje u ime Isusa Hrista, skupljale na hiljade ljudi. Događalo se mnoštvo čudesa. Svet tako nešto nije video još od vremena kada je Isus hodao Galilejom izbacujući zle duhove i isceljujući sve koji su bili bolesni.

Međutim, mnogi su ljudi i dalje sumnjali da se anđeo zaista pojavio ovom poniznom čoveku. Tada se pojavio drugi znak… i morali su verovati!

KNJIGA 4
Evanđelista i njegova prihvaćenost
(1951. - 1954.)

William Branham je paradoks u modernoj istoriji. Počevši s 1946. godinom njegova je služba naglo, u manje od šest meseci, prešla iz anonimnosti do velike pažnje na državnom nivou, a

tokom toga je rasplamsala probuđenje isceljenja verom širom sveta. To je postigao uz pomoć svog jedinstvenog dara - natprirodnog znaka koji je naglo privukao pažnju ljudi. Ubrzo su ga primetili hrišćani širom sveta. Između 1951. i 1954. godine William Branham je održao najveće hrišćanske skupove u istoriji do tog vremena - oko 300 hiljada ljudi na jednom skupu u Bombaju u Indiji. Interes za njegove službe u Americi i dalje činio se nezasitim. Ali William Branham nije bio zadovoljan. Nešto se činilo pogrešnim. Dugo vremena nije znao šta, a saznao je krajem 1954. godine. Njegova se služba trebala promeniti.

KNJIGA 5
Učitelj i njegova odbačenost (1955. - 1960.)

Međunarodna služba Williama Branhama je imala tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. godine preko 500 hiljada je ljudi prihvatilo Isusa Hrista za svoga Spasitelja zahvaljujući njegovom propovedanju, a nije moguće proceniti koliko je miliona ljudi isceljeno zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvataju duhovne dubine i visine koje im nudi Božija Reč i Duh, William Branham je osetio da ga Duh Božiji poziva da uradi nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su verovali da je prisutan Duh Isusa Hrista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali videti Isusa kako isceljuje bolesne i umnožava vino, hleb i ribu. Ali Isusovo učenje je promenilo istoriju sveta. William Branham je osećao da ga Bog poziva da tokom skupova isceljenja verom još više naučava. Verovao je da njegova služba može dati trajan, dobrotvoran doprinos hrišćanskoj crkvi. Počevši s 1955. godinom, više nije naučavao samo božansko isceljenje, već je takođe naučavao i druge aspekte Božije Reči. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe, "trećeg poteza" (ako ćemo koristiti anđelove reči), koji će nadmašiti sve što je Bog do tad učinio kroz njega. Što je neizbežno, neki su se ljudi uvredili.

Uskoro izlazi…

KNJIGA 6
Prorok i njegovo otkrivenje
(1960. - 1965.)

Narudžba knjige

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com

Na engleskom jeziku:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD